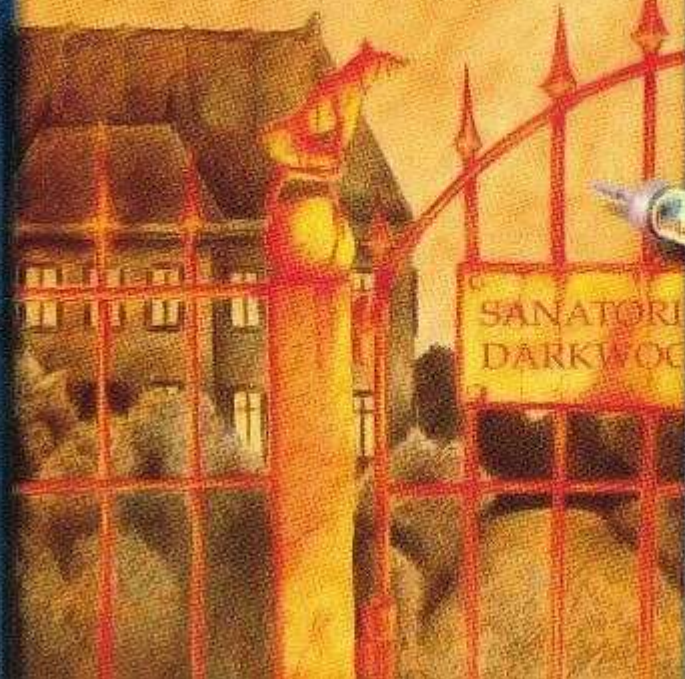

SANATORIUM PODVRŽENÝCH

ZELENÝ SKŘÍTEK A DĚVČÁTKO JMÉNEM DIANA

Ondřej Netík

Právě držíte v ruce temně-pohádkový příběh
ze „současnosti“, který bývá označován
jako **moderní fantasy**.

Nebyl psán pro děti, i když ty snadněji přijmou
jeho ponuru atmosféru. I jejich chápání
je popsáním událostem blíže.

Ony věří a žijí ve světě, který jsme
my „dospělí“ raději dávno zapomněli.

Tento příběh je cestou zpět, hledání našich
zapomenutých dětských snů. I když nalezení
se může ukázat jako velmi nebezpečný
a děsivý počátek mnohem větších událostí.

Vítejte v sanatoriu pro choromyslné „Darkwood“,
v němž se skrývá druhý svět s ještě podivnějšími
obyvateli, než jsou jeho pacienti.

Zapomeňte na logiku i jistotu, že určité věci
nemohou existovat.

ISBN 80-86428-66-4

9 788086 428666

Cena 160,- Kč

www.straky.cz

Ondřej Netík

**Zelený skřítek
& děvčátko
jménem
Diana**

**STRAKY NA VRBĚ
PRAHA 2006**

Motto: *Všechno je jinak, než si myslíme...*

Tento příběh věnuji v první řadě Rusalce,
která mne přivedla k pohádkám a jejich
zvláštnímu způsobu pohledu na svět.
Děkuji Degu, která provedla první korektury.
A děkuji lidem, kteří nezapomněli na
sladkohořkou chuť pohádek a dětství.

Copyright © 2006 by Ondřej Netík

Edition © 2006 by Straky na vrbě, Michael Bronec

Cover Art & Illustrations © 2006 by Lucie Netíková

ISBN 80-86428-66-4

OBSAH

Úvod	8
------------	---

Část I.: Sanatorium šílenství

Kapitola I.: DIAGNÓZA	12
Kapitola II.: BLOK F.....	18
Kapitola III.: MATHEW A MARY	25
Kapitola IV. STÍNY ŠÍLENSTVÍ	32
Kapitola V.: ČERNÝ PES	39
Kapitola VI.: SKŘÍTCI.....	46
Mezihra: ZELENÝ SKŘÍTEK HRAJE VODĚ	51

Část II.: Hledání Zeleného skřítka

Kapitola I.: RÁNO, KDY NEZAPOMNĚLA	54
Kapitola II.: DVŮR A RUDÁ KRÁLOVNA.....	60
Kapitola III.: MUŽ S MASKOU	68
Kapitola IV.: VĚŠTKYNĚ ANNA.....	75
Kapitola V.: DVŮR ZA ZRCADLEM.....	80
Kapitola VI.: ZELENÝ SKŘÍTEK.....	87
Mezihra: ZELENÝ SKŘÍTEK HLEDÁ TEMNÝ LES.....	93

Část III.: Dvůr Rudé královny

Kapitola I.: BARON EDWARD.....	97
Kapitola II.: LADY ELEONOR	104
Kapitola III.: MALÝ PRINC	110
Kapitola IV.: LADY ALENKA.....	119

Kapitola V.: KOČKA ŠKLÍBA	127
Kapitola VI.: LORD ŠPÍNA	132
Mezihra: ZELENÝ SKŘÍTEK ZÁVODÍ S JEDNOROŽCEM.....	137

Část IV.: Temný les

Kapitola I.: ŽOLDÁK DRANAT	140
Kapitola II.: BLUDIČKA ESTI.....	147
Kapitola III.: VÍLA LIL A POTKAN TERRA	154
Kapitola IV.: VĚŠTEC KOCOUR	163
Kapitola V.: BRATRSTVO ČERNÉHO DRAKA.....	169
Kapitola VI.: LOVEC	176
ZÁVĚR: KDE VŠE TEPRVE ZAČÍNÁ.....	186

Dodatky

MAPA SANATORIA.....	189
HIEARCHIE DVORA RUDÉ KRÁLOVNY	191

Pohádky tarotu

Alenka, kočka Šklíba a bílý králík Vločka kavalír	197
Divadlo a Čaroděj	209

Úvod

Ležela na zádech, roztažené paže pevně poutaly kožené řemeny. Byla v pasti, vydána napospas svému osudu. A ten nechystal nic hezkého. Až se setmí, přijde si pro ni znovu Lovec.

Bude se ptát na stejné věci jako včera a ona nebude chtít odpovídat. Nebude mlčet. Ne, bude plakat a křičet bolestí. Bude ho prosit, ale on nechá své psy, aby jí rvali kůži a maso. Aby chlemtali její krev.

Včera se snažila kopat a rukama si krýt obličej. Schovala se pod postelí, kam svými mordami nedosáhli, přitisknuta ke zdi. Dnes jí poutaly ruce a nohy řemeny. Už se nebude bránit. Už se neskryje. Až s nocí přijde Lovec se svými psy, bude čekat.

Blankytné oči slepě upřené do stropu se lehce rozšířily a zaleskly slzami. Stín zamřížovaného okna se natahoval po pokoji, delší a delší. Večer plynul zvolna, nespěchal. Dával jí čas k přemýšlení.

Možná to nestojí za to, co pro ni noc chystala. Vždyť na začátku to vše byl jen šprým, vtip. Překvapení pro hloupého rváče. Proto teď čekala na noc. Proto se její smích proměnil v chladný pot.

Být volná, mohla by se ptát. Mohla by hledat a skryta poslouchat tajné rozhovory. Kolik času by potřebovala, než by odhalila dost, aby netápala? Pár dní? Možná, jen je mít...

Dnes však měla jen hodiny čekání. Hodiny, během nichž pomalu sláblo světlo za oknem. Hodiny do jeho návratu.

Na stropě se rozsvítila jasná žárovka. V prázdném pokoji nebylo nic, co by v jejím světle mohlo vrhat nějaký stín. Jen bledá prázdnota a děvčátko, co odevzdaně čekalo, až přijde On. Připoutaná zápěstí měla odřená až do krve, jak se zpočátku snažila uvolnit. Zkoušela to celé hodiny, ignorovala bolest i vyčerpání, než pochopila marnost svého snažení. Než pochopila, že dnes neunikne. Další hodiny pak plakala a třásla se strachem. Ale i strach a děsivé myšlenky nakonec ustaly. Teď jen nehybně ležela a sledovala bílý strop nad sebou.

Připozdilo se. Z hodin už zbývaly jen minuty. Prázdné a nekonečně dlouhé, přesto děsivě krátké. Na chodbě zazněly kroky. Přibližovaly se, ale pak jen prošly kolem.

Ticho. Za oknem vítr hvízdavě strhl z větve nějakého stromu chomáč listů. Jeden ze zkroucených lístků narazil v tanci do okenní tabulky. Pak i on odletěl pryč.

Odněkud se zaškrábáním vylezla špinavá krysa a opatrně se propířila okolo postele ke dveřím. Zvedla hlavu a krátce čenichala. Dalšími opatrnými kroky zmizela pod postelí děvčátku z očí. To se ji snažilo ještě zaslechnout, ale krysa už se neozvala. Ticho a prázdno. Pokoj beze stínů vybělený jasným světlem žárovky u stropu.

Žárovka se zachrčením zhasla. Děvčátko nejdříve mlčelo a očima plnými strachu prohledávalo temnotu. Prohlubující se nejistota byla mnohem děsivější než čekání.

„Jste tu?“ zeptala se opatrně.

A hlas vedle ní odpověděl: „ANO.“

V panice se pokusila utéct, ale jen se bezmocně zazmítala na posteli. Přikrývka při tom sklouzla na zem.

„Ani dnes vám to neřeknu!“ Byl to vůbec odpor, když její strach zazníval z každého slova? Vedle zachřestil řetěz, jak se napjal.

„JÁ VÍM!“

A pak na ni skočili jeho psi. Svou krví zalila jejich zuby.

Křičela.

Křičela bolestí.

Křičela zoufalstvím.

Krev pokryla čáry její košile, prostěradlo i stěny. Zalila jí oči, nos i ústa. Pak ztratila vědomí.

Tma se rozplynula a vybledla. Na stropě svítila jasná žárovka a na posteli leželo v bezvědomí cizí děvčátko. Cizí tělo s otrhaným zbytkem duše děvčátka. Psi v ní něco roztrhali a ona tak zapomněla, že byla jiná než ostatní.

Část I.: Sanatorium šílenství

Kapitola I.: DIAGNÓZA

*Ve stínu lesa domeček.
V tom domečku stoleček.
Na stolečku tělíčko.
A v tělíčku JEHLY.*

V místnosti byl chirurgický stůl. Chladná světla ze stropu se tlumeně odrážela na jeho kovových plochách. Stín zakrýval jeho mechanické součástky, stejně jako je na druhé straně zvýrazňoval. Závity, několik ozubených kol, páky. Nejdůležitější však byla prostorná plocha nad tím vším. Ten stůl byl starý a pamatoval i lepší časy. Tehdy se nádherně leskl mědí, bronzem a mosazí. Než mosaz zčernala, bronz zašel, měď pokryla zelená měděnka.

Na chirurgickém stole bylo rozprostřené bílé plátno. Spíš hrubší a seprané. Silné škrobení mu dodávalo tvar a zdánlivou pevnost. Plátno neochotně zvlněné bylo s pečlivou přesností uhlazeno a ohnuto na správných místech. Jako prostírání.

Na plátně leželo tělo. Bylo bledé a oproti stolu malé. Pod nohama zůstalo ještě plno místa. Skoro by se tam vešlo ještě jedno podobné. Nahé tělo drobounkého děvčátka. Nahé a vyhublé, kůže zbarvena skvrnami modřin a odřenin.

Do těla pak bylo vbodnuto několik jehel s hadičkami. Na kůži přisáto několik přísavek s dráty. A celá ta změt' hadiček a drátů směřovala k vedlejšímu stolu, kde vrněly a předly přístroje, stroječky

a neznámé mechanismy. Jejich pravidelné pobrukování uspávalo. Dokud si šeptají, je vše v pořádku. Alespoň to tvrdily ty stroječky.

~ ~ ~

Někdo jí položil ruce na stehno a rameno. Ten dotyk na holé kůži byl příjemný. Ponořena do těžké samoty konečně cítila kontakt. Vzdálený kontakt někoho, kdo je u ní. Začala si přát, aby přišel blíž. Vždyť její rameno je kus cesty a stehno ještě mnohem dál. Tak daleko, že neměla ani odvalu o tom přemýšlet.

Prsty ji sevřely pevněji.

Ale ona bloudila daleko v omamném světě barevných snů a tupé, bolestné únavy. A z toho místa nevedla žádná cesta ven. Třeba přijde ještě někdy později, až nalezne dveře a způsob, jak se probudit.

Ale onen neznámý cizinec nechtěl čekat. Prudce a vulgárně s ní zatřásl, až se probudila.

Překvapeně ležela a mžourala očima do pětice světél.

„Co se děje?“ zašeptala.

Kluk, který ji probudil, se posadil na stůl k jejím nohám. Bez odpovědi začal předčítat z listu papíru.

„Subjekt: Diana... hezké jméno, jen trochu obyčejný ráz...

Status: nalezenec... To je tu kdekdo z nás...

Pohlaví: žena... V tom pravdu znám, důkaz mi byl ukázán.“ Diana okamžitě srazila stehna k sobě.

„Výška: 134 cm... malá, ne však na svůj věk. Výška v normě může být.

Váha: 27 kg... hubená, jak mohu posoudit.

Oči: Tmavě hnědé... hluboké a tmavé, to berme jako klad.

Vlasy: Tmavě hnědé... už zas! Vždyť obvyklost je snění vrah.

Věk: 8 let... prcek, písle, kuře.

Projekt: mistr Simon... ale ale...“ krátce se odmlčel a v přehrávaném gestu přísně pohlédl na Dianu. „Někdo tu protekci mít může!“

„Kdo jsi?“ zeptalo se děvčátko rozzlobeně, ale kluk jen významně pozvedl ukazovák a pokračoval ve čtení.

„Diagnóza: Fixace na vlastní svět. Vysoká důvěra ve smyšlené schopnosti a předměty. Nízký práh pudu sebezáchovy.

F23.1 – Akutní polymorfní psychotická porucha s příznaky schizofrenie.

Odmítání autorit a příkazů. Porušování návyků a řádu.

F91.1 – Nesocializovaná porucha chování.

Opakované živé sny provázené strachem z vlastního ohrožení až smrti.

F51.5 – Noční můry...“

Diana mu vztekle vytrhla svůj chorobopis z ruky.

„Kdo jsi?“

Kluk se teatrálně rozhlédl okolo sebe a překvapeně se postavil.

„To jako myslíte, slečno, mě? To myslí mne! Na to se ptá? Jaká troufalost, jaká neznalost! MNE! Nespletla jste se? Že neptáte se mě?“

„Koho jiného? Nikdo další tu není!“

„Nikdo jiný že tu není?“ Kluk se zatvářil pohoršené a rozmáchlým gestem ukazoval k prázdným stěnám.

„Co Modrásek? Štítko? Motýl? Co Krvepírko? ...“

„Já tu vidím jen tebe!“ přerušila jej Diana.

„Tak to je samozřejmé,“ uklidnil se hoch. „Mé přátele nemůže vidět ehm... každý. Pak tedy dovolte, slečno neznalá či hloupá, bych se představil.“

Lehce sklonil hlavu a po tváři se mu roztáhl úsměv.

„Slečno Diano, před vámi stojí v plné své moci a vážnosti, samotný a jediný... Malý princ!“

Princ byl větší a starší než děvčátko. Tmavé vlasy měl kratší, ale stejně rozcuchané. Byl bledý, jeho kůže byla ve světle silné lampy skoro bílá. Nepřirozená bledost mu dodávala jediný nádech aristokratična, který vyzářoval.

Oba měli výrazně pihovatou tvář. Ale ji nazrzlé mapy pih zkrášlovaly, jemu šedé shluky obličej tvořily. Měl jich méně, ale v kontrastu bílé tváře působily výrazněji. Bledé rty a nepřirozeně světlé šedé oči byly příliš nijaké oproti šedým pihám.

I když Malý princ vypadal hubeně, nebyla to pravda. Tak působila jeho vytáhlá postava a volná ústavní košile, která byla navíc krátká k jeho výšce. Byl přirozeně a souměrně svalnatý. Pihy u něj pokrývaly, na rozdíl od Diany, celé tělo. Paže, stehno, břicho i penis lemovaný ještě krátkým, ale tmavým porostem.

„Čeho jsi princ?“ zašeptala Diana.

„Jak, čeho?“ Kluk se posadil zpátky na stůl. „Prostě jsem princ!“
Děvčátko mu pohlédlo do očí.

Byli si podobní v mnoha věcech. Jak seděli naproti sobě, bylo to znatelnější. Dvě rozcuchané, útlé a pihovaté postavy. O hlavu větší kluk, o hlavu menší děvče. On kontrastně výrazný ve své černi a bílé, ona přirozeněji barevná v hnědé a rezaté. Navzájem se tiše pozorovali. A jejich podobnost děvčátko překvapovala. Napadlo ji, že bledý princ vystoupil z kouzelného zrcadla. Zrcadla, které převrátilo její obraz. Trochu podobný a trochu opačný kluk.

„Kde ses tu vzal?“ zeptalo se děvčátko pro jistotu.

A tvář prince se roztáhla do širokého úsměvu.

„Takže hra? Proč ne?“ Krátce se odmlčel a pak ledabyle odpověděl. „Přišel jsem.“

„Proč?“

„Protože jsem chtěl,“ zívnuv v hrané únavě.

„Odkud?“

„Odjinud,“ mávnul rukou.

„Proč neodpovídáš normálně?!“

Princ pokrčil rameny. „Odpovídám!“

Diana sevřela rty a znovu jej mlčky pozorovala. Ten kluk byl šílený. Nebo ona?

„Kde ses tu vzala?“ zeptal se jí nečekaně on.

„Nevím,“ přiznala.

„Proč?“ Přísně se naklonil blíž.

„Nepamatuju si to.“

„Odkud?“ Jeho hlas zněl výhružně.

„Nevím,“ zaprotestovala. Ze snahy rozpomenout se ji jen rozbolela hlava.

„Proč neodpovídáš normálně?“ přerušil její myšlenky další otázkou. Skoro jí to vykřikl přímo do obličeje. Dianě se zalily oči slzami.

„Odpovídám! Jen... já to opravdu nevím. Ale... ale to byly moje otázky!“ Překvapeně na něj pohlédla.

„Samozřejmě. Však jsem ti je také vrátil,“ usmál se na ni princ. „A teď jsem na řadě já!“ Ruce si založil dramaticky na hrud' a pohlédl stranou. Přemýšlel. Pak se rozvážně a pomalu optal:

„Proč máš na sobě krev?“

Diana pohlédla na své umyté tělo. „Kde? Nevidím žádnou krev.“

Princ se znovu krátce zamyslel.

„Proč máš křídla?“

Jestli byl Malý princ jejím odrazem, pak byl určitě šílený. Diana unaveně vzdychla a zavřela oči. Když usne, třeba ji vzbudí někdo normálnější.

„Odpověz!“ sklonil se kluk nad ní.

„Nemám křídla!“

„Proč máš protekci?“

„Nemám! Nech mě spát!“

„To nejde, teď jseš na řadě.“ Chytil ji za nohu a zatřásl.

„Nech mě být!“

„Ne, dokud mi nevrátíš mé otázky.“

Dianu přepadla únava a bolest. Ale pochopila, že se ho nezbaví, dokud mu nevyhoví. A tak se ptala, i když ji odpovědi nezajímaly. Byly nesmyslné, stejně jako otázky.

„Proč máš na sobě krev?“

„To není moje. Je Krvepírka!“ vysvětlil jí kluk.

Zívla. „Proč máš křídla?“

„To nejsou moje křídla, hloupá,“ rozesmál se on, „ale Modráska.“

„Proč máš protekci?“

„To je jasné i hlupákům. Jsem přece princ!“

Děvčátko ignorovalo jeho výsměch a usínalo. Ale on s ní znovu zatřásl.

„Když ti pomůžu, přivedeš mě k sudičce?“

„Jo,“ kývla ospale.

„Dobře.“ Seskočil ze stolu na bílé dlaždičky na podlaze. Diana usnula skoro vzápětí.

„Projekt: mistr Simon,“ zašeptal si Malý princ pro sebe a pohlédl na přístroje. „Proč vás ale, slečno, drží v bloku F?“

Přemýšlivě několikrát obešel místnost, než se zastavil u prosklené skříně a vyňal z ní jednu z mnoha lahvíček Jeho lék pro děvčátko. S bláznivou bezstarostností pozoroval, jak kapka za kapkou padá mezi její rty. Když odcházel z pokoje, měl na tváři spokojený úsměv.

A přístroje hlasitě volaly doktory.

„Umírá! Děvčátko umírá!“

Kapitola II.: BLOK F

Po šeré chodbě sanatoria šel doktor a pár kroků za ním Diana. Děvčátko nevědělo, kde je, proč tu je, ani kam ji doktor vede. V jejím těle bylo ještě příliš mnoho tlumících drog a její mozek byl podivně prázdný a spokojený. Ještě mu ani žádné vzpomínky nechyběly, ještě je nehledal. Děvčátko mělo na sobě bílou ústavní košili. Byla jí veliká stejně jako pantofle, které šourala po zemi. A doktor šel rychle. Občas musela trochu popoběhnout, aby mu stačila.

Došli na konec jedné z mnoha chodeb a doktor vyňal z kapsy kruh z mnoha klíči. Nejtěžším narezlým klíčem odemkl kovové dveře do dalšího bloku a otevřel je.

„Kam to jdu?“ zašeptala Diana první nesmělou otázku. Příliš tichou, než aby ji někdo zaslechl.

Uvnitř ucítila chlad a vlhkost. Stěny nebyly natřené jemným odstínem zelené jako ve zbytku ústavu. Byly z těžkých kamenných desek bledé barvy a dřevěná podlaha byla zčernalá a křivá. Těch pár světel svítilo jen slabě a chodba se utápěla v šeru. Děvčátko ucítilo i těžký pach dezinfekce. Na stěnu někdo přišrouboval mosaznou destičku podobnou všem ostatním destičkám v celém ústavu. Na ní stál nápis: *BLOK F*

Nic víc. Ze čtyř šroubů držících cedulku jeden chyběl a ostatní pokrývala rez.

Doktor stisknul tlačítko výtahu a ten s rachotem přijel. Ani světlo uvnitř nesvítilo. Jen občas s nepřijemným zavrčením zamžouralo.

Diana se ještě rozhlédla po dalších dveřích v chodbě a pak nastoupila za doktorem do výtahu.

Mříž zaskřípala na protest, když ji doktor uzavřel, a výtah se se stejným lomozem dal pomalu do pohybu dolů. Světlo to za jízdy vzdalo a ztichlo úplně. Krátce jeli tmou a pak se trochu chvějící kabina zastavila o patro níž, v přízemí. Oba za celou cestu nepromluvili. Doktor ji někam vedl a ona ho jenom následovala.

Muž rozevřel mřížová dvířka a vešel do chodby. Děvčátko jej bez hlesu následovalo. Přízemí bylo podobné prvnímu patru. Stejně rozmístění dveří, stejné dlaždice a pach dezinfekce. Dianě se tu vůbec nelíbilo. A bála se. Nevěděla čeho, ale cítila strach. Za celou dobu nezaslechli žádný hlas, ani nikoho nepotkali. A ona měla strach, že ji zavrou někde tady, daleko od ostatních dětí, daleko od doktorů, daleko od jakékoli pomoci. Měla strach ze samoty.

Musela zase popoběhnout, aby doktora dohnala. Ten se zastavil u jedněch z mnoha dveří, počkal na ni a pak je otevřel. Postrčil Dianu dovnitř, než vešel sám.

Děvčátko překvapeně otevřelo pusu. Chtělo něco říct, ale neřeklo.

V místnosti stál masivní dřevěný stůl a lavice. Ale hlavně tu sedělo asi patnáct různě starých dětí. V absolutní tichosti pomalu jedly chleba a polévku z plechových misek. Nikdo se neotočil, nikdo jim nevěnoval pohled.

Doktor ukázal na volné místo u stolu, stála tam miska a krajíček chleba. Sám došel na konec stolu a před hubenou dívku položil klíč.

„Na noc ji připoutej!“ rozkázal polohlasem, načež odešel. A i když za sebou zavřel dveře, odjíždějící výtah hučel dost hlasitě, aby to děvčátko slyšelo. Nechal ji zde. Stalo se přesně to, čeho se obávala.

Zvedla hlavu a podívala se po ostatních. Nikdo si jí nevšímal. Nikdo se nebavil se svým sousedem, nedíval se jinam než na misku před sebou. Bylo v tom cosi děsivého, když s pomalým soustředěním jedli.

Pak se k ní otočil její soused. Měl smutný obličej, a když se pousmál, vypadal ještě smutněji.

„Jez, ať ti to nevystydne,“ zašeptal.

Pustila se tedy do jídla. Lžíci neměla, tak upíjela polévku a kousky zeleniny nabírala chlebem jako ostatní. Moc jí to nešlo a občas si musela pomáhat rukama. Ale i když polévka nebyla kdovíjak dobrá, Diana měla hlad a teplé jídlo bylo první přátelskou věcí zde. A pak samozřejmě ten smutný, ale vstřícný úsměv jejího souseda.

Nejedla o moc déle než ostatní, i když se neustále rozhlížela okolo. Konečně v nich začala vidět rozdíly. Mnozí byli podivní, jakoby mrtví. Dělali jen, co jim někdo řekl.

Ale bylo tu pár takových, co se k ní během jídla otočili. Většina však hleděla někam za ni, do prázdna. Nebo to jen tak vypadalo v jejich prázdných tvářích. Někteří okamžitě sklonili ve strachu hlavu zpět, když zjistili, že se na ně dívá. Ale dva se pousmáli podobně smutně jako její sused.

Když všichni dojedli, zvedla se hubená dívka v čele.

„Uklidit pokoje, patnáct minut na hygienu a spát. Ty nová zůstaň, pomůžeš mi umýt nádobí.“ Nebyl to rozkaz. Nemluvila ani hlasitě. Prostě to oznámila, jako by mluvila sama pro sebe. A pak se všichni zvedli a bez hlesu odešli.

Dívka rozmotala hadici ke kádi v rohu a pustila do ní chladnou vodu.

„Jak se jmenuješ?“

„Diana,“ odpovědělo vystrašeně děvčátko.

„Přines mi misky a utři stůl.“ Položila před ni hadr a s první hromádkou misek odešla ke kádi. Diana jí postupně přinesla všechny misky, zbytky polévky slévala zpátky do hrnce, jak to udělala ta hubená dívka. Pak vylezla na lavici a utírala stůl. Několikrát musela jít hadr vymáchat ke kádi.

„Pozdravuje tě Malý princ,“ řekla dívka, když přišla Diana poprvé vymáchat špinavý hadr.

„On je tady?“ překvapeně se zeptalo děvčátko.

„Ano, tady je jeho dvůr a území.“

Tahle zpráva děvčátko rozveselila. I když to byl blázen, byl to někdo, koho znala. A na takovém ponurém místě jako tohle se hodil každý, s kým se dalo alespoň trochu povídat.

Když přišlo podruhé vymáchat hadr, zeptalo se:

„A proč jsou tu všichni takoví divný? Teda... mimo tebe,“ dodalo se začervenaním.

Dívka se zvedla od nádobí.

„Všichni jsou tu divní. I já. To poznáš. Blok F je celý takový. A hodně se to tu mění. Radši se moc neseznamuj, je to lepší,“ odpověděla a důrazně se přitom dívala Dianě do očí.

Děvčátko radši opět odešlo umývat stůl.

Když dívka domyla nádobí, poskládala misky do výklenku. Vlastně většinu práce udělala sama a děvčátko ani moc nepotřebovala. Jakmile si připravila vodu na umytí podlahy, podívala se na nudící se Dianu a položila kbelík na zem.

„Pojď za mnou,“ řekla a ani se neohlédla, zda ji děvčátko opravdu následuje. Dovedla ji k jiné místnosti.

„Umyj se, za chvíli pro tebe přijdu a odvedu tě do tvého pokoje.“

Pak se vrátila mýt podlahu.

~ ~ ~

Umývárna se podobala jídelně. Jen podlaha nebyla dřevěná, ale kamenná. Klesala k jediné rezavé mřížce uprostřed. A bylo tu šero až tma. A to i na místní poměry, na které si děvčátko už zvyklo. Jediná žárovka mžourala u dveří a scházela tu okna, stejně jako v jídelně.

Hned vedle dveří, podél celé pravé stěny, stála masivní dřevěná lavice a na ní na hromádkách pečlivě poskládané ústavní košile a spodní prádlo. Pod každou hromádkou ležely srovnané i jedny šedobílé plastové pantofle. V šeru bílé oblečení pacientů svítilo, na rozdíl od nahých těl dětí u levé stěny, která se změnila jen v pohyblivé stíny. Diana vnímala spíš pohyb než jednotlivé postavy. I zde bylo chladno, ačkoli ne tolik jako na chodbě. Některé děti se vrátily k lavici a utíraly se do několika připravených ručníků, stejně už dávno mokrých. Ale nikdo si toho nevšímal. Napůl utřené se pak oblékly zpátky do košil. A tiše odcházely do svých pokojů.

Diana našla volné místo na lavičce a vysvlékla se. Oblečení nijak neskládala, jen jej tam pohodila, vyzula se a přeběhla ke sprchám u levé stěny. Tady ležely na zemi dřevěné rohože, takže

podlaha nestudila tolik jako uprostřed. Vmáčkla se pod jednu z pěti skoro-sprch. Někdo jim odmontoval kropítka, tak to byly vlastně jen kousky trubek trčící ze zdi. A voda byla studená. Ne úplně ledová, ale studená. A jak naslepo šmátrající Diana pochopila, ani jiná téci nemohla. Pod každou z trubek byl jen jediný kohout. Chladná voda jí cosi připomněla. Melodii nebo píseň, kterou znala, když byla menší. Zkoušela si vzpomenout, jak přesně zněla, ale někdo do ní vrazil a do ruky jí strčil kousek mýdla. Překvapeně se otočila ke stejně velkému klukovi, ale ten se jen s prázdným obličejem otočil a splachoval ze sebe mýdlovou pěnu.

Diana vylezla zpod sprchy a namydčila se. Ještě neskončila, když jí starší holka mýdlo sebrala.

„Nezdržuj, prcku,“ zašeptala hrubě. Pak ji chytla za vlasy a strčila zpátky pod vodu. Jak děvčátko ztratilo rovnováhu, srazilo na zem i nějakého kluka. Ten narazil hlavou na kohoutek a rozsekl si ji. Diana se poděšeně omluvila, ale on se jen bez hlesu zvedl a smýval si zbytek pěny z vlasů. Jeho tvář byla děsivě prázdná. Pak se odešel utřít. Krev mu ještě stékala po tváři a on ji jen netečně otřel do mokrého ručníku.

Většina dětí už odešla, když přišla ta hubená dívka.

„Do pokojů,“ řekla rozhodně a zbytek se ve spěchu oblékal. Diana našla své věci shozené na zem a úplně mokré. Stála tam a bylo jí do breku. Vůbec nechápala, proč tu je a co se kolem děje.

Hubená dívka naházela mokré ručníky do vozíku na chodbě a uklidila mýdlo do výklenku. Pak přešla k tiše plačícímu děvčátku.

„Musíš si košili složit, někdo si myslel, že je to ručník. Stádo je hloupé a jedná ze zvyku,“ vysvětlila jí. „Alespoň se obuj. A pojď,“ pohlédla ji po mokrých vlasech.

Pak vzala její věci spolu s několika kousky zapomenutého prádla a hodila vše k ručníkům. Odvedla rychle nahé děvčátko přes chladnou chodbu a odemkla dveře s označením *F00*.

Uvnitř byla jen postel a pod ní zastrčený nočník. Jinak měla stejnou dřevěnou podlahu a stejné kamenné stěny. Ale bylo tu navíc okno. Docela malé sklepní okno skoro u stropu. Jím dovnitř proudil večerní vzduch. Dívka vytáhla nočník a postavila ho ke dveřím. „Vyčurej se, v noci to budeš muset vydržet.“ Pak jí rozesílala postel

a z výklenku vyndala další ústavní košili. Jak Diana poznala, ve výklenku zůstala ještě jedna a menší hromádka stejně bílých kalhotek. Její veškeré ústavní oblečení.

Tak si oblékla košili a ulehla do rozesílané postele. Dívka jí připoutala ruce i nohy řemeny a pečlivě ji přikryla dekou.

„Dobrou noc, Diano,“ zašeptala. Sebrala ze země nočník a odešla. Dveře za sebou zavřela pomalu a potichu, jako by děvčátko mezitím mohlo usnout.

Diana hleděla do stropu. Ještě se jí nechtělo spát a navíc měla pocit, že se má ještě něco stát. Že ještě někdo přijde. Třeba někdo, kdo ji odsud odvede někam jinam. Třeba zpátky domů, k příbuzným.

Nevěděla, kolik dní je v ústavu, ale nemohlo to být moc. Vlastně si ani nepamatovala, jak se sem dostala, a většinu doby tu zatím prospala. Vzpomínala na školu a spolužáky. Neměla mezi nimi žádné kamarády a ani nevěděla proč. Ten podivný večer, když ležela připoutaná k posteli, poznala, že se několik spolužaček s ní chtělo kamarádit, ale kdo nechtěl, byla ona. Neměla čas. Ano, měla vždy moc práce, jen si ale teď nevzpomínala na nic, co celé dny dělala. Nezdržovala se moc ani doma, pokud to šlo domovem nazvat. Uvědomila si jen, že se hodně toulala. Mnohdy se nevrátila ani na noc a do školy taky nechodila moc pravidelně.

Během několika minut vzpomínání usnula. A tak se stalo, že pokud někdo v noci přišel, Diana o tom nevěděla. A byl to divný spánek. Takové to nesnění, typické pro noci strávené v cizí, nepřátelské místnosti.

Kapitola III.: MATHEW A MARY

Ráno se Diana probudila celá rozlámaná a rozbolavělá. Jak byla připoutaná, nemohla se převracet jako obvykle. V zámku zarachotil klíč a dveře se otevřely. Do místnosti ale nevešla hubená dívka, která ji včera uložila. Tato měla rozčuchané rezaté vlasy a bledou pihovatou tvář. Ve dveřích se překvapeně zastavila a se strachem se rozhlížela okolo. Pak vyšla ven a něco šeptavě řekla někomu za dveřmi. Chvilku se dohadovali, než se zase vrátila do místnosti.

Usmála se na Dianu a odvázala ji od postele.

„Dobré ráno. Já jsem Eryn,“ usmála se na děvčátko a zasunula pod postel kovový nočník. „Jak ti je?“

Diana pokrčila rameny a dívka jí starostlivě prohlédla odřená zápěstí.

„Něco ti na to seženu. Zatím se skoč umýt a ustel si. Za deset minut je snídaně,“ řekla jí a znovu se pozorně zadívala na stěny ze světlých dlaždic.

Děvčátko přikývlo a odešlo do umývárny. Na stěnách nevidělo nic zvláštního.

~ ~ ~

Umývárna byla prázdnější než včera, ale pořád stejně tmavá. Většina dětí tu musela projít už před ní, podle toho, jak bylo na zemi mokro. Trochu bezradně se rozhlížela kolem, než jí jeden z kluků

sundal z výklenku kartáček označený 00 – číslem jejího pokoje – a podal jí pastu. Výklenek nebyl vysoko, že by na něj nedosáhla.

Jen tam nedohlédla.

„Děkuju,“ usmála se na něj.

„Já jsem Mathew,“ představil se. „A ty?“

„Diana,“ odpověděla vesele.

Mathew ji zavedl k ocelovému kohoutku v nejtmařším rohu, u něhož se mačkalo posledních pár děcek. Oba si mlčky čistili zuby a tu a tam se na sebe usmáli. A úsměv přecházel ve smích, při němž prskali pastu na stěnu.

Když Diana vracela kartáček zpátky na své místo, zapamatovala si, kde leží, aby ho večer našla. Mathew jí ukázal, jak ustlat postel, a pak spolu usedli ke snídani. Když nalezlo kamaráda, děvčátko se přestalo cítit tak osaměle. S chutí snědlo kaši a zapilo těch několik prášků, které před každé z dětí odpočítala rezatá dívka podle nějakého seznamu.

Než poslední dojedl a zapil své prášky, seděli ostatní u stolu tiše a bez výrazu.

Nikdo nic neříkal, nikdo se na nikoho ani nepodíval. Dívka počkala, až poslední zapije prášky, a pak se podívala na tikající budík ve výklenku.

„Všichni ke svým pokojům, za tři minuty je vizita,“ rozkázala netrpělivě a rychle odběhla pryč. Misky zůstaly naházené u kádě, jak je tam zrzka nechala. Všichni se pomalu zvedli a pozvolným krokem se rozcházeli k pokojům.

Nešli však dovnitř. Zůstali stát vedle dveří. Diana se postavila také ke svým dveřím a čekala, co se bude dít.

Čekala dlouho. Už ji bolely nohy, když se sténáním sjel výtah z patra do přízemí. První vystoupila rezatá dívka. V ruce nesla stoh několika složek. Starostlivě se rozhlédla okolo, než ustoupila ke stěně a za ní vešel do chodby doktor. Nebyl to ten, co včera Dianu přivedl. Tenhle působil autoritativním až zlým dojmem.

Ve spodním patře nebylo moc pacientů. Kromě Mathewa, který stál naproti a po celou dobu na ni tiše dělal obličej, tu už byl jen Dianin pokoj. Teď stál Mathew nehybně a obličej měl bez výrazu. Všichni ostatní sídlili o patro výš, kam se dalo dostat po tmavém

schodišti nebo výtahem. A jak si děvčátko zatím všimlo, výtah využívali jen doktoři. Všechny děti chodily pěšky. Dokonce ani zrzka a ta včerejší dívka nevyužívaly výtah. A Diana si uvědomila, že ony patří vlastně také k nim. Měly stejnou ústavní košili jako ostatní. Dokonce i Malý princ, jak si na něj pamatovala, měl tutéž bílou ústavní košili.

Doktor zamířil nejdříve k děvčátku. Rezatá dívka se postavila vedle a otevřela složku. „Jméno Diana, příjmení neznámé. Příbuzní zatím nenalezeni.

Diagnóza: F23.1 – Akutní polymorfní psychotická porucha s příznaky schizofrenie, F91.1 – Nesocializovaná porucha chování, F51.5 – Noční můry.

Kód ef nula nula,“ přečetla nahlas.

Doktor se jí podíval do krku a poslechl tep. Pak si všiml odřených zápěstí.

„Jak se jí to stalo?“

Zrzka sklouzla pohledem po řádcích složky.

„Postup. Připoutávat na noc, hrozí sebezranění.“

Doktor jí sebral složku a z kapsy vyndal tužku. Do karty rychle něco připsal. Pak kartu vrátil dívce a přikývl.

„Dobře. Na noc poutat. Ráno ošetřit dle zápisu.“

Pak se otočil k Mathewovi. Zrzka shlédla Dianě na nohy a lehce ji kopla do špiček.

„Špičky na hraně třetího prkna,“ zašeptala a rychle přešla k doktorovi.

Děvčátko se stáhlo o několik centimetrů na hranu třetího prkna.

„Jméno Mathew Arbourn. Sirotek.

Diagnóza bez nálezu.

Kód ef nula jedna. První dávka podána včera, reakcenegativní. Další dávka bude podána dnes.“

Doktor poslechl tep a baterkou mu chvíli svítil do úst. „Svléknout.“

Mathew rychle přetáhl přes hlavu košili a sundal kalhoty. Bosý se postavil zpátky na pantofle. Doktor jej několikrát nechal otočit.

Pak si vzal od dívky jeho kartu.

„Ranní moč?“

„Na testech,“ odpověděla zrzka.

„Dobře, zítřejší postup stejný. Dieta dle rozpisu. A oholte mu vlasy.“

Něco pak zapsal do jeho karty a podal ji zpátky dívce. Oba dva se vrátili k výtahu a nastoupili. Mathew stál nahý na chodbě, oblečení hozené stranou a neurčitý výraz ve tváři.

Pak se potměšile zašklíbil na Dianu a ta se usmála.

Někde nahoře zazvonil zvonek a Mathew se s vydechnutím oblékl.

„Vůbec jsem nerozuměla, co to říkali,“ povzdechlo si děvčátko. Mathew jí uličnický rozcuchal vlasy.

„To já taky ne.“

~ ~ ~

Vrátili se do svých pokojů. Za Dianou po chvíli přišla zrzka. Přinesla s sebou obvazy a nějakou mast, která příšerně páchla. Namazala jí odřená zápěstí a kotníky, ale nakonec je nezavázala.

„Dávej si pozor, ať to o nic nesetřeš.“

Děvčátko přikývlo a pak se zeptalo:

„Kde to vlastně jsem?“

Zrzka se posadila vedle na postel.

„Tohle je soukromé sanatorium „Darkwood“ – Temný les. Než tu vznikl ústav, byl to vlastně zámek. Sídlo šlechtického rodu. A teď v něm bydlíme my. Pacienti a doktoři.

Je to tu trochu staré a plno věcí nefunguje, ale je to pořád zámek.“

„A ty jseš taky pacient?“

„Jo,“ přikývla dívka. „Stejně jako jiní. Jen tu už jsme déle, a tak pomáháme doktorům.“

Otočila se ke dveřím, kde čekal Mathew.

„Ještě přijdu, musím si něco zařídit. A dávej pozor, ať se nikde neotřeš.“

A odešla s Mathewem do místnosti vedle jídelny.

~ ~ ~

Mathew se vrátil až navečer. Byl o poznání bledší a neměl žádné vlasy. Bez nich působil velmi podivně. Přišel se ukázat Dianě a skoro hodinu se spolu smáli, jak teď vypadá.

Pak si povídali. Mathew byl na bloku F jen o jeden den déle než ona. A přiznal, že když byl prvně v umýárně, taky si nesložil věci. A skončil přesně jako děvčátko. Našel je mokré a pošlapané na zemi.

Ale na rozdíl od hubené dívky si myslel, že to ostatní udělali naschvál. Někteří se jen tak tváří, že je nic nezajímá.

Ale není to pravda. Povídali si tak až do večere, na kterou Mathew nešel, protože mu bylo špatně.

Diana pak schválně pozorovala ostatní při jídle. Aby poznala, kdo se jen tváří jako ostatní. Ale nic nepoznala. A tak se sama zkusila tvářit jako ostatní. To jí šlo dobře. Zjistila, že k přetvařování má talent.

Po večeri chtěla ještě skočit k Mathewovi, ale jeho pokoj byl už zavřený a zamčený. Tolik mu chtěla říct, že na nic nepřišla, ale nešlo to. Asi už spal. Zklamaně se odšourala do umývárny.

Sotva se svlékla, když do ní strčila starší dívka.

„Ty jsi Diana?“

„Ano,“ přikývla vystrašeně.

„Tohle je Mary,“ přistrčila starší dívka před děvčátko jinou dívku. Ta měla stejný prázdný výraz jako mnozí. „Ode dneška se o ni budeš starat. Rozumíš, prcku?!“ Diana přikývla. „A jak se o ní mám starat?“

„Budeš ji vodit na jídlo, mýt ji, čistit zuby a tak! Já už to dělala dost dlouho! Ted' jsi na řadě ty!“

„Ale proč?“ zaprotestovalo děvčátko.

Dívka jí shodila věci na zem do louže a postavila se ně. Pak se sklonila a přísně se na ni podívala.

„Protože jsem to řekla!“

S tím odešla a nechala netečnou dívku stát před Dianou. Mary měla tmavě modré oči pod výrazným obočím a oříškově hnědé vlasy skoro do půli zad. Její souměrná, **č**í postava byla spíše silnější než hubená.

„Ahoj,“ zkusilo to děvčátko, ale Mary nijak nereagovala. Neusmála se, ani nesklopila oči, jen tam tak stála upřeně hledíc

někam do zdi. Jako socha nebo loutka. Diana pohlédla na své promočené oblečení, vzala Mary za ruku a odvedla ji do nejvzdálenějšího kouta. Dívka se opravdu podobala loutce, poslušně se nechala vést a manipulovat se sebou.

Děvčátko ji vysvléklo a složilo její věci na lavičku. Pak ji odvedla ke sprše, kde namydčila sebe i ji. Umýt její dlouhé vlasy chvíli trvalo, stejně jako ji utřít. Zbyly poslední, než jí vyčistila zuby a oblékla ji.

Dovnitř vešla zrzka a podívala se na nesourodou dvojici.

„Ty se teď staráš o Mary?“

Diana přikývla. Nechtělo se jí žalovat. Vlastně měla strach, že by se jí ta zlá dívka pomstila.

„Dobře. Tak ji doprovod do jejího pokoje v patře. Pokoj F17. Učesej ji a upleť jí dva copy. Umiš to?“

Přikývla.

Svoje mokré oblečení nechala na zemi v umývárně a oblékla si novou košili z pokoje. Pak vzala Mary za ruku a odvedla ji po schodech do patra. Pokoj F17 se podobal jejímu pokoji. Mary tu jen měla o několik věcí více než ona.

Lehce našla ve výklenku hřeben a ozdobné zlatavé gumičky. Posadila Mary na postel a v kleku jí opatrně rozčesala dlouhé vlasy. Pak je zapletla do dvou stejných copů.

Trvalo dlouho, než dívku uložila do postele. Na chodbách už byl dávno klid. Rychle seběhla po schodech ke svému pokoji, kde na ni čekala zrzka.

„Co Mary?“

„Už leží,“ pokrčila rameny Diana.

„Dobře,“ přikývla pihovatá dívka. Prohlédla si její odřená zápěstí, ještě jednou je namazala a ovázala. Pak děvčátko připoutala k posteli. Než odešla, políbila Dianu smutně na čelo. A v jejích očích děvčátko spatřilo obavy, s nimiž se zrzka naposled rozhlédla po pokoji a bledých stěnách osvětlených mžourající žárovkou u stropu.

~ ~ ~

Uplynula už alespoň hodina a Diana ještě nespala. Čekala, protože měla dojem, že včera něco zaspala. Nebo na to zapoměla.

At' to bylo cokoli, určitě to bylo důležité. Tak si nejdříve zkusila vzpomenout. Pátrala hluboko ve tmě vzpomínek. Ale ty byly jen neuspořádanou změtí výjevů. Sama je nesvedla setřídít ani zařadit. Natož si na něco vzpomenout.

Jedním si ale byla jistá. Včerejší noci se stalo něco důležitého, na co neměla zapomenout.

Kapitola IV. STÍNY ŠÍLENSTVÍ

Vzbudili ji brzy ráno. Za oknem se sotva rozednívalo a začínali pět první ptáci, když ta dívka odemkla celu a zatrásla s ní.

„Vstávej,“ zašeptala naléhavě a odpoutávala ji od postele.

„Mary na tebe čeká v umývárně. Umyj ji a odved’ do jejího pokoje!“ rozkázala a vystrčila ji z pokoje.

Ospalá Diana se zíváním přišla do umývárny. Svítlo se tu a na lavičce u dveří seděla Mary, jinak tam nikdo nebyl.

Děvčátku připadlo nesmyslné znovu umývat dívku, a ještě tak brzy po ránu. Ale když se na ni podívala, podivila se ještě víc.

Mary se pocuchané vlasy leskly potem. Košili měla špinavou a nasáklou pachem kouře. Netečná dívka působila unaveně a lehounce pohupovala hlavou v pomalém rytmu. Jako kdyby protancovala celou noc. I bosá chodidla se jí černala prachem a špínou. Když Mary včera viděla, měla bledou až nemocnou tvář. Teď jí líce rudě žhnuly a na rtech pohrával slabý úsměv. Jen oči hleděly do prázdna, jako vždy. Dnes snad trochu hlubší a lesklejší.

Vedle sedící dívky již někdo položil čistou košili, ručník a pod lavičku pantofle.

Diana vytáhla unavenou Mary na nohy a svlékla ji. Její košili a kalhotky hodila do koše na prádlo, sama se rovněž svlékla. Své věci pečlivě složila na lavičku. Pak pustila vodu, která po ránu nebyla tak chladná, a strčila Mary pod její proud.

Sama se zachytila za kraj výklenku ve zdi a vytáhla se k němu. Vzala mýdlo a šampón a oboje hodila na zem. Ještě našla kartáček Mary, podle čísla jejího pokoje, o svém věděla. Pak seskočila na zem a dala se do mytí.

Zvuk vody narážející do stěn krásně zpíval a práce jí utíkala. Takhle zpíval její přítel, kamarád, kterého dříve znala. Vzpomínka ji zahřála u srdce a rozradostnila. Nepamatovala si jeho jméno, ale věděla, že měl také moc rád vodu. Stejně jako ji má ráda ona. Možná i o trochu víc než ona.

Umytou dívku odtáhla ke kohoutku a vyčistila jí pečlivě zuby. Nakonec ji utřela připraveným čistým ručníkem a oblékla. Chvilku ji nechala sedět na lavičce, než se sama umyla. A pak ji odvedla nahoru do jejího pokoje. Znovu jí rozčesala vlasy, ale nechala je rozpuštěné. Chvilku stála opřená o zeď a pozorovala Mary, jak se usmívá a culí. A sama se také usmívala. Pak ji políbila a zavřela v pokoji.

Chodby sanatoria byly ještě tmavé a tiché. A nejtmaší se zdálo schodiště. Poslepu tápala zpátky, schod po schodu. Když sešla skoro dolů, všimla si havrana posedávajícího na posledním stupni. Ale byl to podivný havran, jeho křídla měla barvu krve.

Diana na něj vystrašeně sykla a on se k ní otočil. Neměl rudá křídla. To jen v šeru se jí něco zdálo. Nebo měl černé perutě narudlé od nějakého prachu. Havran několikrát poskočil a se zakrákáním se rozletěl chodbou. Než děvčátko seběhlo dolů, byl pryč.

Bedlivě se rozhlížela, ale nemohl uletět jinam než do jejího pokoje. Všechny ostatní dveře byly ještě zamčené.

Opatrně se připlížila k pokoji, když zaslechla hlasy. Byl to nevrlý hlas nějakého kluka, jemuž odpovídala zrzka.

„Stejně jako včera. Ať to bylo cokoliv, zase se to sem vrátilo,“ řekla ta.

„Dnes budu tady hlídat, uvidíme, jestli to přijde!“ zavrčel rozhodně kluk.

„Něco jsem zaslechla kolem půlnoci. Ale když jsem přišla sem, byl pokoj zamčený,“ zamyslela se dívka a kluk ji hned přerušil otázkou.

„Dívala ses dovnitř?“

„Ne, nechtěla jsem ji budit,“ odpověděla mu dívka. Kluk chtěl něco namítnout, ale všiml si Diany, jež vstoupila do dveří.

„Už jsi hotová?“ zeptal se děvčátka přísně.

Vystrašeně přikývla.

„Co se děje?“ radši se otázal již trochu mírněji.

„Nevletěl sem havran?“ šeptem se zeptala Diana.

„Ne!“ řekl kluk. A pohlédl k oknu. Ted' bylo otevřené a do místnosti proudil chladný ranní vzduch. Někdo je otevřel.

„Pojď mi pomoci s přípravou snídaně,“ usmála se na děvčátko zrzka a odvedla ji z pokoje. „Stejně se už bude vstávat a před snídání musíš skočit pro Mary.“

Mathew nebyl na snídani, a tak jej prvně uviděla, až když se postavili na chodbu a čekali na příchod doktora. Diana si srovnala špičku bot na hranu třetího prkna a pak si jej vystrašeně prohlédla. Byl bledý a oči mu skelně hleděly do zdi, někam za děvčátko. Nedělal žádné obličej, neusmál se. Jen tam bez výrazu stál a hleděl do zdi.

„Mathewe?“ zašeptala Diana opatrně. Ale on se nepohnul.

„Mathewe!“ řekla naléhavěji a hlasitěji. Ale jako by ji neslyšel.

Diana se opatrně rozhlédla po chodbě, rychle přeběhla k němu a zatahala jej za kalhoty. Ale i když do něj praštila svou drobnou pěstí, nic se nestalo. Bez výrazu dál hleděl do zdi. A jeho oči byly prázdné. Radši se vrátila zpátky na hranu třetího prkna.

Doktora tentokrát doprovázela přísná dívka, co ji vzbudila. Četla pomalu a vznešeně. Ale i v jejím hlase byl cítit strach.

„Jméno Diana, příjmení neznámé. Příbuzní zatím nenalezeni.

Diagnóza: F23.1 – Akutní polymorfní psychotická porucha s příznaky schizofrenie, F91.1 – Nesocializovaná porucha chování, F51.5 – Noční můry.

Kód ef nula nula,“ dočetla a pozvedla hlavu k doktorovi.

Ten kývnul a přešel k Mathewovi.

„Svléknout!“ přikázal.

Diana pozorovala Mathewa, jak se mátožně vysvléká. Měl problémy s rovnováhou, a když skončil, stékal mu po čele pot. Oproti včerejšku vypadal mnohem hubeněji. Děvčátko si všimlo vystupujících kostí a tmavých skvrn na kůži.

„Třetí dávku mu dejte dnes s posilňujícím preparátem. A ať leží,“ rozkázal doktor a sám to zapsal do jeho složky. Pak odešli.

Mathew tam dál stál na chladných prknech a nehýbal se. Výtah dávno odjel a zvonek dávno dozněl. Diana jej vzala za ruku a odvedla do pokoje. Nechal se vést stejně jako Mary, jen jeho dlaň byla horká. Dostřkala jej do postele a přikryla. Jeho oblečení složila a položila na přikrývku. Než odešla, sklonila se nad ním a políbila ho stejně jako Mary. Měla o kamaráda míň. Věděla, že zase zůstala sama mezi nemluvicími stíny. Stádem, jak je nazvala první noc ta hubená holka.

Vrátila se zpátky do svého pokoje a přemýšlela, kdo se asi bude starat o Mathewa. Snad to nebude ta zlá holka, co jí vnutila Mary.

~ ~ ~

Zlá holka, co jí vnutila Mary, se jmenovala Kelly. Nalezla ji po obědě vystrašenou na záchodě. Malou místnost s úzkým větracím oknem osvětlovala jasná žárovka u stropu až zbytečně ostře. Tři keramické mísy od sebe oddělovala jen nízká dřevěná příčka, což nebylo moc platné, když přes ni většina starších dětí viděla i v sedě a navíc byly vstupní dveře přímo naproti. Místnost byla opravdu malá, se silným zápachem chlóru.

Kelly seděla na prostřední míse a vystrašeně hleděla před sebe. Diana se až lekla, když ji spatřila. Strach v jejích očích byl až šílený.

A pár kroků před ní seděl havran. Černý a nehybný sledoval vystrašenou dívku. Jak děvčátko otevřelo, vznesl se. Zaútočil na dívku a ta si s výkřikem zakryla tvář. Ale černý pták jen sklouzl okolo ní výš a vyletěl úzkým větracím oknem.

Dívka se rychle rozhlédla a pak zakřičela panicky na Dianu.

„Stůj!“

„Proč?“ Děvčátko se zastavilo a rozhlédlo kolem. Stálo na místě, kde předtím posedával havran. A dívka v hrůze sledovala zem.

„Je tam všude krev! Stojíš v ní!“

Diana se rozhlédla po místnosti, ale žádnou krev neviděla. A dívka si s dalším vyjeknutím lemem košile drhla tvář a ruce.

„Je tu všude! Všude, z jeho křidel!“

„Kde?“ zeptalo se opatrně děvčátko a ustoupilo o krok ke dveřím.

„Ten havran měl krvavá křídla. Celá od krve! Od rána mne pronásleduje!“ rozvzlykala se a pořád si košilí drhla čisté ruce.

Diana vycouvala ven a zavřela za sebou. Před očima znovu viděla havrana, jak ráno seděl pod schody. Viděla, jak z jeho dlouhých letetek stéká krev. Ráno se jí to alespoň zdálo, než se podívala pozorně.

Ale pokud se jí to jen zdálo, jak to mohla vidět Kelly?

„Diano?“ ozvala se zrzka od schodů.

Děvčátko se otočilo.

„Ano?“

„Pojď se mnou. Někdo tě chce vidět.“ Vzala děvčátko za ruku a odvedla ji po schodech dolů. Byly to schody do sklepa. Diana o nich věděla, ale zatím se nedostala k tomu, aby přemýšlela, kam vedou. Překvapení a zvědavost zatlačily Kelly kamsi do pozadí.

Dole panovala ještě větší tma. Děvčátko se křečovitě drželo zrzky za ruku.

„Nic nevidím.“

Zrzka ji pevněji sevřela.

„Neboj, znám to tady,“ zašeptala. „Povedu tě.“

Těžko říct, jak šly dlouho, jediné, co Diana věděla, bylo, že prošly trojmi dveřmi, z nichž jedny dívka odemkla nějakým klíčem. Pak zamířily po dalších schodech zase nahoru. Ocitly se v jiném křídle sanatoria, stěny tu byly lehounce zelené a podlaha z vykládaných dřevěných parket. I okna zdobila vitráž. Diana zahlédla skrz barevná sklíčka park se stromy a hejno poletujících havranů.

Zrzka otevřela jedny dveře a posadila ji do malé místnosti s lavicí. Zde byla pohozena ústavní košile modré barvy a ručník.

„Zůstaň tady! Nikam nechod!“ přikázala jí zrzka a odešla. Odvedle vyšly dvě mokré dívky a při utírání si Dianu překvapeně prohlížely. Ale pak je vychovatelka vyhnala. Ony dívky byly Alenka a Šklíba, jenže to děvčátko zjistilo až o mnoho dní později.

Tak tam seděla sama asi půl hodiny, když se otevřely dveře a dovnitř někdo vstoupil.

Diana skrz přivřené oči zahlédla zlatavou srst a zaslechla jemný klapot kopýtek. Překvapeně se postavila.

Proti ní stálo stejně staré děvčátko. Samozřejmě nemělo ani srst, ani kopýtka. Mělo dlouhé plavé vlasy a blankytně modré oči a na sobě stejnou modrou ústavní košili jako dívky, co odešly.

„Ty jsi Diana?“

„Jo,“ přikývla. Plavovlasé děvčátko ji několikrát obešlo a pozorně si ji prohlíželo. Dianě to přišlo hloupé a zvláštní. Proč ji tak zkoumá?

„A jak se jmenuješ ty?“ zeptala se trochu našťavaně.

„Zatím mi říkej Pát'o,“ odpovědělo plavovlasé děvčátko. Tónem, kterým to řekla, jasně sdělila, že její jméno není důležité

„Něco jsem ti přinesla,“ usmála se Pát'a a zvedla cosi v dlaních.

Dianě se nejdříve zdálo, že má ruce prázdné. Ale pak zahlédla velkou bílou krysu s růžovou mašlí. Krysa se vzpouzela a kvičela.

„Ona si zvykne.“ Pát'a ji strčila Dianě do rukou. „Jen ji zatím pevně drž.“ A se smíchem odběhla pryč.

„Ještě se uvidíme,“ stihla slíbit, než zmizela za dveřmi.

Diana vyhlédla ze dveří na chodbu.

„Je čas se vrátit. Ještě musíš umýt a připravit Mary,“ usmála se rzka stojící vedle dveří.

~ ~ ~

Naštěstí se už nic jiného nestalo. Na jeden den toho bylo na Dianu až dost. Sama si nebyla jistá, co z toho opravdu viděla a co se jí jen zdálo. Chvilkami měla dojem, že si vymyslela úplně celý den od rána do večera. Začala z toho být zmatená.

Ale zdravý rozum ji přesvědčil, že je jen unavená. Špatně se jí spí, když je připoutaná, a pak to takhle končí. Musí víc odpočívat. A méně se namáhat.

Zítra proleží většinu dne v pokoji, umínila si, když ležela připoutaná ve zhasnutém pokoji a čekala, až usne.

Krysa vedle ní už přestala kvíkat. Stočila se do klubíčka u její ruky a tiše oddechovala. Ale Dianě se ještě nechtělo spát.

Vzpomněla si na ranní rozhovor, který zaslechla. Určitě se něco v noci děje a ona to vždycky zaspí. Tentokrát ale nebyla tolik zvědavá jako včera. Začínala spíš dostávat strach. Do vzpomínek jí vklouzla

utkvělá představa, jak marně lomcuje pouty. Jak pláče a prosí. A tak jí trvalo skoro dvě hodiny, než vystrašená usnula.

Kapitola V.: ČERNÝ PES

Za brzkého rána ji Mary opět čekala v umývárně. Diana ospale vešla dovnitř a překvapeně se podívala na dívku. Neseseděla na lavičce, ale stála u sprchy a se smíchem se houpala v bocích. Tančila. Voda se tříštila o dřevěnou rohož a Mary tančila s vodou. I když tančila okolo, měla košili mokrou až k pasu a ruce k ramenům. Diana ji nejdříve chtěla odvést k lavičce, ale jak ji chytila za ruku, spatřila její šťastný úsměv. A tak se chytila i druhé ruky a tančila s ní. Snažila se napodobit její pohyby, i když jí to moc nešlo. Neuměla tančit. Voda jim zpívala překrásnou píseň, Dianě tak známou a přece vzdálenou. A nebyla to jen melodie. Děvčátko si vzpomnělo, že píseň měla i slova. Cítila tu píseň zakletou v proudu vody a tančila s usmívající se Mary. Voda znala její minulost a vše, nač ona sama zapomněla.

„Dnes jste, slečno, mnohem veselejší.“ Malý princ stál uprostřed místnosti nad kanálovou mřížkou. Diana na něj překvapeně pohlédla. Napřed ji napadlo, že vylezl z odtoku. Ale tam by se přece nevešel.

„Co tu děláš a jak ses sem dostal?“

„Já tu lovím ryby,“ řekl princ a vytáhl zpoza zad dřevěný prut z klacku a provázku. „A přišel jsem dveřmi. To je přeci jasné a logické.“ V tónu, jakým to říkal, zazněla pochybnost nad jejím zdravím a normalitou.

„Tady nejsou žádné ryby!“ zaprotestovala Diana.

„Jsou. Proč by nebyly? Kde je čistá voda, tam jsou ryby,“ odporoval on.

„Ale vodovod je moc těsný pro ryby,“ nedalo se děvčátko.

„To je pravda, tam jsou opravdu jen ty malé rybičky,“ přikývl Malý princ a z podlahy zručně vytáhl odtokovou mřížku. Sám se posadil metr od ní. Jeho košile hned nasákla vodou stékající po podlaze. Nenosal kalhoty jako ostatní kluci, ale dívčí košili. Pokud se tak dalo rozdělit ústavní prádlo.

„Pořádné ryby se chytají v kanálech, to ví každý!“ vysvětlil jí s povzdechem a opatrně spustil provázek dolů. Opravdu připomínal rybáře, který sedí u díry v ledu a čeká na svůj úlovek.

Pak ale znenadání zvedl hlavu. Jeho zděšený výkřik se rozezněl umývárnou.

„Aáá! Co tu děláte, slečno, a jak jste se sem dostala?“

„Koupu sebe a Mary. A přišla jsem sem dveřmi, to je přece logické.“ Diana vložila do své odpovědi co nejvíce pochybnosti o zdraví tázajícího se, kterou svedla vyjádřit. Malý princ se usmál.

„Dobře, slečno, začínáte se lepšit. Měla byste se ale o Mary lépe starat!“

„Proč?“

„Mary považují někteří zákazníci za princeznu. Samozřejmě jen v rámci jí podobných. Jinak jí ten titul nenáleží.“

„Nerozumím?“

„Jako služka nejste moc dobrá, slečno, když necháte mrznout paní v chladné vodě,“ mávl rukou k Mary. Diana vytáhla prochladlou dívku zpod sprchy a začala z ní svlékat promočenou košili.

„Je to moje loutka!“ odušilo děvčátko spíš pro sebe. Uráželo ji být služebnou, když by sama chtěla být princeznou.

„I loutka může být svým způsobem princeznou,“ odpověděl rybařící princ.

„Nejsem služka!“ protestovala Diana.

„Proč?“ překvapeně na ni pohlédl princ.

„Nikomu nepatřím! Dělán, co chci sama!“

„To je velké gesto na někoho, kdo je každou noc zamčený na samotce. Koho na noc poutají k posteli!“ Princ zacukal prutem a pak zasekl. Chvilku počkal, než začal s námahou přitahovat.

„To, že někomu sloužíte, slečno, neznamená, že mu patříte. Služba je pevný závazek mezi pánem a neurozeným. Neurozený se

tím stává součástí dvora.“ Střídavě přitahoval svůj úlovek a zase prut povoloval. Budilo to zdání opravdu namáhavého souboje.

„Být služkou je tedy lepší než nebýt nic?“ zeptala se Diana zpoza mýdlovou pěnou pokryté dívky. Chvilku ji tahala za ruce dolů, než se Mary skrčila a děvčátko jí tak dosáhlo i na hlavu.

„Samozřejmě,“ přikývl Malý princ. „V hierarchii dvora je to krok nahoru. Pán musí sluhovi důvěřovat a ten tak získá část jeho moci. Neurozený se tím stane součástí intrik dvora.“ Princ vítězně vyjekl a vytrhl cosi lesklého z odtoku plného mýdlových bublin.

„A kde je ten dvůr?“ zeptalo se děvčátko prince, jenž vrátil mřížku zpátky na kanál. Jak se postavil, promočená košile se na něj přilepila.

„Nerozumím?“ pokrčil překvapeně rameny.

„To ty jsi tvrdil, že je lepší být služkou!“

Malý princ se zastavil v otevřených dveřích umývárny. „Být služkou je lepší než nebýt nic, slečno?“ Znělo to překvapeně. Skoro se dalo říci, že o tom pochybuje.

„To jsi tvrdil ty!“ rozzlobeně vykřikla Diana. Ale Malý princ jen pokrčil rameny.

„A kde je ten dvůr?“ zeptal se ještě a zavřel za sebou dveře.

„Hned se vrať!“ Děvčátko zahodilo promočenou košili a vyběhlo do chodby. Ale Malý princ tam nebyl. Chvilí překvapeně naslouchala, ale všude bylo ticho. Tak se vrátila k Mary. Umyla ji, oblékla a dovedla do jejího pokoje. Pečlivě jí rozčesávala vlasy a dívka si pobrukovala. Bylo to kouzelné ráno a ani ten kluk ho nemohl zkazit. Protože ráno patřilo Mary a Dianě.

Rozloučila se a vesele seběhla po tmavých schodech do přízemí. Jak běžela, narazila na chodbě do lékařského vozíku. Stál tam v šeru u stěny a nebýt přikryt bílou plachtou, nebyl by ani vidět.

Na vozíku někdo ležel. Ani naškrobená plachta nemohla zakrýt tvar těla. Z vedlejších dveří vyšla zrzavá dívka a pohlédla na Dianu.

„Vrať se do pokoje,“ zašeptala. Odvezla vozík dovnitř a zavřela za sebou.

Někdo byl nemocný nebo zemřel.

Po schodech sešla hubená dívka. Obešla Dianu a otevřela dveře. Ale nevstoupila, stála na prahu a nehybným zrakem hleděla na děvčátko vedle sebe.

„Radši se neseznamuj...“ zašeptala výhružně a vstoupila. Na odkrytém vozíku leželo nehybné tělo Mathewa. Byl nahý a zrzka jej umývala.

„Co je mu?“ vyděšeně zašeptalo děvčátko a pomalu vstoupilo dovnitř.

„V noci zemřel.“ Zrzka jen pozvedla hlavu.

Mathew byl pryč. Diana nechápala podstatu smrti. Ale pochopila, že jí zde zůstala už opravdu jen Mary.

A dostala strach, aby se i jí něco zlého nepříhodilo. Aby i Mary nezemřela, zatímco ona je zde. V hrůze a strachu se rozeběhla zpátky. Vyběhla po tmavých schodech do patra a vtrhla do jejího pokoje.

Mary seděla na posteli a tiše si broukala. Bezstarostná a vzdálená od hrůz a bolesti sanatoria. Diana se k ní přivinula a rozplakala se. Chtěla cítit její teplo i hlas, chtěla vědět, že není sama. A dívka ji objala a přitiskla k nádrům. A její lehký úsměv se ještě prohloubil, když s pobrukováním houpala plačící děvčátko.

~ ~ ~

Hned jak skončila vizita a doktor odešel z bloku F, vrátila se Diana k Mary. Strávila tam celé dopoledne i odpoledne. Do přízemí sestupovala jen v jejím doprovodu na oběd a na večeři. Sedala si vedle dívky a pomáhala jí s jídlem.

Po večeři šli všichni do umývárny, ale Diana si všimla zrzavé dívky, jak jde po schodech dolů. A děvčátko si vzpomnělo na včerejšek. Včera byla v jiném bloku a dostala tam od někoho potkana. Úplně na to zapomněla. Ráno v jejím pokoji nebyl. Neviděla jej. Ale nejenže na to zapomněla. Bylo plno dalších věcí, které si nepamatovala. Kolik dní tu byla? Odkud znala Mathewa? Jak dlouho se stará o Mary? Na žádnou z těchto otázek neznala odpověď. Rychle postavila Mary stranou a tiše sestoupila po schodech do sklepa. Byla tam tma a nepamatovala si cestu. Ale když sešla na

poslední schod, tápajíc podél stěny, zaslechla nedaleko povědomý hlas tlumený dveřmi.

Byl to hlas Malého prince.

„Ať si pro ni chodí cokoli, máte zakázáno se do toho plést. Jeden mrtvý stačí!“

„Každou noc ji přijde něco zabít,“ zaslechla zrzku. „Musí to mít nějaký důvod.“

„Ano. Bohužel nevíme, kolik máme času, než to dosáhne svého cíle,“ přikývl princ.

„A ona je připoutaná, nemůže se bránit,“ protestovala zrzka.

Malý princ chvíli mlčel, než odpověděl.

„Náš dvůr nesmí zasáhnout. Seženu někoho ze dvora Rudé královny. A vyměníme ji! Ale to nic nemění na mém zákazu. Dnes ji ještě musíme nechat zemřít. A jestli to dostalo skřeta, tak je jedno, jestli je připoutaná nebo ne!“

Víc ani Diana slyšet nechtěla. Cítila strach a byla neodvratně přesvědčená, že se baví o ní.

Otočila se ke schodům a spatřila na jejich horním konci sedět černého ptáka. Jeho křídla byla od krve a pozorně ji sledoval tmavýma očima. Pak zakrákal, a jak se vznesl, rozstříkl se kolem něj roj krvavých kapek. Jako černý stín proletěl kolem Diany do tmy sklepení.

Děvčátko radši rychle vyběhlo po schodech a odtáhlo Mary do koupelny. Ale nikdo je nepronásledoval. Nikdo mu víc neřekl. V pokoji pak Mary upletlo nádherné copy a uložilo dívku do postele. Trošku závistivě si pomyslelo, kam asi chodí Mary v noci tančit a bavit se.

V přízemí už na Dianu čekala zrzavá dívka. Ale děvčátko přesto mělo dojem, že vypadá trochu jinak. Působila vznešeněji a krásněji než obvykle. Nechala se připoutat a popřála jí dobrou noc. A zrzka se na ni podívala, jako kdyby obě věděly víc, než řekly.

~ ~ ~

Jak Diana osaměla, začala pociťovat bolest. Rodila se z tupé únavy, ostrá bolest po celém těle. A nejen bolest. Ve večerním šeru si

všimla tmavých skvrn na připoutaných rukou. Nebyla to Mary, kdo byl na řadě zemřít, ale ona. Je nemocná, cítila, jak je nemocná.

Kolik dní a nocí jí ještě zbývá? Nebude už zítra ležet na kovovém vozíku přikrytá plachtou?

A jí se ještě tak nechtělo umírat. Zrovna, když našla plno podivných věcí. Když poznala, že blok F nejsou jen pacienti, co umírají.

Ve sklepení je dvůr. Nedovedla si představit, jak by se mohl tak velký prostor vejít do sklepa, ale třeba byl hloub v podzemí. A žili tu podivní tvorové jako ten havran.

Ze vzpomínek jí do uší zazněla píseň vody. Píseň, kterou zpíval její přítel. A to také nebyl jen tak obyčejný přítel, ale skřítek. Ano, kdysi znala skutečného skřítku. Na stropě se rozsvítila jasná žárovka. V chodbě zavržaly dveře a cosi přeběhlo k jejímu pokoji. Diana otočila hlavu ke dveřím, nakolik jí to připoutané ruce dovolily.

Dveře od jejího pokoje se otevřely a na chodbě za nimi byla tma. Vystrašené děvčátko hledělo do tmy. Pak cosi zavrčelo.

Vedle postele stál obrovský černý pes. Diana sebou vyděšeně trhla a pes se naježil. Vycenil zuby a zaútočil. Diana plakala, křičela a trhala sebou v marné snaze uniknout. Její krev se rozstříkla po stěnách a po příkrývce. Trvalo jen chvíli, než děvčátko znovu zemřelo.

Kapitola VI.: SKŘÍTCI

Když ji ráno probudili, bylo všechno pryč. Nikde žádná krev. Necítla žádnou bolest, i černé skvrny z rukou zmizely. Ale hlavně, Diana opět na vše zapomněla.

Nevěděla nic o včerejšku, nic z toho, co slyšela.

Bylo to stejně zmatené a ospalé ráno jako všechna předchozí. Alespoň si to děvčátko myslelo. V brzkém jitru umylo Mary a odvedlo ji do jejího pokoje. A u ní pak zůstalo až do snídaně.

Hubená dívka jim při snídani připomněla, že je sobota. A sobota byl v sanatoriu zvláštní den. Byl vyhrazen úklidu bloku F a praní prádla. Dívka je rozdělila a každému určila, co má dělat. Diana s Mary byly přiděleny k prádlu. V umývárně už na ně čekala zrzka, několik velkých kádí s teplou vodou a obrovská hromada prádla. A i když Diana nevěděla, jak může Mary něco dělat, ukázalo se, že je tu asi dost dlouho. Zrzka dívce i Dianě ukázala, jak na to, a pak odešla. Děvčátku praní moc nešlo, ale Mary překvapivě ano. Nakonec většinu práce udělala mlčící dívka, a Diana spíše pomáhala.

Voda v kádích byla teplá a voněla. Mary si prozpěvovala. A děvčátko jí pomáhalo, jak dovedlo. Ale v hlavě jí bloudily napůl zapomenuté vzpomínky, kterým nerozuměla. Vzpomínka na černého ptáka s krvavými konci křídel. Na Mary, která každou noc protančila. Na Malého prince, zrzku a další, kteří znali tento blok a skrývali ve sklepech nějaké tajemství.

Viděla věci, které neměly existovat, a přesto byly. A začala věřit, že pokud se tu dějí takové podivnosti, možná se tu někde skrývá i její skřítek. Zelený skřítek zpívající vodě. A když jej zavolá, dozví se od něj všechny věci, na něž zapomněla. Ale to by musela přestat být děvčátko z bloku F. Tady ji nenechají vzpomenout si. Vše před ní jen skrývají a tají. Musí utéct a nalézt pohádkový kraj, kde se skrývají skřítkci.

Diana věřila na skřítky, a jestli zjistí, jak utéct do jejich světa, unikne odsud, kde se umírá.

Zrzka se vrátila asi po hodině, aby jim pomohla. Prádla bylo opravdu hodně. I když v bloku nežilo mnoho pacientů, týden je dlouhá doba.

Diana se k ní otočila a prosebně zašeptala:

„Víš, kudy se dá dostat ke skřítkům?“

Dívka na ni překvapeně pohlédla.

„Jak tě to napadlo? Taková divná otázka.“

Děvčátko se opatrně rozhlédlo, než odpovědělo:

„Chtěla bych se dostat do jejich světa.“

Zrzka se pousmála.

„Skřítkem se nedá stát, tím se musíš přece narodit.“

„Já vím,“ přikývla Diana. „Jenže já musím najít Zeleného skřítku. Dřív, než tu umřu.“

Dívka se nesmála. Sledovala ji dlouze pátravým pohledem a pak ukázala na hromadu nevypraného prádla.

„Radši nám pomoz prát,“ odpověděla a pustila se znovu do práce.

~ ~ ~

Kontrola byla až po obědě. Diana stála u třetího prkna s hlavou skloněnou ke svým botám. A naproti ní stála na třetím prkně od zdi Kelly. Dívka, která jí svěřila do opatrování Mary. Dívka, co na ni byla zlá. Teď vypadala unaveně a vystrašeně. A Dianu napadlo, kolik dní té dívce asi ještě zbývá. Děvčátku bylo Kelly líto a všechno jí odpustila.

Doktor minul Dianu, ani se u ní nezastavil. Prohlížel si Kelly, zatímco hubená dívka četla.

„Jméno Kelly Reel. Odebrána rodičům soudem.

Diagnóza bez nálezu.

Kód ef nula jedna. První dávka připravena na dnešek.“

Doktor pochybovačně ustoupil.

„Vypadá vystrašeně a unaveně. Je zdravá?“

„Veškeré testy jsou v pořádku,“ odpověděla dívka.

„Dobře,“ přikývl doktor, „dejte jí hned po revizi obvyklou dávku na uklidnění. Látku aplikujte až před spaním.“

S tím oba odešli. A Diana se nechtěla dívat na Kelly, připomínala jí osud Mathewa. Radši strávila zbytek dne v patře u Mary. Do pokoje se vrátila až pozdě k večeru, když už okolo všechno ztichlo a pacienti byli zavření v pokojích.

Dole na ni čekal Malý princ.

Seděl na její posteli a hrál na zvláštní flétnu. Vypadala jako z kosti a vydávala podivný smutný tón.

Princ přestal hrát, jakmile Diana vstoupila do pokoje. Flétnu měl blízko u úst a šeptavě promluvil:

„Když jsme se setkali poprvé, tehdy jsme uzavřeli obchod. Já vám pomůžu a vy mi přivedete sudičku.“

Děvčátko přikývlo. Nepamatovalo si to moc dobře, ale tak nějak to bylo.

Malý princ spokojeně přikývl.

„Ten obchod pořád platí. Dnes v noci si pro vás přijdou skřítki a odvedou vás od stáda mezi ostatní děti.“

„A Mary?“ zeptala se s obavami Diana.

„Mary?“ usmál se princ. „Byla jste dobrou služebnou, slečno. Budu za vás muset nalézt náhradu. Ale nemějte strach. S Mary se určitě ještě uvidíte. Dříve či později.“

Princ seskočil z postele. Odkryl přikrývku a lehce se poklonil.

„Je čas jít spát, slečno. V noci vás čeká dlouhá cesta.“

Diana si lehla a nechala se připoutat.

„Měla jsem divný sen. Že jsem umřela. Zdá se mi to každou noc,“ zašeptala, když Malý princ zhasnul.

„To nebyl sen, slečno. Každou noc ve vás cosi umřelo.“

~ ~ ~

Uprostřed noci Dianu probudilo klapnutí dveří. Lekla se, že znovu přichází černý pes. Velká zvířecí bestie jako včera.

Ale dovnitř nahlédla dívka v modré ústavní košili. A kolem ní se protáhla velká kočka. Ta dívka se jmenovala Alenka a kočce se říkalo Šklíba.

Alenka Dianu odpoutala od postele. Pak jí pomohla vstát a vystrčila na chodbu. Překvapená Diana se nezmohla na slovo. Nerozuměla ničemu, ale nechala ze sebe stáhnout bílou košili.

Ze tmy chodby se vynořil kluk a zavrčel:

„Pospěšte si, někdo jde.“

Alenka o čemsi mluvila se stejně starým děvčátkem, které přišlo s nimi. Navlékla je do bílé košile a připoutala k posteli.

Dianě hodili zelenou košili děvčátka. A pak ji rychle táhly ke schodišti do sklepení. Nahá svírala novou košili a zmateně hleděla k cele F00. Sotva zaběhly za roh, když se na protějším konci chodby otevřely dveře. Jen o chvíli později zavržaly dveře pokoje. Diana se v hrůze zastavila. Přicházel černý pes.

Ale Alenka ji táhla za ruku dál dolů. Pětice cizích dětí ji vedla pryč z bloku.

Ve sklepě seděl Malý princ a hrál na svou flétnu. A za ním spalo jakési podivné obrovské zvíře. Princ se usmíval a spokojeně se zahleděl na ospalou Dianu.

Také Alenka jej pozorovala. Pak opatrně přešla blíž a s lehkou úklonou se jej zeptala.

„Mohla bych vás políbit?“

Princ překvapeně vzhlédl a přestal hrát.

„Můžete,“ usmál se na ni. Diana si uvědomila, že trošku žárlí.

Alenka políbila prince na čelo a pak jej chvíli pozorovala.

„Jen jsem chtěla vědět, jestli se nepromění v žábu,“ otočila se s pokrčením ramen k ostatním.

„Můžu vás políbit, slečno?“ zeptal se Malý princ.

Tentokrát byla překvapená Alenka.

A on ani nečekal na odpověď a lehce políbil její ruku.

„Pospěšte, za chvíli tu bude kočárek,“ zavrčel netrpělivě od úzkých schodů dolů kluk, co je varoval v chodbě. Kočka se pomalým pohybem protáhla kolem něj a vznešeně sešla dolů.

Alenka se ještě jednou usmála na prince a popadla Dianu za ruku.
„Pojď!“

Za jejich zády začal princ znovu hrát na svoji plačtivou flétnu. A celá skupinka sestoupila do neuvěřitelně páchnoucí kanalizační šachty. Ale to ještě nebyl konec všem podivnostem. Protože ze tmy se vzápětí s rachotem vyřítil prastarý dětský kočárek a zastavil před nimi.

Mezihra: ZELENÝ SKŘÍTEK HRAJE VODĚ

Hustý déšť bušil do šedivých domů a auta se jen krokem prodírala zaplavenou ulicí. Nedaleko, zpod oprýskaného mostu, zaznívaly jemné tóny houslí. To hrál Bo, Zelený skřítek. Vytáhlé hubené stvoření dlouhých prstů a skvrnité kůže. Vypnut do výše v hrdé póze, jemně držel nástroj z rudého dřeva. Rozčepýřený porost zelených vlasů pohládal nad soustředěním přivřenými víčky.

Smyčec lehounce klouzal po těle kouzelného nástroje, jako by jej laskal. A s ním i vše, co se tu sychravou blátivou noc zastavilo a zaposlouchalo.

Někdo netrpělivě zabušil do zábradlí mostu. Housle dokončily motiv a utichly. Ve tmě klaplo víko a oprýskaný kufr na housle zavrzel o mokrou vozovku před netrpělivým návštěvníkem. Za kufrem se vyšvihl i Zelený skřítek.

„Komu hraješ pod tím mostem?“ Hrubý hlas patřil netrpělivci, jenž ukončil ten podivný koncert. A divokost a instinkty byly tím, co jej vedlo na jeho cestě.

Divoký skřeti žoldák černých provazců vlasů a peří, s masivní šavlí v ruce, čekal na odpověď jen proto, aby dokázal svou převahu a důležitost.

Bo se jen pousmál. „Hrál jsem vodě, aby se uklidnila. Pod mostem je tlačenice a trochu neklid.“

Divoký skřet se pobaveně zašklebil, čekal hloupou odpověď a hrát vodě bylo podle něj dostatečně hloupé.

„Hračičkování, žábo, utrácíš můj čas hračičkováním? Máš vůbec, co chci?!“

„Samozřejmě.“ Skřítek opírající se o kovové zábradlí s pohodovým úsměvem mžoural do světel projíždějících aut. Pak ledabyle sáhl pod klobouk a vytáhl klíč. Skřet po něm hrábnul a několikrát jej podezřívavě obrátil v dlani. Byl zklamán rychlým ukončením tak slibně se rozvíjející debaty, ale pak na to zapomněl. V skrytu duše již plánoval, jak klíč použít.

„A co ty, taky mi něco dlužíš!“

S opovržlivým úšklebkem skřet pustil něco do louže na silnici a vydal se proti proudu světel a aut.

„Měl by sis pospíšet, Dranate,“ zavýskl do deště zelený skřítek a zvedl ze země otlučený futrál. „Asi za půl hodiny na to přijdou.“

Skřet se překvapeně otočil a v jeho očích zaplála zloba.

„Žábo??!“

Ale Bo již skotačivě běžel za balíčkem unášeným kalným proudem podél krajnice. Déšť utlumil nenávistný výkřik, stejně jako se smíchem pronášenou odpověď.

„Proč s tebou obchoduju, Žábo?!“

„Je na mě spoleh, přece...“

Část II.: Hledání Zeleného skřítka

Kapitola I.: RÁNO, KDY NEZAPOMNĚLA

První skřítek skrytý v křoví.
Druhý skřítek nic nepoví.
Třetí skřítek se jen směje.
Té tvé cestě bez naděje.
Tak jdi z kola ven!

To ráno bylo jiné než všechna předchozí rána. Diana otevřela oči a spatřila slunce prosvítající skrz mohutné duby. Bubnování deště se neslo probouzející se zahradou jak dávné tamtamy. Volaly ji. Děvčátko vyklouzlo z postele a přitisklo svou tvář na chladné sklo. Rudé podzimní listí hořelo nádhernými barvami a kapky zavěšené na jeho hranách se duhově leskly.

A déšť jí zpíval dávnou píseň snů. Radostnou a rozvernou. Kdysi ji slýchávala. Píseň deště, píseň potoků a divokých struh. Ta píseň patřila Zelenému skřítkovi. Skřítkovi, kterého kdysi znala, ale pak na něj zapomněla. A dnes jí déšť znovu notoval jeho rozvernou melodii. Jak mohla zapomenout? Tiše si ji broukala, celý motiv a pak dál. Těch pár not... byly tak jednoduché, tak známé! Strašně se jí chtělo smát. Smát se a dovádět, ale štěstí a radost byly příliš těžké pro malé děvčátko. Stála u okna a slza za slzou jí stékaly po tváři. Byla šťastná, a proto plakala. Plakala a její drobné prsty bloudily po okně cestičkami stékajících kapek deště.

„Proč pláčeš?“ zašeptal nesmělý hlas za ní a Diana se otočila. Před ní stála cizí dívka a opatrně si ji prohlížela. Zpoza jejích zad

vyhlížel malý kluk. Teprve teď si děvčátko uvědomilo, že v pokojíčku jsou ještě další dvě postele pro další dvě děti.

Chtěla něco říct. Pozdravit je, ptát se na tisíc otázek a pak poslouchat jejich hlas. Místo toho se s pláčem sesunula pod okno. A opatrné objetí ji skrylo do teplé náruče.

Ještě se bála uvěřit a zároveň věděla, že už nikdy nebude sama. Protože teď se plnily sny a tajná přání. A když nastane takový čas, nic zlého se nemůže vrátit. Věřila tomu stejně, jako že někde je i Zelený skřítek se svou písni. A až jej nalezne, vzpomene si na všechno, co zakrývala šedivá mlha v její hlavě. Vzpomene si a pak spolu budou znovu tančit a skotačit ve strouhách podél cest. Svět bude mít znovu svoje kouzlo.

Diana dlouho plakala a zároveň se smála. Schoulená ve starostlivé náruči dívky, ještě na chvilíčku neznámé a cizí.

~ ~ ~

Dívka se jmenovala Kristýna a malý kluk Robert. Ona měla havranově černé vlasy a blankytně modré oči. Bledý obličej vyzařující tichou melancholií, s níž přijímala okolní události. A těch posledních pár vybledlých pih nad nosem se ztrácelo v jejím pomalém dospívání.

On měl naopak velmi světlé vlasy po ramena a veselé tmavé oči. Mimika jeho tváře se rychle měnila v neuvěřitelné grimasy, neschopen zakrýt žádný ze svých pocitů. Byl to smíšek, rarach. Zvědavost byla jeho druhým jménem, komedianti jeho četní předci. Kristýna ho oslovovala Kozlíku, což přesně vystihovalo jeho neklidnou povahu.

A tak začalo její první ráno v místě divů v bloku C.

Ta nesourodá dvojice přisedla na postel k Dianě a v časném jitru si povídali. Kozlík ani nečekal, až se usadí, a hned vychrlil na děvčátko přívál otázek.

„Jak se jmenuješ a odkud jsi? Jak ses dostala sem, kdo tě přivedl a kdo jsi?“

Kristýna se jen pobaveně usmála a pokrčila rameny. Děvčátko by mu rádo odpovědělo, ale uvědomilo si, že odpovědi na většinu otázek nezná.

„Jmenuji se Diana a přivedla mě sem v noci nějaká holčička. Probudila mě a odvedla sem. Já sama nevím proč.“ Najednou dostala strach, že by to mohl být omyl. A že až se to zjistí, odvedou ji zpátky do sklepení, kde straší. A kde každé ráno zapomene na včerejší den. Ale dívka ji uklidnila svým šeptavým hlasem.

„Pokud tě přivedli sem, věděli proč. Někdo to musel nařídit, jinak to tady nejde.“

Kristýna při mluvení vždy šeptala. Pohybovala se tiše, mluvila šeptem a i v jejích pohybech byla pomalá smutná vláčnost. Diana se jí ptala a ona jí po zbrklém výkřiku Kozlíka trpělivě a pomalu odpovídala své rozvážené a opatrné odpovědi. Dokonce několikrát hněvivě okřikla Kozlíka, když začal mluvit o snech, a on pak krátkou chvíli nasupeně mlčel. Dívčin křik měl v sobě podivnou hrozbu, které se lekla i Diana. I když nepozvedla hlas víc, než jak ostatní lidé normálně mluví. Ale i přes tato přerušení plynul ranní rozhovor v přátelské náladě.

Tak se děvčátko dozvědělo, že Kozlík je zde již čtyři měsíce a Kristýna skoro dva roky. Nikdo z nich nevěděl o žádném sklepení, ani to, kde se nalézá. Což vlastně nevěděla ani Diana. Nebyla si jistá, jak daleko v noci šli. Byla ospalá a navíc se část cesty vezla v nějakém kočárku. Jakkoliv to znělo podivně, pamatovala si na něj dost přesně. Na starý otlučený kočárek a tmavou chodbu plnou trubek, elektrických kabelů a vody. Ale nakonec se všichni shodli na tom, že to místo, kde byla, je asi hodně daleko, a určitě se nalézá v úplně jiné budově. Děvčátko chtělo vědět ještě plno dalších věcí, když kdesi na chodbě zazvonil zvonek. Skoro vzápětí se chodba zaplnila šumem kroků a tichých hlasů.

„Je čas vstávat,“ usmála se Kristýna. „Ať nepřijdeme poslední na snídani.“ Kozlík přeskočil postel a vyhrabal ze skříňky svůj ručník a kartáček. Diana si uvědomila, že všechny věci nechala tam, odkud přišla. Ale ve skříňce našla jiný kartáček a ručník. Trochu nerozhodně se na ně dívala a přemýšlela, kdo byl jejich původní majitel. Třeba bude chtít své věci zpátky a až přijde, bude se zlobit,

že si vše půjčila bez dovolení. Ale dívka ji přerušila naléhavým hlasem.

„Pojď rychle sem, Diano, jde královna.“

Děvčátko se protáhlo do dveří a překvapeně otevřelo ústa. Chodba byla plná dětí. Některé spěchaly, jiné se loudaly. Různě staré a veliké, bavily se v malých skupinkách o všem možném. Jejich hlas utíchal, jen když je pomalu a vznešeně míjela prazvláštní skupina. V čele kráčela starší dívka, neuvěřitelně pihovatá a jasně rezatých vlasů. Na sobě měla oblečen stejnokroj personálu ústavu. Hned za ní šly dvě dívky. Ta tmavovlasá mohla být jen o trochu mladší než dívka v čele. Plavovlasá naopak stejně stará jako Diana. A za nimi následoval zbytek dlouhého průvodu. Jestliže většina v chodbě měla na sobě zelené ústavní prádlo, celý průvod byl oděn v modré.

Průvod se zastavil na pokyn rezavé dívky před Dianou. Všichni okolo sklonili hlavy. Kristýna s pohledem na zem překvapeně zašeptala.

„Přeji dobré jitro, Vaše vznešenosti.“

Dívka v čele neznatelně přikývla. „Slyšela jsem, že mám nový přírůstek mezi poddané. Večer ji uveďte na královský dvůr, abych ji uvítala ve svém domě. Copak umíš, děvčátko?“

Diana byla příliš vyděšená, aby ze sebe dostala kloudné slovo, a tak jen pokrčila rameny. Vůbec jí nepřipadalo, že by uměla něco zvláštního, co by tu rezatou dívku mohlo zajímat.

„Ještě o sobě neví, teprve se probouzí,“ vykřikl snaživě Kozlík vedle, ale vzápětí ustoupil před přísným pohledem.

„To vidím!“ odsekla povýšeným hlasem dívka a se zamračením pohlédla zpátky na děvčátko. „Tak ji do večera probud’te!“ zasyčela na Kristýnu a na tvář se jí vrátil lehounký arogantní úsměv, když se otočila zpět k davu. Celý průvod se dal znovu do pohybu. A Diana měla dojem, že to plavovlasé děvčátko za královnou se na ni usmálo. Uvědomila si, že jej odněkud zná, ale nevěděla odkud.

~ ~ ~

Zkoušela to celý den pod vedením Kristýny, ale hlavním problémem bylo to, že nevěděla, co přesně se po ní chce. Jediné, co

chápala, bylo, že její zapomnění s tím vším souvisí. Dívka se jí snažila pomoci vzpomenout si, ale minulost s sebou nesla temné obrazy, které děvčátko děsily. Diana seděla naproti Kristýně na její posteli a snažila se soustředit. Včerejšek se jí zdál ještě docela jasný. Většinu dne byla sama. Jen večer potkala Malého prince, který jí připomenul tu podivnou přísahu nalézt sudičku. Ale jakákoli snaha dosáhnout pamětí na další dny zpátky byla marná. Vše, co věděla, vše, co si pamatovala, nebylo starší než včerejší den.

Po několika hodinách marného snažení to Diana vzdala. Dokud nenalezne Zeleného skřítku, jsou její myšlenky zaklety v mlze a zapomnění. Jenže Kristýna ani Kozlík neznali Zeleného skřítku.

Dianu mrzelo, že zklamala Kristýnu. Věděla, že se na ni určitě bude ta dívka zlobit, a tak to zkoušela ještě večer. Ale opět neúspěšně. Jakákoli snaha vzpomenout si jí po chvíli zamlžila zrak šedými děsivými stíny. A když spatřila na svých rukou stíny strupovitých škrábanců od psa, raději s tím přestala.

~ ~ ~

Bylo asi hodinu po večerce, když ji Kristýna probudila.

„Je čas jít.“

Na chodbách panovalo ticho a tma. V prázdnosti připomínala dřevěná podlaha a bledé stěny trochu místo, kde Diana bydlela ještě včera. Jediným rozdílem byla okna pravidelně osvětlující chodbu přízračným svitem měsíce.

Pohybovali se tiše, i Kozlík, jindy hlučný, se opatrně plížil chodbou a rozhlížel se okolo.

Po schodišti přešli do jiné budovy a zde se Kristýna zastavila u jedněch z mnoha dveří. Tato část ústavu byla nejstarší a na dveřích a oknech se ještě zračily viktoriánské prvky.

Kristýna si dřepěla před Dianou a tiše zaprosila.

„Zkus to ještě naposledy, prosím.“

„Vzpomenout si?“ zeptalo se děvčátko opatrně. S přicházející nocí strach sílil. Dívka přikývla.

Ale v noci byly stíny blíž. Stačilo jen krátké zamyšlení a Diana spatřila, jak Kristýnino tělo halí šedivá pavučina. Odkudsi zaslechla

děsivé skřeky a koutkem oka zahlédla osrstěný spár. Leknutím zavřela oči a s brekem zavrtěla hlavou.

„Nejde to, mám strach.“

Kristýna s odevzdaným vzdychnutím přikývla.

„Dobře. To všechno přijde samo,“ usmála se. „Zatím ti dám takový malý dárek. Jen nech ještě chvilku zavřené oči.“

A na krk jí zavěsila drobný váček na tenkém řemínku.

Kapitola II.: DVŮR A RUDÁ KRÁLOVNA

Vzápětí proniklo k Dianě přes přivřená víčka jasné světlo. Zazněl hlasitý smích a rozezněla se hudba. Děvčátko překvapeně otevřelo oči, ale hned si je muselo zaclonit rukou. Celý svět okolo se proměnil.

Chodba byla ozářena obrovskou mosaznou lampou nade dveřmi. Ležel tu koberec, hustý a měkký, ztrácející se v šeru dlouhé chodby. A hlavně, ve dveřích kdosi stál. Rudý kabátec livreje zlatě lemovaný, bílé rukavice a hnědavá žabí tvář. Byl to žabí sluha.

„Přejete si dovnitř?“ zeptal se povýšeně kvákavým hlasem.

„Ano,“ zašeptala Kristýna. „Jsme pozváni Rudou královnou.“

„To bych se divil, že by zvala zrovna vás.“ Jeho hlas opovržlivě zkomolil poslední slova. A dál stál u dveří, oči upřené kamsi na druhý konec chodby.

„Mohl byste se alespoň, prosím, zeptat, zda máme čekat zde, než nás královna přijme?“

„Vy jste neodešli?“

„Dostali jsme příkaz dostavit se na dvůr.“

„To bude asi souviset s popravou,“ zamumlal žabák. „Dnes ještě královnu nikdo neurazil a je trochu podrážděná, že by přišla o svou oblíbenou kratochvíli.“

Livrejovaný sluha se protáhl dovnitř a pečlivě za sebou zavřel.

Diana, ještě pořád neschopna slova, se otočila ke Kristýně. Nedalo se říci, že by nevěřila na skřítky. Právě naopak, jednoho

úpěnlivě hledala a o jeho existenci byla skálopevně přesvědčena. Ale že se setká s dalšími, ji zatím ani nenapadlo. Chtěla se zeptat, co za kouzlo jí dívka dala, ale dalším překvapením jí zatuhla slova v hrdle. Oba její průvodci se změnili.

Hoch byl najednou opravdu kozlíkem. Na čele měl šedomodré, lehce zahnuté růžky. Košile zmizela a jeho hrud' zdobilo několik rudých kreseb. A od pasu níž, děvčátko vypísklo smíchem, od pasu níž měl kozí nožičky pokryté ještě bělejší srstí, než byly jeho vlasy.

Kristýna se naopak zdála ještě hubenější a smutnější než obvykle. Oblečená v černých potrhaných šatech, byla bledá a tichá. Tmavě podmalované oči měla až vodnatě bílé.

„Ale...“ zašeptala Diana.

A Kristýna ji doplnila: „Ano, jsme skřítkové. I když na nás většina lidí zapomněla, pořád tu ještě jsme. Dokud budou alespoň zbytky snů a fantazie, přežijeme,“ usmála se smutně.

„Ale jak to, že jsem to nepoznala? Byli jsme spolu celý den!“

„Dokud se díváš na svět lidskýma očima, nerozeznáš skřítku od člověka. A nespatříš nic ze světa snů. Jen skřítki a probuzení,“ ukázala rukou k váčku na jejím krku, „vidí svět skřítků. Jen tak nás lidé nemohou zničit.“

„Ale proč tady...?“ ukázala Diana okolo sebe.

„V ústavu mezi blázny?“ Kristýna se rozhlédla s letným úsměvem. „Lidé nás nepoznají, ale poznají, že jsme jiní. Blázni v jejich světě. Tak se mnohý skřítek dostane sem. A tady je ticho a klid. Nikdo se nedívá podivnému chování. A nikomu nevadí, že si tu sníme svůj vlastní svět.“

„A venku? Jsou nějakí skřítkové venku?“ zeptalo se děvčátko.

„Samozřejmě,“ přikývla Kristýna. „Jejich tam spousta a jejich království nejsou tak šílená jako to zdejší.“ Posunkem ruky ukázala na místo, kde stál ještě před chvílí žabí sluha.

„Bláznivé sny a skřítkové, již přijali zdejší šílenství. Tak bylo stvořeno tohle trochu pokřivené království.“

Diana pozvedla hlavu k ceduli na stěně. Černé písmo říkalo: *BLOK E*. A to *E* bylo rudým okrasným písmem doplněno na slovo *Empire* – Království. A dveře před nimi nesly číslo 01.

Dveře se znovu otevřely a žabí sluha stanul na svém místě. Jeho netečný pohled zabloudil kamsi do dálky a čekal. Kristýna jej ale vytrhla z povýšeného zamyšlení.

„Co říkala královna?“

„Vy tu pořád ještě překážíte?“ sklouzl žabák očima k nim. V jeho hlase nezaznělo ani tolik překvapení, jako odpor. „Proč nejdete otravovat někam jinam? K sobě rovným třeba.“

„Královna na nás čeká.“

„Aha!“ otočil se sluha k nim a natáhl se na svých dlouhých nohou do výše. Obrovské oči na ně poučil z výšky přesahující dveře, u nichž stál.

„Královna je rozzlobena, že jste ještě nepřišli. Tak budete muset počkat, než se v jednání dvora uvolní nějaká minutka na nedochvilníky.“

„Ale my jsme tu byli včas!?“ zaprotestoval Kozlík. Jenže dosáhl jen toho, že se žabák vytáhl ještě trochu výše. Pak s vypouklýma očima pomalu klesl nad jejich hlavy a zakřičel:

„PROČ VÁM TO MUSÍM POŘÁD OPAKOVAT, PROSTOTO JEDNA!? OKAMŽITĚ JDĚTE DOVNITŘ A ČEKEJTE NĚKDE VZADU, AŽ SI VÁS ZAVOLAJÍ!“

Kristýna beze slova uchopila Dianu za ruku a protáhla ji do sálu. Kozlík nesouhlasně zabručel, ale stihl se prosmyknout dřív, než sluha hlasitě přibouchl masivní dveře.

~ ~ ~

BUM!

Celý dvůr byl přerušen uprostřed rozhovorů. I hudba utichla vprostřed tónu. Muzikanti sklonili nástroje a s obavou se příkrčili a nahrbili. Měli se dvorem jisté a hlavně velmi osobní zkušenosti. Přerušili svou hru a to se tady netrpělo. Teď doufali, že královna nalezne jiného viníka a na ně zapomene.

Jejich přání se splnilo. Nesplnilo se však vyděšené Kristýně, za níž se krčil Kozlík s Dianou. Zoufale si přála, aby si nikdo nevšiml jejich tak hlasitého příchodu. Aby královninu pozornost rozptýlilo cokoli jiného. Ale marně. Ztichlý dvůr se rozestoupil a ona arogantní

dívka v čele ranního průvodu, královna, pohlédla přísně na Kristýnu. V očích se jí zaleskly zlé jiskřičky a pak se otočila k rádcům a šlechtě.

„Pokračujte, pánové, a nenechte se vyrušovat nízkými věcmi,“ přikázala pomalu a dost hlasitě, aby se její hlas donesl až ke dveřím naproti. Ulička napříč místností se rozpadla, jak se dvůr s trochu nuceným úsměvem znovu vrátil ke své konverzaci. I muzikanti se chopili příležitosti a hbitě navázali na přerušenou melodii.

Jen ti tři tam vyděšeně stáli a pozorovali netečný dav procházející okolo. Zaznívaly k nim nejasné útržky hovorů, jež se jich netýkaly. Míjely je stíny šlechty v honosných šatech a s přísnou maskou ve tváři. Nikdo se k nim neotočil, nikdo na ně nepromluvil. Pro dvůr neexistovali. Po chvíli je Kristýna odvedla stranou ode dveří a opřela se o stěnu vedle zlatorudého závěsu. Její černé oblečení lehce splynulo se stínem masivního sloupoví. Byla bledá a mlčela. Kozlík seděl kousek stranou a pozoroval nedaleký stůl plný sladkostí v zářivých barvách. Diana, jež se nestíhala vyrovnávat s množstvím změn okolo, stála trochu nešikovně v prostoru před sloupy a s otevřenou pusou se rozhlížela kolem. Míjející dav ji netečně obcházel, ale každý z nich si pečlivě zapamatoval děvčátko, které je donutilo změnit směr. Bylo pod jejich úroveň a pýchu na Dianu promluvit a vyzvat ji, ať ustoupí stranou. A tak museli znovu a znovu obcházet drobné děvčátko.

Sál nebyl moc vysoký, ani rozlehlý. Nelišil se svou velikostí v ničem od jiných velkých místností v budově. Ale stěny zde lemovaly sloupy z bílého mramoru se zlatým zdobením. Koberce na zemi měly zářivě rudé barvy a strop pokrývala nádherná malba heroického zápasu rytíře a černého draka. A okolo procházelo množství skřítků v krásných šatech. Byl to barevný rej, který oslňoval zrak i duši překrásným zmatkem jako kaleidoskop.

Celou hodinu si na ně nikdo nevzpomněl, ale čekání jim nevadilo. Zmatené Dianě uplynul ten čas rychle jako kouzlem. Kozlík usnul schoulen na zemi a Kristýna skoro doufala, že se na ně zapomene úplně. Nebo alespoň, že čas zmenší královninu zlost natolik, aby unikla děsivým trestům, o nichž si podhradí šeptem vyprávělo.

Na znamení Rudé královny utichla hudba a herold předvolal Kristýnu z baronství barona Edwarda a její doprovod. Zoufalá dívka rychle vzbudila Kozlíka a přitáhla je oba zpět ke dveřím, kde v úctě a strachu klesla na zem. Kozlík ji následoval téměř okamžitě, jen Diana nevěděla, co si počít. Pozorovala s okouzlením královnu a její dvě dvorní dámy a nevnímala své dva společníky.

Dvůr, který ráno viděla procházet chodbou, se změnil k nepoznání. Co dříve vypadalo podivně a nesmyslně, zde získalo snovost a kouzlo.

Královna na sobě měla rudé šaty a vlasy spletené do ohnivě rudých copánků se jak hádci svíjely na jejích ramenou. Bledá, vznešená tvář nenesla ani stopu po nějakém znamínku nebo šrámu. A tenké zahrocené uši jen doplnily její nadpozemskou krásu.

Ale Dianin zrak upoutalo plavovlasé děvčátko po královnině pravici. Najednou si vzpomněla, kde ji už spatřila, byla to Pát'a. Děvčátko mělo na sobě krásné zlatobílé šaty, ale ani ty nezakryly její tenké kozlí nožky pokryté zlatým rounem. Viděla ji, a zahlédla i to rouno, když od ní dostala bílého potkana.

Královna tiše hleděla na děvčátko a po tváři se jí rozléval pobavený úsměv umocněný zděšeným šepotem šlechty.

„Jen pojď blíž, děvče, a řekni nám, jak se jmenuješ.“

Diana popošla asi do půlky, než ji zastavily pobouřené hlasy šlechticů. Lehce se poklonila, čímž si vysloužila další úsměv královny a protesty dvora, a představila se.

„Já se jmenuji Diana.“

„A tvé... ehm, skřítčí jméno?“ zeptala se královna.

Děvčátko pokrčilo rameny.

„To nevím, paní.“

„Vaše vznešenosti...“ zasípal pobouřený hlas vedle ní.

„Nevím, Vaše vznešenosti,“ doplnilo co nejuctivěji děvčátko.

„A k těm škrábancům jsi přišla zde, na mém dvoře?“

Diana nechápavě pohlédla na své ruce a zděšeně vypískla. Pak se jí hlas zadrhnul v hrdle. Její ruce pokrývala změt' děsivých tmavých šrámů a hojících se ran. Cítila bolest těch ran a obrovský strach. Strach ze stínu a přízračných věcí, jimž nakonec neunikla. Rozplakala se a v pláči zoufale zavrtěla hlavou.

„Nevím, Vaše vznešenosti.“

„Kristýno!“ přesunula královna svou pozornost jinam. Dívka ještě více pobledla a přistoupila blíž. Neměla odvahu dojít až k Dianě a zůstala v necele půli sálu.

„Přejete si, Vaše vznešenosti?“ zašeptala, jak nejhlasitěji svedla. Hlas se jí třásl strachem, ale ovládala jej.

„Proč jsi ji neprobudila?“

Kristýna si byla vědoma svého prohřešku a tuto otázku očekávala, stejně jako se jí bála. To, že umožnila Dianě vidět svět skřítků, byl jen drobný trik, a neměl nic společného s jejím probuzením. Jen ji vtáhla do jejich světa, ale skřítkci sami tím nezjistili nic bližšího o tom, kým je. Nesplnila rozkaz a pochybovala, že existuje argument, jímž by to vysvětlila.

„Má příliš velký strach. Její zapomnění je mnohem hlubší, než bývá obvyklé, Vaše vznešenosti.“

„Ach tak,“ zasmušila se Rudá královna. „My ale nechceme přijmout ke dvoru něco, o čem nevíme, čím jest.“

Nebo to snad již vyjevila?“

„Ne, Vaše vznešenosti,“ zašeptala Kristýna, „ale řekla, kdo to ví.“

„A to?“

„Tvrdí, že klíčem k jejím vzpomínkám je Zelený skřítek. Snaží se jej nalézt.“

„No vida,“ usmála se královna. „Kdo z baronů má poddaného jménem Zelený skřítek?“

Mezi šlechtou to zašumělo a zvědavé obličej se rozhlížely okolo. I plačící Diana pozvedla v naději hlavu. Jenže výmluvné ticho pohřbilo nové naděje. Nikdo se neozval.

„Bohužel, Kristýno, nikdo z baronů nezná Zeleného skřítku. Asi není součástí našeho dvora. To je škoda. Zrovna nás začalo opravdu zajímat, kým Diana jest.“

Kristýna mlčela.

„Zklamala jsi nás, Kristýno. Když jsi tak drze vstoupila do sálu a přerušila naše důležité jednání, doufala jsem alespoň, že jsi hrdá na své výsledky.“

„Omlouvám se, Vaše vznešenosti.“ Cítila, že žabí sluha měl pravdu. Trestu neunikne.

„Máš jeden den. Zítra večer mi řekneš, kým je Diana, a já zapomenu na provinění, jichž jsi se dnes dopustila vůči dvoru. Pokud nezískáš tuto informaci, nemusíš se vracet. Neboť můj dvůr ti bude navždy uzavřen!“

Kristýna zděšeně hleděla na Rudou královnu.

„A Dianu necháme zapomenout na to, kým je doopravdy. Tak bude mít dvůr jednou provždy jasno v tom, kým je. Tak zní má vůle.“ Královna pokynula rukou a dvůr jí oplatil úklonou.

„Můžeš jít, Kristýno, a doufám, že k zítřejší audienci se dostavíš včas.“ Kývla na dívku a upřela pozornost k rádci, jenž stál za ní. Něco mu s úsměvem pošeptala a on přikývl. Ti tři pro ni přestali existovat. Stráž je vyvedla ven dřív, než pochopili, co se vlastně stalo. Dveře dvora se uzavřely. Žabák na ně úkosem pohlédl.

„Vy tu ještě pořád otravujete? Snad jsem vám jasně naznačil, že vás dovnitř nepustím!“

Kapitola III.: MUŽ S MASKOU

Diana usnula jen o chvíli později než Kozlík. Kristýna je oba uložila a pak si rychle sbalila nejnnutnější věci na cestu. Neměla ani přibližné ponětí, kam půjde, ale věděla, že děvčátko si do zítřka jen tak nevzpomene. Musela najít ten sklep, odkud přišlo, a tam se zeptat.

Vyšla do tmavé chodby a potichu za sebou zavřela. Její pohled sklouzl po ceduli na stěně. Nápis *BLOK C* byl doplněn stejně rudým písmem na slovo *Common man* – prostý člověk. BLOK C byl jejím domovem. Zнала jej dobře, každý kout, každou místnost. S blokem C sousedily bloky D a E. To byly nejvzdálenější budovy, jež kdy navštívila. Nikdy moc necestovala, radši se držela známých a bezpečných míst. Ale co na tom teď záleželo. Otočila se k bloku D, rozhodnuta začít své hledání sklepa tam, když ji zastavilo zavolání z druhé strany chodby.

„Kristýno!“

Dívka se otočila a poklekla. „Lady Alenko?“ Alenka patřila ještě před pár dny mezi prostý lid, než ji nečekaně povýšila baronka Em na lady. O šílených rozmarech a vzpurnosti baronky Em vůči dvoru kolovalo v podhradí mnoho bajek a příběhů. A i když udělení titulů bylo právem baronů, ještě nikdo jej nevyužil, co sahala paměť skřítčího lidu. Až na baronku Em.

„Tam není to, co hledáš.“

„A kde, lady?“

Alenka se sklonila ke Kristýně. „Za dvorem je ještě jedna budova. Stará část zámku.“

„Ano,“ přikývla dívka. Zнала ji, okna jejich pokoje hleděla k této části sanatoria. Budovu zakrývaly statné duby, ale přesto ji nemohly úplně skrýt.

„Nevede do ní pro skřítky žádný vchod. Všechny kdysi někdo zazdil. Je to pro nás zakázané místo. V oknech jsou mříže a dveře zamčené. Ale to pro tebe nebude problém. Tam byla Diana, než se dostala sem.“

Kristýna přikývla a Alenka se usmála.

„Budoucnost je na tvé straně a štěstí ti přeje. Dívala jsem se do tvého osudu.“

„Děkuji, lady.“

„Dávej si pozor na trny,“ zašeptala Alenka a pak se rychle a se smíchem rozeběhla zpět ke dvoru. Kristýna se usmála. Alenčino chování mělo do lady stejně daleko jako Kozlíkovo. Byl to rozmarný tvořivý skřítek, milující více svou svobodu než nějaký titul.

~ ~ ~

Kristýna tiše seběhla schody do zahrady a přitiskla se k chladnému kmeni stromu. Noční duby ji přivítaly tichým ševlením. Vlhká kůra jí promáčela oblečení a tráva chladila bosá chodidla. I vítr jí sevřel ramena mrazivým dotekem, až se dívka zachvěla.

Všechna hořkost a nenávist ke královně se změnila v lítost. Bylo to tak nespravedlivé rozhodnutí, nespravedlivý příkaz, který ji vyhnal do noci. Kristýna se posadila pod strom a hleděla na tmavé kmeny. Tma jí nevadila, jako skřítek ji měla radši než společnost. Být sama byl její způsob života a pokaždé, když se zapletla do nějakých vztahů, skončilo to stejně. Seděla někde v noci sama pod stromy a vyprávěla jim o nespravedlnosti a tíze svého údělu. Jen měsíc se odrážel ve smutných očích dívky, když skončila svůj truchlivý příběh. Až projde mezi tmavými kmeny a vysokým býlím, které nikdo nezastříhoval, dotkne se staré drolící omítky. Jednou tuhle hru už hrála, jenže to bylo ve dne. Tehdy se protáhla plevem pod přísným pohledem havranů a vstoupila do stínu nejstarší části

sanatoria. Cítala takové to strašidelné šimrání v břiše, ale odhodlání bylo silnější.

Rozhlédla se podél kamenného obrubníku lemujícího budovu na obě strany, zda ji někdo nepozoruje. A pak zvedla ruku a dotkla se. Pod prsty se tmavá omítka prohnula a sesypala na zem. V hlavě jí vybuchl hlasitý bolestný nářek. A když leknutím ucukla, s křikem se zvedli havrani ze stromů. Ani si nepamatovala, jak doběhla zpět. Ale dokázala to. Smála se tehdy jako blázen s ostatními, válela se na zemi pod hřejivými paprsky slunce a ve smíchu se rozkašlala alergií.

Ted' byla noc. V trávě bude méně pylu, nebude muset spěchat jako tenkrát skrz plevel a kopřivy. A dům nebude k smíchu.

Seděla pod stromy přes hodinu a tiše pozorovala tmavou siluetu střechy lemovanou rozbitými chrliči. Dávno vyšeptala všechnu bolest, a tak jen mlčela. Tam někde nahoře se baví dvůr za zvuků hudby. A v patře za ní spí v malém pokojíčku Kozlík i Diana.

Kristýna se zvedla. Byla prochladlá a lehce se třásla zimou. Přelezla nízkou zídku a seskočila do hustého plevele. Lehce našla tenkou cestičku vyšlapanou bláznivými odvážlivci. Kopřivy jí spálily chodidla a trny bodláků potrhaly ústavní košili. Dívka se neskrývala, neplížila. Budova stejně ví o každém, kdo přichází.

Prošla plevem až k šedé zdi. Otisky dětských dlaní v křehké omítce byly patrné i v noční tmě. Zvedla zvolna ruku a zase ji spustila podél těla. Dnes se dotknout nestačí. Ještě nemůže běžet zpět.

Od rohu budovy ji pozorovala tmavá kočka se zářivě oranžovými očima. Seděla nehybně na jedné desce a mlčela. Ale dívka věděla, že ji pozorně sleduje. Snad je to královnin špeh, zašeptala si pro sebe, když popošla k jednomu ze sklepních oken.

Nebo špeh těch zevnitř, odporoval jí vzápětí vnitřní hlas.

Okno bylo zamřížované a nízké. Podobalo se více mřížce kanálu. Skrze ně nemohlo dovnitř proniknout moc světla. A přes špinavé, zaprášené sklo už vůbec ne.

Zkusila na něj zatlačit a trochu se pohnulo. Pootevřelo se sotva na šířku prstu, když narazilo do něčeho na druhé straně.

Kristýna se otočila ke kočce, ale ta tam už nestála. Byla pryč. A tak se dívka nepozorovaně jako stín, jako závoj mlhy bez tvaru a hmoty, protáhla tenkou škvírou dovnitř.

~ ~ ~

Přikrčená na zemi se opatrně rozhlížela okolo sebe. Místnost utopená ve tmě byla stroze zařízená. Dívka se protáhla kolem masivní věci uprostřed k místu, kde slabě zářila zašpiněná kruhová skla dveří. Snažila se postupovat opatrně, aby do něčeho nevrazila, ale jak tápala, narazila prsty nešikovně na stůl a shodila cosi na zem.

Kovové zazvonění se neslo tmou nepříjemně hlasitě. Rychle hmátla po onom předmětu, ale jak jej uchopila, zařízlo se jí kovové ostří hluboko do dlaně. Pocítila palčivost železné čepele. Jako by se jí dotkl plamen, v bolesti jej pustila na zem. Místností zaznělo druhé zazvonění a za dveřmi se rozsvítilo hlavní světlo.

Kristýna spatřila skalpel ležící na zemi a krev kapající z poraněné ruky. Na rukojeti nástroje byla zřetelně vyryta prastará skřítcí runa *trn*. Venku zaduněly kroky a dívka se rychle skryla pod operační stůl. Ve strachu se o něj opřela. Poraněnou dlaň sevřela v pěst.

V té chvíli ozářil místnost záblesk jasného světla a po prostěradle shora sklouzla bezvládná ruka. Udeřila do škrobené tkaniny a znehybněla. Jen po prstech stékala krev a kapala v těžkých kapkách na zem. Za dívkou přešláplo několik kroků a přepnuly se nějaké spínače. Tělo se zachvělo v křeči a místnost naplnil bolestný nářek. Vibroval ve vysokých tónech a v přerývaném dechu, ale neutíchal. Přízračná ruka za prostěradlem se v křeči podobala hrozivému pařátu. Kristýna zavřela oči a vtiskla si krvácející pěst do pusy.

Trvalo dlouho, než cvakly vypínače a stín ruky se uvolnil. *Kap*, skápla těžká kapka krve.

Vyčerpaný dětský hlas zoufale šeptal slova prosby, která nikdo neposlouchal. Nikdo, kromě dívky.

„Prosím, prosím, nechte mě. Nechte mě. Vemte si tu pode mnou...“

V místnosti panovala tma a vyděšená Kristýna si tiskla krvácející pěst k ústům. Byla tam sama, jen její vnímavá skřítkčí duše zachytila bolestivé vzpomínky lůžka.

Byl to jen sen. Radši opatrně vycouvala za něj a dávala si pozor, aby se ho znovu nedotkla.

Kroky přešly okolo a v chodbě někdo otevřel vzdálené dveře. Zaslechla pár hlasů, ale skrz dveře jim nebylo rozumět. Připlížila se blíž a opatrně vyhlédla z místnosti. Na chodbě stály tři postavy v tiché rozmluvě. Byl to jeden z doktorů sanatoria, pak vysoký šlechtic v zeleném plášti, který byl k dívce otočen zády, a mohutný skřet svírající v náručí spící děvčátko v bílé ústavní košili. Dívku napadlo, že děvčátko musí být určitě pod sedativy, jinak by nemohlo spát při způsobu, jakým je ten skřet držel.

A ještě tam byl statný černý pes. Odporné zvíře, které doktor nemohl vidět. Nebyl skutečný, patřil do světa skřítků. Jen proto mohl být zvířeti vtisknut tak zrůdný a hrůzný tvar.

Černý pes se hned otočil ke Kristýně nahlízející škvírou ve dveřích do chodby. Jeho morda se ještě děsivěji zdeformovala a odkryla řadu ostrých zubů. Skřítkci řetěz se napjal, leč silná ruka jej držela pevně.

„Asi mi neřeknete, co s ní máte v plánu?“ zeptal se doktor, ale v jeho slovech žádný opravdový zájem nebyl. „Ne! To se vás nijak netýká,“ odvětil klidně muž v plášti a pokynul skřetovi. Ten se nepříjemně usmál a prošel dveřmi na konci chodby do tmy.

„A její mrtvolku? Pro pitvu a ukončení záznamů?“ zadoufal alespoň doktor.

„Bohužel!“ odmítl muž a přitáhl psa k sobě. „Ukončete její záznam, pro sanatorium jíž mrtvá je. Náhradní tělo vám dodám zítra.“

„Dobře, pane,“ kývl již spokojeněji doktor. „Přeji klidnou cestu domů.“

Muž v plášti znovu za řetěz přitáhl psa a pak se otočil do chodby k pootevřeným dveřím. Pod pláštěm měl kožený lovecký kabátec a tvář zakrývala dřevěná maska. Chvilí pátravě hleděl k dívce. Jeho černé oči se pod maskou nepříjemně leskly. A pak uchopil volnou rukou psa za obojek. Kristýna si uvědomila hned, co dělá, a

přibouchla dveře. Že se tím definitivně prozradila, jí došlo okamžitě. Muž v masce uvolnil psa ze řetězu a ten vyrazil vpřed.

Klapnutí dveří zaslechl i doktor. Ale z něj dívka strach neměla. Lehce by se skryla jeho slepým očím, ale před nenávisným zrakem černého psa se není kam skrýt.

A pes to věděl stejně dobře jako ona. Slyšela, jak v běhu zavyl, a strachy na vteřinu ztuhla. Pak se v panice rozeběhla pryč. Uklouzla po skalpelu a v bolesti spadla na zem. S tichým pláčem si jej vytrhla z nohy a plazila se ke skříním.

~ ~ ~

Doktor otevřel a pod rukou mu proběhl mohutný černý pes. Oběhl místnost dokola, pak se zastavil a sklonil čenich k zemi. Stopu našel snadno, byla značena čerstvou krví, která mu dráždila chřípí stejně jako věčný hlad.

Doktor rozsvítil a přejel zrakem jednoduše zařízenou místnost. Žádný člověk se tu nemohl skrýt tak, aby jej šlo přehlédnout. Jen pro jistotu ještě nadzvedl prostěradlo pod stolem. Prázdné.

Muž s maskou vešel poslední a odtáhl psa od odtokového kanálu uprostřed místnosti.

„Asi průvan?“ pokrčil rameny doktor a zavřel pootevřené okno.

„Asi,“ přitakal prázdným hlasem muž s maskou a sklonil se pod skříňku. Ležel tam zahozený skalpel s runou na rukojeti. Muž jej vzal a skryl dříve, než si toho doktor všiml. Pak se otočil a beze slova odešel. Ten skalpel byl pro něj nejlepší svědek, jakého mohl najít. A krev na jeho čepeli nejlepší stopou.

Kapitola IV.: VĚŠTKYNĚ ANNA

Přišlo pošmourné ráno plné mlhy a chladného vlhka. Okna byla zamlžená a propouštěla dovnitř jen slabé jitřní světlo. Žádná zahrada, žádné stromy, ani slunce.

Bylo to smutné plačtivé ráno.

Kristýna se nevrátila a její ustlaná postel naháněla Dianě i Kozlíkovi strach. Ani jeden nevěděl víc, než co se stalo večer na dvoře. Hrozba, ještě včera vzdálená, dostávala pevný tvar. Oba dva mlčeli, přesto se jejich myšlenky podobaly. Co když se opravdu nevrátí? Nebo nepříjde včas? Co když se jí něco stalo?

Ty myšlenky je pronásledovaly a nedaly se zaplašit.

Diana otřela dlaní zamlžené sklo a pohlédla do zahrady. Stromy se ztrácely v hustém dešti. Krkavci, zmoklí a nehybní, seděli na větvích a z ocasních brk jim kapala voda. V zahradě nebyl nikdo. Jen černá kočka pod silnou větví jednoho z dubů. Seděla tam jako tmavý stín. Pak zívla v širokém úsměvu a odhalila tak řadu ostrých zoubků. Dianě se zdálo, že na jejím kožiše vidí modré čáry stočené do spirál.

~ ~ ~

Den se zdál jiný, když Diana vnímala skřítky podobu procházejícího dvora i klanících se skřítků. Děvčátko s úžasem pozorovalo množství barev a tvarů proudících okolo. Kam se poděla ta jednotvárná řada stejnobarevných ústavních košilí? Kam se poděly

bledé tváře pacientů? Kolem panoval karnevalový rej barevných vznešených šatů, jakož i obyčejných hrubých halen a zelenavých sukní. Změť těžkých látek i jemných závojų a nahých těl pokrytých zářivými kresbami. Veselé i přísné tváře, barevné, zdobené, bledé i modré. Změť růžků, rohů, špičatých uší a podivných nosů.

A nejzvláštnější a nejkouzelnější byl pohled do očí. Tam končily veškeré hranice. Jejich barvy, hloubka i kouzlo prozrazovaly veselé duše, stejně jako ty přísné.

Diana byla šťastná v tom pohádkovém karnevalu denních činností. Její oči přeskakovaly z jednoho na druhého a chvílemi zůstávala stát, překvapena novým tvarem či barvou. Nebylo pro ostatní skřítky problém poznat, že je zde nová, a se smíchem se Dianě představovali. A bylo to věru veselé, když překvapené děvčátko postávalo ztuhle v umývárně s kartáčkem v puse, v jídelně s rohlíkem na půl cesty k ústům, nebo i na chodbách.

Největším překvapením však pro ni byla učitelka, ke které ji dovedl Kozlík. Neboť i ona byla skřítek. Jako cikáni měla na sobě mnohobarevnou sukni a množství šátků kolem pasu. A ten nejkrásnější přes ramena. Byl spleten z lesklých drobných nitek rudé barvy, jež neustále měnily odstín. Po šátku tak zvolna tančily stíny a nezřetelné tvary.

Samotná učitelka měla snědý obličej a hluboké tmavé oči. Usmála se, když Diana vstoupila.

„Vítám tě, já jsem Anna, dvorní věštkyně a učitelka v tomto ústavu a na tomto dvoře.“

Otočila se ke Kozlíkovi. „Nech nás o samotě, je toho hodně, co jí budu muset vysvětlit. A ty to již celé znáš.“

Kozlík jen přikývl a rozverně odběhl.

Učitelka Anna posadila děvčátko na kobereček k nízkému stolku a přinesla mosaznou konvičku s čajem.

Diana si prohlížela šerý pokoj. Rudé koberce na stěnách s indickými vzory, lakované skřínky zaplněné množstvím knih. Jejich pravidelné řady přerušovaly jen různé předměty, jako byl balíček karet, křišťálová koule na dřevěném stojánku a hlavně několik různých velkých vyřezávaných krabiček. Ty byly vyrobeny z tmavého dřeva a pozlaceny.

„Budu se učit věštit?“ zeptalo se nadšeně děvčátko.

Učitelka přinesla drobné mističky a posadila se vedle.

„Na to je ještě brzy, Diano. Napřed musíš pochopit, co vidíš,“ usmála se a nalila jim oběma teplý čaj.

„Je to taková pohádka, která se ale opravdu stala. Takže když nebudeš něčemu rozumět, zeptej se.“

~ ~ ~

„Kdysi dávno žili skřítkové a víly na této zemi svobodně a volně. Každý člověk věřil na skřítky i jejich kouzla. Každý nás mohl vidět, když nás našel. Pak ale přišla zlá doba a všechno tvoření a fantazie se začaly vytrácet. Lidé odcházeli do měst a v obrovských továrnách vyráběli velké množství věcí. Ta města byla plná bídy, špíny a žalu. A nikdo z nich neměl čas snít a tvořit velké sny.

Většina z nich na skřítky úplně zapomněla, a jak se zapomnění šířilo, mnohé skřítky zahubil rachot měst, železo a špína.

Tehdy došlo ke změně a dědictví toho rozhodnutí neseme až do dnešních dní. Mnoho skřítků odešlo do vzdálené země, ale ti, co zůstali, se stali napůl lidmi. A tak přežili všechny ty děsivé doby ničení, které přišly později. Teď se rodíme jako podvržené děti lidským rodičům do lidských těl. Naše skřítkčí duše spí, a když se probudí, najde ostatní skřítky a žije tak dvojí život. Život obyčejného člověka a život skřítky. I ty ses narodila jako člověk. A jako člověk budeš v tomto ústavu a později možná i venku. Ale já vím, že patříš mezi nás. A tak budeš žít i ve snovém světě skřítků.“

~ ~ ~

„Rozumíš tomu zatím?“ zeptala se učitelka a usrkla čaj z misky. Děvčátko trochu zmateně pokrčilo rameny.

„Nejsem si jistá.“

Učitelka položila šálek zpátky a znovu jej naplnila.

„Jsi Diana a Diana je člověk. Musíš žít život člověka. Musíš jíst, učit se, čistit si zuby, všechno, co ostatní lidé. Nejde na to zapomenout.“

Děvčátko kývlo.

„Jsi ale i skřítek. Budeš tak žít i ve světě snění, ve světě skřítků. Ani na to nemůžeš zapomenout, dokud jsi skřítek. Protože snění je pro tebe skutečné, stejně jako vše lidské pro Dianu. Podívej se na tento kousek provazu.“ Učitelka podala Dianě kousek modravě zářícího provázku.

„Je spleten ze snů a lidí jej nevidí. Lidé jej nemohou uchopit, pro ně neexistuje. Ale zkus jej přetřhnout ty.“

Diana to zkusila, ale byl moc tlustý.

„Nejde to,“ pohlédlo děvčátko na učitelku.

„Ano. Když tě tímto provazem svážu, nebudeš se moci pohnout. Když jej někam přivážeš, můžeš po něm vylézt. Snový svět a věci v něm nám mohou stejně tak pomoci, jako překážet. A nejde tomu zabránit, protože pro skřítky je skřítkův svět skutečný. Když skřítkův zedník zazdí dveře skřítkův zdi, neprojdeme. Ale lidé to nezjistí. Pro ně ta zeď neexistuje, nežijí v našem světě. Lidé těmi zazděnými dveřmi projdou.

Jenže obráceně to neplatí. Protože my žijeme ve světě lidí, tak jejich zeď je pro nás také zdi. Nejde udělat skřítkův dveře do lidské zdi, když nevybouráš skutečný otvor. Víš proč?“ Učitelka se znovu usmála.

„Protože jsme i lidmi,“ přikývla Diana.

„Správně. Skřítkové nazývají všechno snové chimérou. Podívej, tato police, tyto knihy, tyto koberce, i ten rudě zdobený havran v kleci jsou chimérické. To znamená snové, skřítkův. Když sem přijde obyčejný doktor, neuvidí žádnou z těchto věcí.“

Učitelka počkala, až Diana pochopí vše, co řekla, a mezitím popíjela čaj. Teprve po několika minutách položila šálek a pokračovala.

„Ve skřítkův světě nejsou jen dobré chiméry, ale i zlé. Jsou tu draci, zlí psi a další. A cokoli chimérického může skřítko zabít. Ne natrvalo, ve skutečnosti jen na chvíli zapomeneme, kdo jsme. Na určitou dobu je mrtvý skřítek člověkem. Ale brzy si zase vzpomene. Tvé rány jsou také chimérické, způsobil je chimérický tvor.“

Děvčátko pohlédlo na své ruce. Rány se pomalu hojily, ale kolem strupů se šířily děsivě tmavé skvrny. Jako nákaza či otrava barvily

mrtvolně kůži. Diana ani neměla odvahy se podívat na břicho, kde zely nejhlubší rány a hluboké otisky zubů. Ve strachu pohlédla na učitelku, ale ta se zavřenýma očima vychutnávala čaj.

„Větší nebezpečí nám hrozí od lidí. Oni nevěří ve skřítky, a když uvidí něco, co podle nich není možné, snaží se tomu nevěřit.“

A to otřese naším snovým světem. Může ho to poškodit. Může zničit chimérické věci nebo zabít chimérického tvora. Nevíra člověka je hrozně nebezpečná a musíš si dávat pozor, aby nikdo z nich neviděl něco zvláštního. Třeba ten provaz. Když po něm polezeš nahoru a spatří tě člověk, co uvidí?“

Diana se rozverně usmála. „Uvidí mě, ale neuvidí provaz.“

„Ano,“ přikývla učitelka. „A protože je dle člověka nemožné, aby holčička visela ve vzduchu, neuvěří. A jeho nevíra zaútočí na provaz a ten se rozpadne. Ty spadneš na zem a ublížíš si. A on si vysvětlí, že jsi tam visela na nějaké škvíře a pak ses pustila. Nepřízná si nic zvláštního, ale zničil kus snění. Ten provaz bude pryč.“

A my jako skřítky musíme snění bránit, ne jej ničit. Rozumíš tomu? Chceš se na něco zeptat?“

„Ano,“ přikývla Diana a její tvář zvažněla. „Hledám Zeleného skřítku. Neznáte jej?“

Učitelka se usmála a pak se zamyslela. „Nepamatuji si nikoho takového. Jak se jmenuje?“

„Bo!“ zašeptala Diana a samotnou ji to překvapilo. Po tak dlouhé době si vzpomněla na jeho jméno. Zelený skřítek Bo, zpívající...

Uchopila hned další vzpomínku. Zelený skřítek Bo nezpíval. Hrál na housle. Na kouzelné housle kouzelnou píseň vody.

„Bo se jmenuje. Musím jej nalézt.“

Učitelka smutně pokrčila rameny. „Neznám žádného skřítku Bo. Ale zeptám se večerních hvězd. Ty vědí více.“

„Děkuji,“ přikývla Diana a zvedla se k odchodu.

„Uvidíme se večer na dvoře, Diana?“

„Dobře,“ přikývlo děvčátko a bylo jí trochu smutno. Večer byl najednou o něco blíže. A když Kristýna nezjistí, kým je, královna ji začaruje. A ona zapomene na všechno, co viděla, i na to, co si vzpomněla. Bude zase jenom Diana.

Kapitola V.: DVŮR ZA ZRCADLEM

Kristýna se v bolesti schoulila do klubíčka a dlaněmi sevřela poraněnou nohu. Tupá bolest chodidla ji vytrhla z bezvědomí. Ránu měla ovázanou roztřepeným kusem látky a prosáklá krev dávno zaschla a ztvrdla. Dívka se lekla, že není sama, ale pak se z cárů vědomí vynořila bolestivá vzpomínka. Sama přece utrhla lem ústavní košile a s pláčem si obvázala krvácející zranění. Pak vyčerpaně ulehla na zem a zakrvácené ruce zoufale tiskla k tělu.

Jak dlouhé bylo bezvědomí? Strávila tak hodinu, nebo už je ráno? Kolem panovala neproniknutelná tma. Žádné zvuky, jen chladná podlaha pod ní. Zkusila se postavit, ale se zaúpěním se sesunula k zemi. Do očí jí vyhrkly slzy.

„Tahle hra... bude tragédie,“ zašeptal hlas nedaleko.

Kristýna se ohlédla do tmy, ale nic neviděla. Vzápětí se odtamtud vynořila obrovská světluška. Zastavila se asi metr a půl nad ní a z křídel jí padal dolů zářivý pel. Zachytával se dívce ve vlasech a světélkoval na jejích ramenou.

„Je tu někdo?“ zeptala se opatrně.

„Jednoduchost a stabilitu první figury doplníme v protikladu druhou. A pro pobavení širého publika zazní hudba. Naše hra se probouzí,“ promluvil hlas mnohem blíže a jasněji. Vzápětí se rozezněla tiše, ale divoce flétna. Jako naříkavé sténání zimního větru. Kristýna se vyděšeně rozhlížela okolo a na hranici světla a tmy proběhl stín postavy. A pak znovu. Dívka se otočila a spatřila

tanečnici. Divoce a lehce se vznášela na rychlých tónech flétny jako panenka. Její šaty tvořily jasně růžová baletní sukýnka a nahé tělo natřené silnou vrstvou bílé barvy. Barvu měla vetřenu i do krátkých vlasů, splených do rozčepýřených bodlin. Z tváře jí tak zůstaly jen jasné oči zdůrazněné spirálkami černé linky a tenká ústa. Samotné rty zanikly, a tak je určovala jen stejně černá rovná linka protažená daleko k uším. Tvář připomínala strašáka v poli, děsivá i směšná karikatura živého těla.

A její tanec útok velkého ptáka. Ve tmě kroužila okolo své oběti, aby se v neočekávaných chvílích vrhla na dívku. V divokých skocích jí cuchala vlasy, opírala se o ramena a strhávala k zemi.

„Kdo jste?“ zapištěla zoufale Kristýna.

Hudba ustala a hlas se dal do smíchu. Tanečnice se vypjala do ticha před dívku a pak se nečekaně protočila v prostoru, jak ji za nohy vyzvedla smyčka. Ruce povadly, dlouhá průsvitná sukénka zahalila její tělo bezvládně zavěšené v prostoru. Ještě se trochu houpala a otáčela.

„Děj se rozjždí. Zápлетka dostává tvar. Ale než se přiblíží úžasné finále, musíme našemu dílu dát podobu.“

Vzduchem proskočila další postava a srazila k zemi poletující světlušku. Svým tělem ji zastínila a vše se tak krátce ponořilo do temnoty. Silný úder, zaseknutí do dřeva, a druhá postava, napůl pokrytá zářivým pelem, v přemetech zmizela v temnotě.

Obrovská světluška se třepetala přibita dlouhým špendlíkem k dřevěné podlaze a bezmocně pohybovala nožkami.

Světlo jejího zadečku ozařovalo Kristýnu zdola. Tanečnice visící v temnotě se změnila v zářivý prachem poprášený neurčitý tvar.

„Co chcete?“

Dívka se odplazila dál od chvějícího se brouka. Její šeptavý hlas dosáhl v zoufalství téměř normální síly.

Do světla vyšel kluk. Elfí aristokratické rysy se doplňovaly s jeho nahým souměrným tělem. V ruce svíral tenkou, dlouhou flétnu kostěně bílé barvy.

„A teď ještě jednou. Od konce k začátku, protože tam na začátku se není nač ptát.“

Kluk lehce zatleskal a prostor osvětlily další světlušky přibité na stěnách. Kristýna ležela na podivné divadelní scéně, podlaha měla tvar různě velkých schodků a směr dřevěných prken se neustále měnil. Opona byla sešitá z kousíčků nepravidelného tvaru jako velký záplatovaný plášť a celé zdobení vytvořené z kousků vybavení sanatoria.

Kluk vylezl do hlediště postaveného výše než jeviště a usedl do velkého křesla. Kristýna musela zvednout hlavu, aby mu viděla do tváře.

Tanečnice vyklouzla ze smyčky a pomalým krokem prošla okolo dívky. Vystoupila k masivnímu křeslu, poklonila se a usadila se na zem před ním.

Pak promluvila jasným a pevným hlasem:

„Příchozí, pokloňte se vládci stínového dvora a země za zrcadlem, Malému princí.“

Kristýna překvapeně vydechla a uctivě lehla tváří k zemi.

Tanečnice se otočila zpátky ke klukovi a šeptavě se otázala:

„Řekl jste od konce k začátku, pane?“

Kluk jen přikývl. „Takže, první otázka dvora zní... Co chcete?“

Kristýna vyděšeně polkla.

„Hledám minulost Diany. Musím do večera poznat, kým je. Jinak mne Rudá královna vyžene a Dianu začaruje, aby zapomněla. Víte něco o ní nebo o Zeleném skřítkovi? Ten prý ví vše. A když jej přivedu, Diana si na vše vzpomene.“

Tanečnice se otočila k princí a usmála se. Ale linka tvořící její ústa se tím jen nakrabatila do podivné křivky.

Kluk se zamyslel a pak odpověděl.

„Pravdu máš jen v polovině. Dianě nehrozí nic, má na dvoře mocného pomocníka, který ji snadno ochrání i před Rudou královnou. Ale tebe by asi vyhnali. To je pravdivá část. Teda pod podmínkou, že tě pustíme, což není moc pravděpodobné. Ale pravdu máš i v tom, že Zelený skřítek ví vše. Ale není pravda, že si Diana vzpomene na vše, když jej k ní přivedeš.“

Kývl na tanečnici a ta se otočila dolů k jevišti.

„Druhá otázka dvora zní... Kdo jste?“

„Já?“ Překvapená Kristýna pozvedla hlavu. „Já se jmenuji Kristýna a jsem skřítkem stínů a škvír. Mým pánem je baron Edward, rádce Rudé královny. Já sama nemám titul ani postavení u dvora. Jen jsem přijala ochranu nad Dianou, než se úplně probudí.“

Princ přikývl a tanečnice se usmála ještě hrozivěji přímo na Kristýnu. Její oči se nebezpečně zaleskly.

„Přichází finále, neboť jsme skoro na začátku,“ zašeptal princ a přiložil flétnu k ústům. Tanečnice promluvila do prvních tónů jasným hlasem mluvčího dvora.

„Třetí otázka dvora zní... Je tu někdo?“

„JE TU NĚKDO?“ zašeptaly hlasy okolo a celé divadlo se propadlo do temnoty. Jen tóny flétny žalostně zněly a tloukly na poplach.

Po prknech zadusaly kroky a Kristýnu sevřely silné ruce. Smýkly s ní na zem a vzápětí se houpala ve vzduchu na místě, kde před chvílí visela tanečnice.

„Jak jistě víš, podzemní dvůr má jiné zákony než váš dvůr,“ promluvila vznešeně tanečnice. „Sen dle našeho práva nemá hranic ani konce. Byl stvořen pro skřítky a jeho využití, čerpání i ničení je na naší úvaze.“

„To je náš zákon!“ ozval se sborový hlas.

„Tvůj život i smrt je na úvaze pána našeho dvora.“

„To je zákon všech!“ zašeptal sbor.

„Sem k nám přicházejí pacienti jen na krátký bolestivý čas. Než zemřou, odebereme jim jejich sny a naději. Sny patří těm, kteří se dožijí zítřka. Milá Kristýno... vítej v ZEMI BEZ NADĚJE...“

A sbor pronesl nečekaně šeptem: „To je naše země!“

„Ukažte jí celu,“ ukončil hru Malý princ.

Dívku sevřelo množství rukou, vytrhly ji ze smyčky a nesly pryč. Přes tvář jí přehodily tmavý pytel. Klaplo několik dveří a během okamžiku ji shodily na postel. Kolem kotníků a zápěstí utáhly řemeny a silně je zatáhly. Pak jí strhly z očí pytel.

Jasně světlo po všem tom šeru dívku oslepilo. Trvalo dlouho, než si oči zvykly na celu ozářenou jasnou žárovkou u stropu. A když se tak stalo, vystrašeně je zase zavřela. Stěny a příkrývku pokrýval stín

zaschlé skřítků krve. Na podlaze bylo ještě rozeznatelných několik stop psů.

Malý princ seděl u hlavy připoutané dívky a smutně se rozhlížel okolo.

„Takto tu Diana čekala každou noc na svou skřítků smrt. Nikdy si nevzpomněla dost, aby věděla, proč ji zabijí. Ale vždy natolik, aby připoutaná zde věděla, co ji čeká. Každou noc před půlnocí se otevřely dveře do chodby. A dovnitř pak přišel černý pes pro svou potravu. Každé ráno byla její skřítků duše beznadějně mrtvá. Na vše, co se stalo, zapomněla.

Tohle řekneš Dianě, když si vzpomene, kým je. Ale nikomu jinému, náš dvůr má prsty dál, než si myslíš. A teď se vrať, Zelený skřítek není v mé zemi, ale v zemi Rudé královny. A pamatuj! Nikomu ani slovo! Tragédii již jsme rozehráli, chybí závěr. Zatím!“

Malý princ se usmál a vznešeně odešel. Za dveřmi se ozvalo několik protestujících hlasů, které však rychle umlkly. Tanečnice stojící u okna se otočila ke Kristýně.

„Setmělo se. Ale černí psi přicházejí až o půlnoci, ještě máš dost času si odpočinout.“ Pokrčila rameny a také odešla. Dveře za sebou jen přivřela.

Kristýna se vysmekla z pout a překvapeně pohlédla oknem ven. Do zasedání dvora chyběla sotva hodina a ona ještě nic nevěděla. Uplynul celý den, tak krátký a kvapný –

Několikrát rychle prohlédla Dianinu bývalou celu, a když se přesvědčila, že nenajde nic, co by jí pomohlo, protáhla se malým zamřížovaným oknem do houštiny kopřiv. Musí najít Zeleného skřítku. A času zbývá zoufale málo.

~ ~ ~

Vstoupila do místnosti a pohlédla na Dianu sedící na otevřeném okně. Chtěla ji ještě vidět. Promluvit si s ní. Chtěla se zeptat na co nejvíc vzpomínek, na Zeleného skřítku. Na cokoli, co by jí pomohlo jej nalézt. Do zasedání dvora zbývala již poslední půlhodina.

A pak jí to došlo. S večerem viděla víc a černé skvrny na těle děvčátka dostaly tvar. Unaveně poklekla ve dveřích a dala se do

smíchu. Do zoufalého smíchu. Svět začal být znovu krásné a šťastné místo. Alespoň do té míry, jakou Kristýna znala. Diana se otočila a po tvářích jí stékaly slzy.

„Kristýno, mám strach.“

Dívka se zvedla a přivinula děvčátko k sobě. „Nemusíš, už vím, kde je Zelený skřítek.“

Diana překvapeně vzhledla a po tváři se jí rozlil šťastný úsměv.

„Zaveď mě k němu, prosím. Kde je?“

„Zavedu.“ Kristýna ji vzala za ruku. Byla unavená a sotva šla, ale už to nebylo daleko.

Dokulhala s děvčátkem ke ztichlé umývárně a rozsvítila skřítkův osvětlení.

„Čeká uvnitř. Tam, kde je voda, je Zelený skřítek.“ Dívka stáhla z Diany ústavní košili a postrčila ji dovnitř. Sama vstoupila jako druhá. Byla unavená, špinavá a ospalá. Ale zároveň na konci svého úkolu. A ve svých dlaních nesvírala jen dívčinu košili, ale i snový amulet, který jí včera darovala. Nastal čas, aby děvčátko spatřilo skřítkův svět jen svýma očima.

Kapitola VI.: ZELENÝ SKŘÍTEK

Umývárna osvětlená snovými lampami na plyn tonula v kouzelném šeru modravého světla. Podlahu zdobil nádherný skřítci vzor z různobarevných kamínek doplněný trochu křivým antickým sloupovím. Nerovnost stěn, stropů i podlah už Dianu nepřekvapovala. Celý skřítci svět v ústavu trpěl určitou nerovnováhou a pokřivením. A zdi byly nejviditelnějším důkazem.

Zadní stěna za sprchami sestávala z různě tvarovaných zrcadel. Přerušovaly ji jen hubice sprchových chrličů. I když byly vypnuté, ve skřítčím světě z nich voda stékala pořád. Ne ta lidská, ale křišťálově Přízračná a ševelící. Každý proud mluvil jiným tichým hlasem a všechny se stékaly uprostřed místnosti.

Diana tu nebyla poprvé, ale ráno, když byla umývárna plná jiných skřítků, neslyšela hlas vody a denní světlo rušilo kouzlo snových lamp.

Kristýna hleděla na nahé děvčátko a viděla mnohem více. To, co bylo v pokoji jen slabým stínem, se v šeru stalo znatelnějším a výraznějším. Tmavé skvrny kolem ran na hubeném tělíčku děvčátka byly děsivě vlhké. Včera se těch skvrn bála, stejně jako Diana. V paměti hledala nemoci, netvory, i jen báčorky vyprávěné jinými skřítky. Ale nevzpomněla si na nic, co by mohlo způsobit tak ošklivé mokvající rány. Včera měla strach, že děvčátko umírá. Dnes věděla, co je způsobilo. A ač byl černý pes opravdu nebezpečný tvor, jeho drápy ani zuby neměly s těmi černými skvrnami nic společného.

„Kde je Zelený skřítek?“ rozhlédlo se děvčátko okolo.

„Tam,“ ukázala Kristýna k švelícím proudům a přibelhala se k jedné ze sprch. Roztočila kohoutek chladné vody a ta pokryla zrcadlo tříšti vodních kapek. Děvčátko popošlo blíž, rozhlíželo se okolo, nic nevidělo.

Ale pak zahlédla jasně zelené tělo a překvapeně setřela vodní tříšť ze zrcadla. A Zelený skřítek se za křišťálovou plochou uličnický poklonil. Smekl z hlavy zelený cylindr a usmál se. Jen jeho oči byly rošťácké, až trochu nebezpečné.

„Vítám tě zpátky,“ zahlaholil světácky a sám se z druhé strany také opřel o plochu zrcadla.

„Na co jsem zapomněla a kdo jsem?“ vyhrkla spěšně Diana. Smála se, ale na tvářích měla slzy. Jak dlouho se snažila uchopit tento sen. Jak dlouho sama sebe přesvědčovala, že Zelený skřítek není jen jejím výmyslem. Jak skládala jeho píseň a slabé záchvěvy vzpomínek na jeho přítomnost. A přesto na něj málem zapomněla navždy.

„Zapomněli jsme na plno věcí, Diano,“ zvážněl Zelený skřítek a posadil si cylindr zpět na hlavu. „Máme plno nepřátel a ztratili jsme mnoho času v samotě. Musíme jednat...“

„PROHLÉDNI, DIANO!“ Jindy šeptající Kristýna to skoro vykřikla. Zahodila košili s amuletem a sevřela její drobná ramena.

„Sama si lžeš svými sny. Je to jen zrcadlo. TY JSI Zelený skřítek!“

„Já?“ Překvapení a strach se smísily v podivnou bolest.

„JÁ...“ Nechtěla tomu věřit, a přesto věděla, že je to pravda.

„JÁ JSEM BO!“

Do očí ji udeřil záblesk jasných barev, uši se naplnily tisícerem zvuků a duši zahltila změť pocitů. Každý kámen, každý sloup, každá věc v jejím okolí s ní promlouvala. Slyšela jejich stesk i radost. Vše bylo najednou živé, i sama budova. V jediné chvíli zaslechla tep vody v kovových trubkách. Ucítla nekonečné elektrické dráty lapající okolí do svých magnetických polí. Postřehla sténání zdí, lačnost odpadů a chraplavý dech komínů.

A její vlastní srdce se zachvělo pláčem, smíchem a bolestí té jediné vteřiny.

Tmavé skvrny na rukou zčernaly v lesklý odstín ebenu. Bledá plet' zbledla ještě víc a pak ztemněla do listové zeleni. Proměna byla rychlá, stejně jako probuzení. Během pár okamžiků se stíny okolo Diany zhmotnily a děvčátko po dlouhém čase znovu nabylo své skřítků podoby.

Zelený skřítek se otočil ke Kristýně a snažil se popadnout dech.

„Vzpomněla sis?“ zeptala se dívka.

„Skoro na nic,“ zašeptala stejně tiše Bo. „Ale to má čas.“

„Malý princ to říkal,“ přikývla Kristýna a najednou rozuměla některým z jeho odpovědí.

Pak se otočila k Zelenému skřítkovi a poprosila jej: „Můžeš chvilku počkat venku?“

„Proč?“ vytrhl se skřítek ze svého zamyšlení.

„Stydím se teď před tebou svléknout,“ přiznala Kristýna a Bo se vesele rozesmála. Smekla svůj cylindr a s poklonou vycouvala z místnosti.

~ ~ ~

„Kde jsi našla Zeleného skřítku?“ překvapeně vypísl Kozlík přede dveřmi dvora, až se na něj sluha v livreji káravě podíval. Kristýna se jen usmála. A hochovi to došlo skoro vzápětí. Jeho obličej se protáhl do ještě překvapenějšího výrazu, když zašeptal.

„Diano...?“

„Říkej mi Bo,“ usmál se skřítek, „to je mé nesmrtelné jméno.“

Kozlík se rozesmál a podal jí otlučený futrál.

„A tohle je tvoje.“

Vzápětí sluha otevřel dveře. Jeho tvář se stáhla do kamenného výrazu a hlas se nesl daleko do chodby. „Rudá královna předvolává Kristýnu a její doprovod.“

Kristýna kulhala jako první. Hned za ní kráčela pomalým hrdým krokem Bo. Kozlík řadu uzavíral. Poklekli ve stanovené vzdálenosti od královny.

„Překvapivé,“ promluvila královna, „děvčátko a Zelený skřítek jsou jedna a tatáž osoba. Musím ti uznat, Kristýno, body za efekt. Pojď blíž, skřítku, ať si tě prohlédnu.“

Bo vstala a pomalým, až tanečním krokem přistoupila o několik kroků blíže, než dovolovala etiketa. Lehce položila otlučený futrál, poklonila se a pak zvedla ruce. Pomalu se otočila dokola. Její vstup nepůsobil jako předvedení se královně, ale jako návrat herce na scénu před tleskající publikum.

„Jak se jmenuješ?“ zavrčela již trochu nevrle Rudá královna.

Skřítek se poklonil a pevněji stiskl cylindr v náruči.

„Bo, má paní. Žabí skřítek.“

„Dobrá. Svoluji k přijmutí Zeleného skřítku Bo k mému dvoru. Příslahu složíš do zítřejšího večera. Musíme ještě rozhodnout, pod kterého z baronů budeš patřit.“

„Bude mi ctí,“ znovu se poklonila královně.

„A teď bych se chtěla bavit. Všimla jsem si, že si neseš housle. Zahraj nám tedy.“

Děvčátko krátce zapochybovalo, nakolik si pamatuje hraní, ale svědilo se víře, že některé věci jsou podvědomé.

„Velmi rád, má paní.“

Otevřela futrál a slavnostně zvedla kouzelné housle. Vzápětí je překvapením skoro upustila. Pod houslemi ležela ještě druhá věc. Skřítcí meč nešikovně zabalený v rudém hadru. Čepel slabě zářila, zdobená jemným rytím. A Diana si nevzpomínala ani přibližně, jak se tam dostal. Jestli jej kdysi kdesi ukradla, měla by si vzpomenout co nejrychleji. Radši futrál zavřela dřív, než si mohl kdokoli všimnout zbraně uvnitř. Dnešní den byl plný překvapení.

„Kouzelné housle?“ zeptala se královna.

Bo přikývla. Sklonila krátce zrak k otlučenému nástroji. Housle byly skutečné, ale skřítcí kouzlo a zdobení jim propůjčovaly mnohé další vlastnosti, na které si zatím nevzpomínala. Jen na jednu jedinou.

„Jsou kouzelné. Vždy se vrátí zpět ke mně. Někdy rychle, jindy to trvá dny. Zvolí si podivné cesty a ještě podivnější nosiče, ale vždy se vrátí.“

Bo se poklonila a až obřadně vložila housle pod bradu. Několikrát zatřukala prsty na struny a lehce přiložila smyčec.

A pak pro ní dvůr přestal existovat. Stal se nicotnou součástí její cesty a jejího příběhu.

Tóny zvedaly srdce posluchačů z jejich zamračení. Diana byla šťastná. Jako děvčátko i jako Zelený skřítek.

A to štěstí svěřila svým po strunách tančícím prstům. Nebylo nikoho, kdo by přerušil její hru, dokud nedozněl poslední tón.

Zatleskali jí krátce jen dvorní muzikanti stojící v rohu.

Rudá královna potěšeně pokývala hlavou. Její rádce baron Edward se sklonil blíže k její hlavě a zašeptal. „Mám z ní trochu obavy, Vaše vznešenosti.“ Královna se usmála.

„Je to jen lůza. Myslím, barone, že jméno Bo už na dvoře nezazní.“

Baron přikývl a stáhl se zpět. Slova královny přesně vystihovala jeho obavy. Že její jméno na dvoře více nezazní. Desítka stejně bezvýznamných mu sloužila jako donašeči informací i výkonná síla v podhradí. Desítka podobných, o kterých dvůr nikdy neslyšel. A zelený skřítek Bo se jim v mnohém podobal.

Baron Edward se otočil k závěsu za sebou a zašeptal do tmy: „Sledujte Bo dnem i nocí.“

Stín ve tmě přikývl a tiše se protáhl konverzujícím davem ke dveřím. Teprve to uklidnilo barona natolik, že se spokojeně postavil na své místo prvního rádce za záda královny. Intriky dvora vyžadovaly jeho plnou pozornost, neboť i ta největší událost se rodí z malých náznaků a letmých činů.

Mezihra: ZELENÝ SKŘÍTEK HLEDÁ TEMNÝ LES

Místnost, v níž stál, vyplňovalo nepřeborné množství ozubených kol. Všechna byla součástí nějakého obrovského mechanismu, který se za hlasitého odtikávání pomalu pohyboval.

„Mistře?“ zeptal se hlasitě Zelený skřítek. V tom podivném orloji se cítil trochu nejistě. A hlavně nikde nikoho neviděl. Dveře otevřel mechanismus, možná jej mechanismus pozval i dovnitř. Domácí pán třeba není vůbec doma. Skoro si to začínal přát.

„Pojď sem a posad' se!“ pohlédla na něj skrz ozubená kola vrásčitá skřítčí tvář. Bo měl chuť utéct a na vše radši zapomenout. Ale neudělal to. Opatrně obešel masivní hodinový stroj a nahlédl dovnitř.

Zadní část místnosti tvořila mudrcova konstrukční a zlepšovatelská dílna. Onen hodinový stroj byl její nedílnou součástí. Kulatý stůl a police sestávaly z ozubených kol, stejně jako knihovna. Lavice, postel i stolička byly také nějakým způsobem součástí mechanismu. Dokonce i podlahu tvořila překrývající se kola. Zelený skřítek zřetelně cítil, jak se mu pod nohama pomalu pohybují.

Mudrc seděl za stolem a do velikého plánu pečlivě zakresloval kružítkem kolečka. Stranou ležela připravená kruhová šablona a pero s kalamárem. Plán byl obrovský a množství kroužků v něm vytvářelo zvláštní vzor. Samotný mudrc byl hubený a kostnatý stařec bílých

vousů a rozcuchaných zbytků vlasů. Tváře měl rudé a světlé oči černě rámované.

Zelený skřítek se rozhlédl okolo a pak se posadil na parapet kruhového okna. To místo v sobě mělo jistotu stability. Alespoň se nezdálo, že by se mohlo pohybovat. „Proč jsi přišla, mrně?“

„Přišel! Jsem žabák!“ opravil jej Bo. Se zájmem si prohlížel soustavu zrcadel a čoček, která přenášela denní světlo na pracovní desku vynálezce. Snad proto odpověděl tak klidně. Normálně jej narážka na jeho dívčí stránku docela dráždila.

„To jsi mi přišel říct, že jsi žabák?“ zvedl mudrc zrak od kružítka a se zamračením pohlédl na Zeleného skřítku. „Mně je jedno, kdo jsi! Pro mě jsi jen otravné mrně!“

„Promiňte,“ omluvil se Bo a sklopil zrak k podlaze. „To samozřejmě ne. Jako že jsem nepřišel vám říct, kdo jsem... Chtěl bych se vás na něco zeptat.“

„A to?“ otázal se ještě nevraživěji mudrc. „Na Temný les.“

Mudrc kývl a otočil se zpátky ke svým kruhům. „Umíš vůbec číst, děvčátko?“

„Ano,“ zašeptal Zelený skřítek. Už vůbec neměl chuť starce opravovat.

Ten přikývl a na půlkruhové klaviatuře nad stolem zmáčkl pár kláves. Každá dala do pohybu několik mechanismů. Knihovna se začala otáčet jako hlavolam. Části kruhových výsečí spirálově stoupaly, jiné části klesaly. A vše zároveň rotovalo. Když se mechanismus zastavil, dokončil mudrc rozkreslené kolo a natáhl ruku ke knihám. Poslepu přešel po jejich hřbetu a jednu z nich vyndal. Oklepl z ní prach a podal ji skřítkovi.

„Modročervená záložka.“

Bo si prohlédl desítky dvoubarevných záložek a našel modročervenou. Pomalu knihu otevřel a pohlédl na úhledné psací písmo plné zdobných kudrlinek. Kolik dní hledal veškeré informace o tom meči, který tak vtipně ukradl skřetovi. Informaci o místě, z něhož skřet přišel. A teď se před ním konečně nacházela první odpověď. Skřet přišel z Temného lesa. Z místa, o kterém nikdo nic nevěděl.

Mudrc odložil kružítko a spokojeně a pečlivě se dal do obtahování náčrtku tuší. Bo seděl na okně v líném odpoledni. Pod ním se prostírala zanedbaná zahrada lemující kočičí dům, místo, kde se mudrc skrýval před světem i ostatními skřítky. A tam dál a okolo se prostíralo město, kde Zelený skřítek vyrostl. A kde přesto existovalo tisíce koutů a míst, jež nikdy nenavštívil. Které na něj teprve čekaly. Jednou je bude všechny znát, a celé město se tak stane jeho domovem.

Bo se spokojeně začetl do knihy. Četl pomalu, aby se nespletl a pochopil text správně.

TEMNÝ LES

Když svět ovládli lidé a skřítky byli pronásledováni, ničení a vytlačování ze svých domovů civilizací. Když se brána Arcadie, světa vil a skřítků, začala uzavírat. Tehdy mnozí prchli domů. Mnozí byli zabiti. A mnozí hledali způsob, jak zůstat Tvorové noci a tvorové temnoty, zrození na tomto světě, neměli způsobu a místa, kam se vrátit. Nemohli projít branou, kterou procházeli ostatní skřítky. Měli padnout a být zničení.

Ale někdo jim ukázal jinou bránu. Bránu do místa, které se až do svého konce bude nazývat Temný les.

Toto místo je ukryté a uzavřené. Přesto ještě dnes existují brány, které mohou posloužit jako cesta tam. Však nikoliv jako cesta zpět. Neb tyto brány jsou jen jícnem toho místa, jímž proudí potrava zbloudilých obětí.

Pověst říká, že skřítek, který jednou propadl Temnému lesu, nemá žádné cesty ven. Ani smrt lidského těla nemůže osvobodit jeho nesmrtelnou duši. Protože Temný les je jak rudé světlo lákající mŕvy. A kdo do něj jednou vstoupí, bude si nést toto děsivé „světlo“ v srdci navěky. A jako mŕva jej následovat znovu a znovu, dokud opět nezbloudí do Temného lesa. Neb nebude mít jiného domova než ono místo, které se tak nakonec stane i jeho hrobem.

Část III.: Dvůr Rudé královny

Kapitola I.: BARON EDWARD

První, druhý, třetí, čtvrtý,
Každý patří baronovi.
Sloužíš ve dne, sloužíš v noci,
Baron tě má ve své moci.
Proto znovu opakuj!
První, druhý, ...

Přes všechna varování a snahy se musel rádce Rudé královny baron Edward nakonec smířit s porážkou. Děsilo jej, že neví, jakým způsobem toho Zelený skřítek dosáhl, ale jeho jméno zaslechl u dvora ještě ten samý večer.

Od schovanky Rudé královny, kterou Diana znala pod jménem Pát'a. Její lidské jméno bylo opravdu Patricie, ale na dvoře byla známa jako lady Eleonor. A právě mladičká lady velmi trpělivě naléhala a přesvědčovala královnu, aby se stal tento nový skřítek její služebnou. Baron z druhé strany odporoval a několikrát připomenul královně skutečnosti, jež tomu bránily. Zelený skřítek, přestože se v lidském světě jedná o dívku, je on! A nehodí se, aby služebná mladé lady byl někdo takový. Navíc není jisté, jaké má úmysly a jak loajální je ke dvoru. Královnu neustálé protihlasy rychle rozladily a baron včas poznal, kdy ustoupit. Vzдор svému postavení prvního rádce nemohl soupeřit s prosbou rozmazlované lady Eleonor. Nakonec i on mohl lehce skončit v rukou kata. A tak jen o chvíli dříve, než se královna opravdu rozzlobila, přistoupil na

nevyhnutelné. Omluvil se lady Eleonor a sdělil královně, že je-li to i přání její Výsosti, rád vše sám zařídí.

A Rudá královna spokojeně přikývla. Odchodu prvního rádce barona Edwarda využila druhá rádkyně a blízká přítelkyně královny, baronka Evelin, stojící po druhé straně křesla. Prozradila několik podezřelých skutečností týkajících se barona a vyjádřila své znechucení nad jeho handrkováním s mladičkou lady Eleonor. V duchu pak zhodnotila baronka Evelin začínající večer jako velmi slibný.

~ ~ ~

Kristýna těžce dokulhala k posteli a posadila se. Noha jí ošklivě natekla a zmodrala, ale nechtěla budit ústavní sestry. Doufala, že do rána to počká.

Bo si prohlížela svá třpytivá zelená křídla splývající jí po zádech jako hedvábný plášť. Trpělivě se je učila ovládat. Svým tvarem připomínala křídla vážky, jen byla potrhanejší a menší. Ve svých vzpomínkách ale nenacházela žádný pocit letu, jen vodu a potápění.

„Mluvila jsem s Malým princem,“ zašeptala Kristýna.

Bo se přestala věnovat křidlům. „Co říkal?“

„Mám ti od něj vzkázat, abys dávala pozor. Nemohla sis vzpomenout, protože tě každou noc tam dole zabil černý pes. Někdo z našeho světa nechtěl, abys věděla, kdo jsi. Udržoval tě mrtvou.“

„Proč?“

„Nevím. To mi neřekl. Ale když jsem tam dole byla, přišel si někdo pro děvčátko, co tam bylo místo tebe. Obrovský skřet a muž s maskou. A ten muž držel jednoho z chimérických psů. Hroznou bestii. Unikla jsi o den.“

„Co se stalo s tím děvčetem?“

„Nevím, odnesli ji pryč. Pro ústav je mrtvá. Tak to řekl doktorovi. Že mu dnes přinese jinou mrtvolu, aby mu nechyběla. V zakázaném křídle se děje něco hrozného.“

Diana chmurně přikývla. Nevěděla toho moc, ale i to, co si pamatovala, stačilo. Navíc měla výčitky svědomí. Dostala jiné děvče

do problémů. A možná i způsobila jeho smrt. A i když plně nechápala smrt jako něco konečného, přesto to v ní hlodalo.

„Kam ji odnesli?“

Kristýna si zakryla ústa a jen vyděšeně vydechla. Do této chvíle nepřemýšlela, kam ty dveře vedly, ale teď si to uvědomila s děsivou jistotou. Zakázané křídlo se svým čelem napojovalo na ústavní zeď. Dveře nemohly proto ústít na pozemek ústavu, ale za něj. Neměla odvahu to vyslovit, tak jen ukázala rukou.

Bo se přitiskla k okennímu sklu a zahleděla se na duby obklopující budovu. Směr, kterým Kristýna ukazovala, byl víc vpravo, ale i tak zahlédla hraniční zeď a za ní hustou spleť stromů.

„Do lesa?“

Kristýna přikývla. „Do Zakázaného lesa.“

„Jsou tam skřítki?“ zeptalo se děvčátko a nespouštělo zrak z temné masy stromů.

„Nevím. V podhradí se o něm vypráví jen to nejhorší. Ale nikdo z nás tam nebyl.“

Bo se posadila na postel a vyňala z futrálu housle z rudého dřeva. Její zrak okamžitě padl na zabalený meč.

Muž s maskou chtěl, aby si nevzpomněla, dokud ji neodvede do zakázaného lesa. A tak ji zabíjel každou noc černý pes. Nevzpomínala si na to, a byla tomu ráda. I z druhé ruky to vnímala dost osobně.

A v houslích pak našla kouzelný meč. To, že jej neskryla jinam, znamená, že chtěla, aby se k ní určitě znovu dostal. Spolu s houslemi, které to nakonec i zařídily.

Teď jej zase měla, ale nevěděla, co s ním. Jak dlouho bude trvat, než muž s maskou pochopí, že má nepravé děvče?

Pes přišel i předeveděrem, utekli těsně před ním. Takže měla jeden, možná dva dny. Pak ji začnou hledat.

Někdo zaťukal na dveře. Bo se lekla a rychle zavřela víko kufru. Že by se spletla a oni to poznali už dnes?

„Ano,“ odpověděl Kozlík a došel otevřít. Za dveřmi stál černě oblečený skřítek. „Baron Edward žádá, abych okamžitě doprovodil Bo k němu!“

Pracovna barona Edwarda byla ponurá šerá místnost. Jediná skřítčí lampa, která se v ní nacházela, stála na pracovním stole. Vrhala více stínů než světla. Jediné opravdu dobře osvětlené místo byl prostor u dveří, kde stála Bo pod baronovým ostřížím zrakem. Několikrát se musela otočit a všechno její oblečení i věci ležely na baronově stole, to skřítčí i to reálné.

Když se baron ujistil, že děvčátko neskrývá žádný nebezpečný předmět ani zbraň, posadil se za stůl a s obrovskou lupou prohledal i všechno její oblečení. Zvláštní pozornost věnoval zelenému cylindru. Housle přišly na řadu až nakonec. Otevřel omlácený futrál a opatrně vyňal kouzelný nástroj. Zkoumal jej přes půl hodiny a samotný kufřík ještě déle. Nakonec vše zklamaně položil zpátky na stůl.

„Dostalo se ti cti, skřítku Bo, aby ses stal osobním sluhou lady Eleonor. Není to jednoduchá služba, ale věřím, že se jí zhostíš dobře. Dvůr očekává, že se brzy naučíš dvorní etiketě a způsobům. Dále, že splníš každé přání své paní, jak nejlépe dokážeš.

To je ale samozřejmě součást přísahy, kterou složíš lady ještě dnes večer.

Nějaké otázky?“

Bo se zamyslela. Představa sloužit rozmazlenému mazánkovi dvora nebylo to, co chtěla. Ale dobře si pamatovala slova Malého prince. Služebník má část moci svého pána. Stejně jako i informace, když se dobře ptá. A pokud se vydá muž s maskou pátrat po ní, není bezpečnějšího místa než v blízkosti nejvýše postavených u dvora.

„Bude mi ctí, pane!“

Baron zazvonil na zvonek a sluha dovnitř přinesl nové ústavní oblečení a hygienické potřeby. Vše v barvě dvora. Diana se oblékla a baron jí vrátil housle i cylindr.

„Nyní počkej chvilku venku.“

Bo se poklonila a vycouvala z místnosti. Jak se za ní zavřely dveře, s úsměvem vytáhla zpod koberce chimérický meč a obratně jej strčila zpátky pod housle. Začínala v sobě objevovat netušené schopnosti. Hlavně šikovnost prstů a vlastní obratnost ji docela

těšily. Přelstít barona Edwarda a jeho důkladnou prohlídku, to byl dobrý začátek na tomto dvoře.

~ ~ ~

Sluha se zdržel opravdu jen pár vteřin, kdy dostal speciální instrukce, které svedla Diana lehce odhadnout. Ani na chvíli z ní nespustit oči a dávat pozor na každou maličkost.

„Můžeme jít,“ zašeptal a ukázal směr.

Bo s trochu znuděným výrazem přikývla a vyrazila naznačeným směrem. Baronův sluha se držel po celou cestu krok za ní a nespouštěl z ní oči. Na každé křižovatce chodby se otočila a počkala, až ukáže, kam dál. Působilo to trochu komicky.

Pokoj lady Eleonor byl až v podkroví. A dostat se k němu dalo jen kolem osobních komnat Rudé královny střežených několika hlídkami. U každé hlídky musel sluha prokázat, kdo je, a předkládat písemný rozkaz barona Edwarda. Přísnost bezpečnostních opatření Bo potěšila. Samozřejmě věděla, že nebude snadné dostat se odsud do lesa. Ale její soupeř bude mít cestu k ní mnohem složitější.

Sluha se zastavil u dveří a opatrně zatřukal. Dlouhou chvíli tiše stáli, než se ozval otrávený hlas:

„Kdo je tam?“

„Lady Eleonor, přivedl jsem zeleného skřítko Bo.“

„Dobře, ať vstoupí. A vy můžete zase jít po své práci.“

„Ale baron Edward mi důrazně opakoval, abych...“

Dveře se otevřely a lady Eleonor se přísně postavila před sluhu. Byla menší než on, ale její modravé oči plály zlobou.

„Baron Edward a všechno jeho služebnictvo budou muset počkat na ráno. Vyřídíte mu, že jeho žádost v této hodině považuji za nestoudnou. A že dvorní etiketu a ceremonie znám stejně dobře jako on. Takže by je mohl třeba dodržovat!“

Sluha na ni hleděl s hrůzou v očích. Pokud snad chtěl ještě něco říct, ztratil všechnu odvahu.

„Nashledanou,“ usmála se povýšeně Eleonor a vzala Bo za ruku. Vtáhla ji dovnitř a zabouchla dveře.

„Je to blbec!“ vydechla unaveně i spokojeně.

Diana si nebyla jista, míní-li sluhu nebo přímo barona. A dříve, než ji napadlo, že by neměla mluvit bez dotazování, se zeptala.

„Kdo?“

„Oba samozřejmě,“ odtušila Eleonor. „Ale na nic jsem se tě neptala!“

Kapitola II.: LADY ELEONOR

Pokoj lady Eleonor připomínal z lidského pohledu skladiště nábytku a věcí po babičce. Skladiště vyřazených a nepotřebných věcí, které rozdělovaly místnost na velké množství koutů. A i když v lidských očích vypadalo vše zašle a ošuntěle, z pohledu skřítků to byl nádherný pokoj. Protože všechny ty barevné šátky, zamlžená zrcadla a popraskané lakované povrchy skříní osvětlovala nádherná skřítkci světýlka. Bo stála trochu vyděšená a překvapená. Členitost a barevnost pokoje byla značně kontrastní oproti klasickému ústavnímu zvyku.

Lady Eleonor se posadila do měkkého křesla a pokynula Dianě, ať si dřepne na koberec před ní.

Chvíli ji jen tak pozorovala, než šeptem promluvila.

„Bo, vybrala jsem si tě za svého sluhu. To ti samozřejmě určitě řekl už baron Edward. Budeš mne bavit, poslouchat a plnit vše, co si zámánu. Jsi moje hračka, aby bylo jasno. Teď chci, abys složil přísahu zde, beze svědků!“

Diana přikývla.

A tak jí lady Eleonor předfíkávala přísahu, kterou Bo opakovala slovo po slovu. Příkladu, v níž se zavázala k poslušnosti a plnění přání své paní a dvora.

Její slova zněla asi takto:

Přísahám oddanost vám, lady Eleonor. Váš příkaz je mé přání a vaše žádost mé potěšení. Necht' jsou mé služby vždy plně vyhovující a

můj zrak nechť pohasne, pokud zklamou. Jako jsou vlny podřízeny měsíci, má vůle bude vám, má vládkyně.

Pak se lady Eleonor nečekaně zvedla z křesla a ráznými kroky přešla ke dveřím. Prudce je otevřela a zlostně pohlédla na stín, který tam pořád stál.

„Co zde ještě děláte!?“

Sluha se poklonil a bez odpovědi odcházel. Eleonor vyčkala, až mine stráž, a pak zase zavřela.

„Dokončíme přísahu beze svědků,“ usmála se a v očích jí zaplála podivná světylka. Bo myslela, že slib věrnosti už skončil, ale opakovala dál větu po větě.

„*Přání mé paní jsou pro ostatní tajemstvím, které neprozradím. Nikomu nesvěřím rozkazy, ani činy své paní. Každý rozkaz, přání, čin i samotnou svou paní budu chránit před prozrazením i před samotným dvorem! Tak přísahám!*“ Lady Eleonor spokojeně přikývla. „Tvou přísahu přijímám! A slibuji ti, že tě budu chránit před tresty dvora i jiných dle svých schopností. Neboť právo trestat tě patří mně. A já si je ráda vychutnám.“ Mladičká lady se usmála a požitkářsky se uvelebila v křesle.

„Pochopil jsi, co se stalo?“ zeptala se a v modrých očích jí tančily pobavené plamínky.

Diana se zamyslela a pak potichu odpověděla: „Věděla jste, že bude poslouchat přísahu. Nijak se neprozradil, přesto jste šla ke dveřím s jistotou a vyhnala ho. Takže jste chtěla, aby slyšel první část přísahy a druhou ne.“

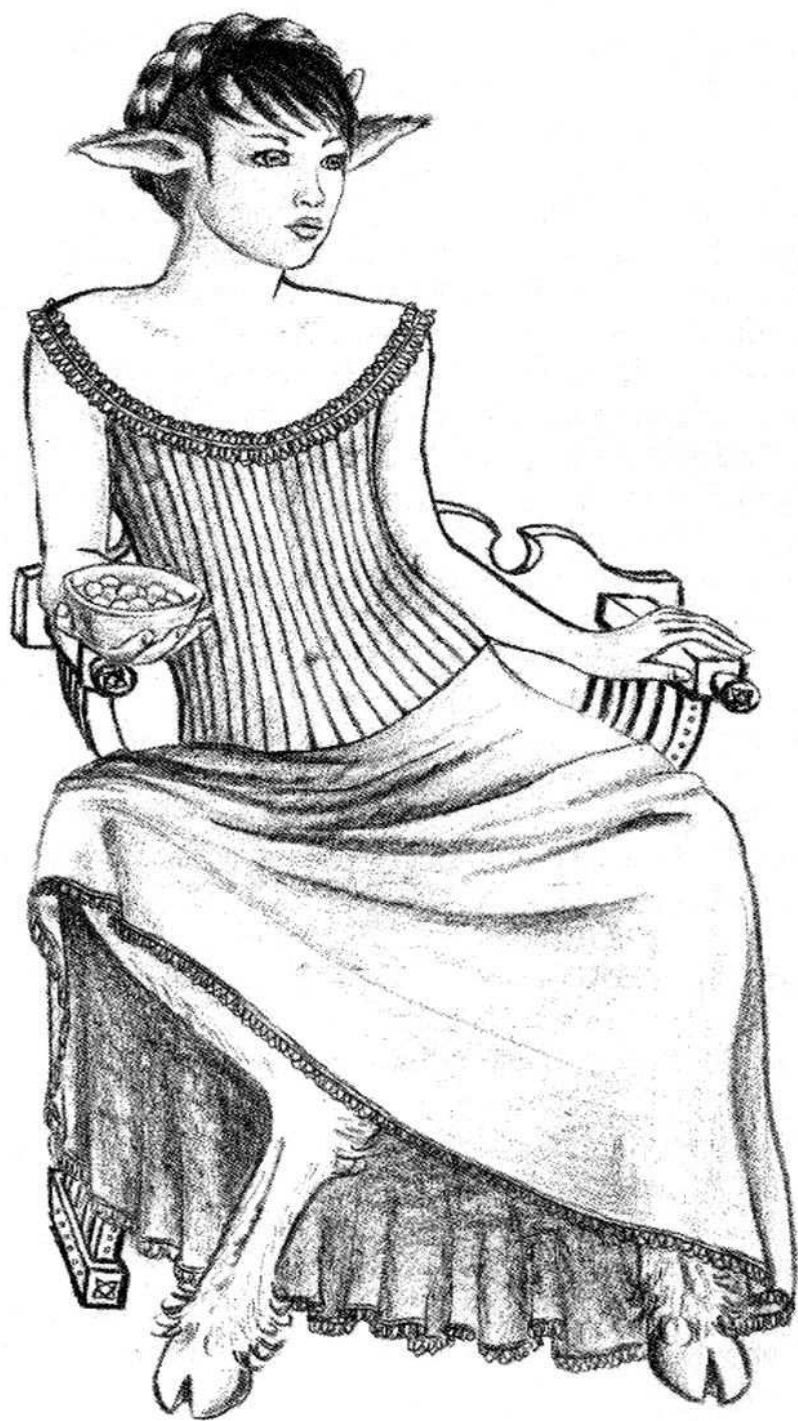
Eleonor se vesele usmála.

„Správně, Bo, vidím, že jsem se v tobě nemýlila. Je přesvědčen, že slyšel celou tvoji přísahu, a tak to přetlumočí baronovi. Protože obvykle dál text nepokračuje.“

Sedni si a poslouchej! Teď tě seznámím s dvorem, abys věděl, před kým se máš mít na pozoru.“

Diana se natáhla na kožešiny na zemi, cylindr i housle položila vedle sebe. Začínala mít dojem, že sloužit této lady nebude vůbec nudné, že to možná dokonce bude i dobrodružné. A ani v jednom se nemýlila.

Eleonor se postavila před ni a začala představovat dvůr.

„Nejvyšší postavení zde má komtesa Elizabeth, která je ale známa pod titulem Rudá královna. Říká se jí tak již dlouho a kdo ví, proč jí tak říkají. Asi je to jedna z místních nepochopitelností. Komtesa Elizabeth není královna, ale to jí samozřejmě neříkej. Její správné oslovení zní Vaše vznešenosti, ale můžeš použít i Rudá královno. Před ní se musíš mít nejvíce na pozoru. Její rozhodnutí nemohu zvrátit. Je dost náladová a snadno se rozzlobí.

Pod Rudou královnou jsou tři baroni.

Nejdůležitější z nich je rádce baron Edward. S ním ses již setkal. Pod něj spadá většina skřítčího lidu. A co ví každý, i všichni špehové. Nikdy si nemůžeš být jist, kdo mu co donese. Určitě má kontakty i ve služebnictvu jiných baronů.

Druhým je baronka Evelin. První dvorní dáma a osobní přítelkyně Rudé královny. Pod ni patří většina dvořanů a veškeré služebnictvo u dvora.

Třetím baronem je baronka Em. Zdánlivě nemá žádnou moc a vládne jen několika služebníkům. Povídá se o ní, že je nejšilenější z šílených. To ale říká jen skřítčí lid a Rudá královna. Právě pro její nezávislost a mlčenlivost jí ostatní baroni často svěří důležité úkoly, které sami nemohou provést. Baronka Em se navíc špatně sleduje, pár Edwardových špiónů už zmizelo navždy. V přesvědčení, že je šílená, utvrzují neustále všechny okolo baron Edward a baronka Evelin jen proto, aby jí nikdo nevěřil. To kdyby náhodou promluvila.

Baronka Em tě na můj rozkaz přivedla sem ke dvoru. A důvod, proč jsem to udělala, není ten, že bych potřebovala sluhu. Potřebuji důvěrníka, kterému ale mohu věřit, a hračku, když se nudím. Ale hlavně chci vlastního špióna. A nikoho takového by mi nikdy nesvěřili. Každá služka ze dvora by byla předem instruovaná špiónka barona Edwarda.

Proto jsem potřebovala někoho, kdo nepatří k tomuto dvoru. Já chci být čtvrtou, která vstoupí do skřítčí politiky. Nepozorovaně a nečekaně dříve, než mě začnou podezírat. A protože nemám žádné jiné služebnictvo než tebe, bude toto tvůj úkol, Zelený skřítku Bo!“

Mělo ji to překvapit. Diana byla přesvědčená, že by ji to mělo překvapit, nebo dokonce vyděsit. Ale ve skutečnosti cítila uspokojení. Její duše byla příliš dobrodružná a neklidná pro

jednotvárnou službu rozmazlené lady. Ale toto přání bylo přesně podle jejích představ.

Diana se poklonila a kloboukem naznačila uctivé smeknutí.

„Samozřejmě, má paní. Nemohla jste si vybrat lepšího pro tento úkol. Ale chtěl bych vás o něco požádat.“

„Nemáš mě co žádat! Žádat tady mohu jen já! ...co chceš?“ zeptala se rozzlobeně Eleonor.

„Někdo se mě pokouší zabít. Váš čin ho možná zmátl, ale určitě ne na dlouho. A já nevím, kdo a proč si přeje mou smrt.“ Eleonor přikývla.

„Tak to zjisti! Ale sděluj mi vše, na co přijdeš! V politice dvora se hodí každá maličkost. A zjisti to co nejrychleji, mám pro tebe i jiné úkoly.“

„Děkuji, paní. Bohužel si sám nevzpomínám, jak jsem se dostal do ústavu. Vím jen, kde se začít ptát. Malý princ řekl Kristýně, aby mne varovala. Něco ví.“

Eleonor zvedla z polštáře jednu z bílých snových růží a prsty přejela po tenkých okvětních plátcích.

„Ano? Náš dvůr s Malým princem nejedná. Z pochopitelných důvodů. Mezi jeho dvorem a naším panuje určité názorové nepřátelství. Ale právě on ke mně poslal posla, který mi o tobě řekl. Poskytl tě našemu dvoru a nic za to nežádal. To bylo podivné. Ale chtěla jsem tě pro sebe, proto jsem zbytku dvora nic neřekla.“

Bo přikývla. „Nechtěl nic od vás, protože má slib ode mne.“

„Jaký?“

„Skoro jsem na něj zapomněl. Ale pokud se chci něco dozvědět, musím mu nejdříve splatit jeho službu. Požádal mne, abych mu přivedl sudičku...“

Eleonor se tiše zasmála. V ruce jí zůstalo několik okvětních plátků. Rozmarně je odfoukla a otočila se k Dianě.

„Určitě tím nemyslel Annu, ta by nešla. Ale ona samozřejmě není jedinou sudičkou na dvoře. Má svou žákyni. A s tou se již Malý princ setkal, jen o tom nevěděl. Lady Alenka je žákyní Anny. Skutečnost umí být někdy dost rozmařilá.“

Tím jsem já sama splnila tvůj úkol. Přivedla jsem k němu sudičku. A protože jsem tvou paní, musí to Malý princ přijmout. Přísaha, kterou jsem nás svázala, mi umožňuje splatit tvé dluhy.“

„Ale nebude to považovat za podvod?“ opatrně se zeptala Bo.

„Nebude se mu to líbit, ale je to zcela podle jeho pravidel. A pak, bude chtít její jméno, takže žádat bude on. A jak znám Malého prince, jméno mu postačí. I když sám nevystrčí nos z toho svého sklepa, jeho sluhové dosáhnou hodně daleko. Na tomto dvoře mají mnozí více než jednoho pána.“

Lady Eleonor seskočila z postele a pohlédla na masivní hodiny připomínající menší orloj.

„Je teprve něco po půlnoci, tak se jej běž rovnou zeptat. A jestli se necháš chytit od stráží, nechám ti dát výprask za neposlušnost. Na podrobnější popovídání budeme mít dost času zítra.“

Kapitola III.: MALÝ PRINC

Jako stín proklouzla Bo za zády stráží z bloku E zpátky za Kristýnou. Ještě jednou se jí zeptala na všechny podrobnosti, než se protáhla do noční zahrady. Návrat do staré budovy jí naháněl strach. Úzké okno samoty ji přivítalo slepým pohledem a spolu s ním se vrátily i vzpomínky. Jak mohla tak rychle pozapomenout na nedávné večery stínů? Jak krutě se jí znovu připomněly noci plné děsu.

Musela se zastavit a opřít se o kmen dubu. Ale to nepomohlo zaplašit obrazy nořící se ze tmy. Ostré zuby psů z ní zaživa drásaly maso. Slyšela svůj nářek a zoufalý pláč. Cítila, jak se znovu a znovu snaží uniknout nebo je zastavit. Ale veškerá snaha byla marná. Pevné řemeny ji poutaly k posteli.

Zhluboka se nadechla chladného vzduchu. Jestli se jí nepodaří najít pravdu dříve, než ji znovu chytnou, začne vše nanovo. Musí překonat svůj strach. Do očí jí vstoupily slzy hrůzy, když vyrazila k budově. Tolik by potřebovala trochu času. Pozapomenout, smířit se s tím, co zažila. Ale právě čas byl tím, čeho měla zoufale málo.

~ ~ ~

I když prohlédla pozorně všechna okna, stará budova se zdála absolutně nepřístupná. Mříže byly příliš husté i pro její útlou a obratnou postavu. Skoro to vzdala, když našla v rohu budovy drobná dvířka. Šikovným prstům Bo netrvalo dlouho je otevřít. V

černé tmě uvnitř zaslechla jemné škrábání. Cítila pach vlhkého prachu a plísně se slabou příměsí bylinkového oleje. Opatrně vsunula ruku dovnitř. Silná vrstva prachu na stěnách se pod prsty drolila a padala kamsi dolů, zanechávajíc za sebou jen bledý mračný prach. Děvčátko zkusmo ohmatalo hrany otvoru. Zdál se být malý. Pro kohokoli jiného by byl neprůchodný, ale ne pro Bo. Protože ona nad tím nepřemýšlela. Prostě shodila ústavní košili a vsoukala nohy dovnitř. Bosým chodidlem šmátrala po špinavých stěnách, až našla kovovou vzpěru. Druhým chodidlem se zapřela o protější stěnu, natáhla ruce nad hlavu a zmizela uvnitř. Její drobné prsty se ještě zachytily za hranu zdi a pak Bo uzavřela dvířka. V zahradě zůstala jen čistá modrá košile.

Cesta dolů byla složitá. Diana zavřela oči, v plicích něco vzduchu, a zapřená lokty se pomalu spouštěla níže. Napadlo ji, že dole vůbec nemusí být žádný otvor, ale tu myšlenku radši hned zaplašila. Někde uvnitř cítila jistotu, že proleze. Jistotu, že se protáhne i menším prostorem než touto úzkou šachtou. A v té chvíli jí ujela noha.

Rychle se zapřela lokty, ale v prašné podušce se nesvedla udržet. Když loktem narazila do hrany, bolestí se pustila. Vzápětí prolétla zbytek šachty a vypadla stropem do nějaké místnosti.

Prostor ozařovalo rudé světlo vycházející z čela podivné věci. Bo se obezřetně rozhlédla okolo. Padající prach ji dusil, potlačovala kašel, ale nikdo ji neslyšel. Nikoho neslyšela, nic se nehýbalo.

Místnost neměla žádný viditelný vstup pro člověka. Žádné dveře, žádná okna. Byla jen o málo širší než šachta a asi třikrát hlubší. Právě tak pro Dianu a onu podivnou věc.

Ta věc nejvíce připomínala vajíčko nebo rybu bez ploutví. Jen dolů někdo namontoval tenké a neuvěřitelně dlouhé nožičky. Hladký povrch těla zdobily zlaté skřítkčí linky a pak ono jediné oko. Rudě žhnoucí zpod závoje spadlého prachu.

Právě v jeho světle Bo překvapeně zjistila, že leží na nějaké bronzové desce. Jen hromady prachu, které strhala svým pádem, zabránily tomu, aby si opravdu ublížila.

Bosým chodidlem rychle odhrnula vlhké závěje. Deska nesla nápis, SERAPHIM 3.

To jí nic neřeklo. Tak se postavila a upřeně se zahleděla do rudého oka.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se tiše. „Já jsem Bo.“

To, že se představila, jí dodalo jistoty. Teď ta věc nemohla být úplně cizí, protože znala její jméno.

Odkudsi zaznělo zavrčení hodinového strojku a věc pootevřela tlamičku. Hlas, pomalý a vláčný, odpověděl:

„Tercia.“

Diana se samozřejmě lekla. Dlouho opatrně sledovala tmavou škvíru tlamičky, než se odvážíla ptát dál.

„Já jsem žabí skřítek. Kdo jsi ty?“

V tlamičce se cosi zalesklo a vysunulo se slizké chapadélko. Hned za ním druhé.

A stejně pomalý hlas zanotoval:

„Já jsem hlemýžď.“

A na chapadélkách se zaleskla černá očka. Vzápětí je následovala další dvě větší chapadélka s většími očky na koncích. Byla to hlemýžďí očka.

„Co tu děláš?“ zeptalo se překvapeně děvčátko. Smetlo ze sebe prach a přišlo blíž. „A co to máš za zvláštní domeček?“

„Já tu žízním,“ odpověděl unaveně hlemýžď.

„No jo, ale já žádnou vodu nemám.“ Bo se rozhlédla okolo.

„Za mou nohou je kbelík s vodou,“ přednesl toužebně hlemýžď. Diana jej opravdu našla. Bílý kbelíček s barevnou kytíčkou na smaltovaném povrchu stál za hlemýžďovou tenkou nohou zabalenou do mastných hadrů. Opatrně jej přitáhla k sobě, ale uvnitř byl jen prach. Vyklepla jej smutně před sebe a pokrčila rameny.

„Je prázdný.“

„Potřebuji vodu, dej mi svou vodu,“ nedal se hlemýžď. „Jinak tě odsud nepustím!“ jeho hlas už nebyl vůbec plačtivý.

„Dobře,“ pohodila hlavou Diana. Přistoupila blíž a plivla mu na jedno stopkovité oko. To se hned zasunulo a ostatní jej následovaly. Trvalo chvíli, než se znovu vymotaly ven.

„Plivla jsi mi do oka. To bolí!“ pronesl hlemýžď vyčítavě.

„Promiň,“ omluvně ustoupila Diana.

„Já radši sám, pojď blíž a otevři pusu.“

To se Bo nezdálo jako dobrý nápad. Ale krok dopředu udělala. Váhavě se dotkla lesklé kůže a přičichla si k prstům.

„Lepíš se a smrdíš!“

„Potřebuji vodu, prosím.“ Hlemýžďí hlas už byl zase plačtivý.

„Dobře, ale opatrně.“ Diana nasála sliny na jazyk a vyplivla je do dlaně. Hlemýžď si omyl obě oči. A při zasunutí stopek vtáhl zbytek slin.

Bo si zhnuseně utřela dlaně do stehen. „Jsi slizký.“

„Potřebuji více vody,“ zašeptal hlemýžď. „Bolí mne celé tělo ze sucha.“

„Kbelík ti tu nenaplivu,“ odsekla dotčeně Bo, ale pak jí ho opravdu přišlo líto. „Tak zasuň tykadla.“

Hlemýžď to udělal. Bo se vyčurala do kbelíčku a pak zatřukala na jeho podivnou ulitu.

„To je všechno. Nejsem vodní nádrž,“ pokrčila rameny a obsah kbelíku vlila do otvoru za rohem jeho domečku.

„Smrdí,“ zhodnotil vodu hlemýžď zevnitř, ale jeho hlas zněl o poznání spokojeněji.

„Tak si skoč ven a neotravuj,“ odsekla Diana. „Radši mi ukaž cestu, jak se odsud dostat.“

„Vylez si na mne a za mnou je další cesta,“ odpověděl svým pomalým způsobem.

Bo se vyškrábala na jeho povrch a opravdu našla další šachtu. Byla vodorovná a zase docela úzká. Tentokrát se vsoukala dovnitř radši hlavou napřed.

~ ~ ~

Prolezla jen několik metrů, ale zároveň na stovku starých pavučin. Zhlédla i několik pavouků a poznala, že pavouci jí nenahánějí strach. Spokojeně je ignorovala. Zdálo se to logické. Je přece žabí skřítek a žabí skřítki se pavouků nebojí.

Už bez potíží se dostala na konec šachty ke dvířkům. Chvilku s nimi zápolila. Zevnitř je nebylo snadné otevřít. A otevřít je zároveň i tiše představovalo problém.

Ale Diana měla dostatek času. Opatrně je otevřela, vysoukala se ven a za sebou zase zavřela.

Okamžitě poznala, kde je. Toto místo jí popsala Kristýna. Divadlo Malého prince a jeho skřítků. Jeviště bylo před ní a na osvětlené ploše tančila ona tanečnice – polní strašidlo. Ústa od uchu k uchu, oči tmavé jak korálky a bílé tělo.

Byla někde pod tou konstrukcí, co se z ní díval princ na jeviště. A nejen to. Poznala i siluetu té konstrukce. Tenké kovové nožky zabalené do mastných hadrů. Olej vydával příjemnou vůni slunečnic a bylinek. Ve slabém světle přibitých světlušek zahlédla i bronzovou desku. Připlížila se k ní. Nedala se přecíst, jen prsty nahmatala zanesené linie. První dvě písmena jí stačila, aby poznala, že nápis je stejný. Jen číslo na konci bylo jiné.

SERAPHIM 8

Vytáhla se, aby opatrně sáhla na tlamičku. Jestli je i tady nějaký hlemýžď. Ale tlamička byla pevně zavřená. Zato asi stopu od jejího obličejce visela shora na hadovitém krku hlava modravé barvy. Za jeden večer to byl už druhý neznámý tvor. Diana úplně ztuhla překvapením a strachem. Hlava se vysunula kamsi nahoru a cosi zamlaskala.

Vzápětí se ozval smích Malého prince.

„Tak vylez, Zelený skřítku. Ať si tě také prohlédnu.“

Jak Diana vylezla, přestala tanečnice na pódiu tančit. Upadla na zem a zůstala ležet do velikého kříže s hlavou k hledišti.

Malý princ seděl na mohutném trůně, kolem nějž se obtáčelo hadovité tělo modrého draka. Blanitá křídla překrývala většinu koberců a těžkých brokátů, které zakrývaly věc s nožičkami.

Diana překvapením zapomněla pozdravit. Bylo to poprvé, kdy neviděla Malého prince v jeho lidské podobě, ale ve skřítků. Jako bledého elfího prince. A malý drak svinutý okolo trůnu mu jen přidával na vznešenosti.

Vůbec nic nezáleželo na tom, že jako skřítek byl princ nahý. Že jedinou věcí, kterou svíral v útlých prstech, byla tenká a dlouhá kostěná píšťala. Působil přímo nadčasově. Nedotknutelně.

„Představuji ti Modráška, a tobě, Modrásku, představuji Zeleného skřítku,“ usmál se znovu. „Oba jste se sice již svým způsobem viděli, přesto může být nové setkání zároveň tím prvním.“

Přiložil si nástroj ke rtům a pak, jako by se rozmyslel, jej znovu položil na klín.

„Dnes začnu já,“ krátce se odmlčel a pak se zeptal:

„Kde je?“

Bo se hrdě napřímila a smekla klobouk.

„Sudička zde již byla. Moje paní ji sem poslala pro mne spolu s dalšími, co mne odsud vysvobodili.“

„Skoro začínám litovat, že jsem se tě zbavil. Byla bys hodna i mého dvora, ale bohužel můj dvůr tě není schopen ochránit.

Ale další otázka. ...Jméno?“

„Lady Alenka. Žákyně dvorní věštkyně Anny. Patřící pod jednu z nejnezávislejších osob dvora, baronku Em,“ odpověděla spokojeně Diana.

Malý princ se krátce zamyslel a na tváři se mu rozzářil zasněný úsměv. Pak přikývl.

„Dobře, jsi na řadě. Pořadí otázek je na tobě. A třetí otázku si můžeš zvolit. Řekněme, že ze staré známosti.“

„Jméno?“ vyslovila to hrdě, ale pocítila strach. Ostré tesáky psů ji v mysli znovu začaly trhat.

„Říkají mu Lovec. A z hlediska protokolu patří pod správu barona Gaskona. Alespoň určitě dříve patřil. Teď se jeho moci vysmívá. Lupič, vrah, loupeživý rytíř, ďábel. Vyber si, všechno jsou jména, která mu patří.“

„Kde je?“

Princ se hořce usmál.

„V lese. Temný les, kterému vládne baron Gaskon jen dle protokolu. Pravým vládcem je právě Lovec, o tom už dávno nikdo nepochybuje.“

Princ skončil a mlčel. Mlčela i Diana. Oba hleděli na sebe. Malý princ pozvedl flétnu, ale pak ji znovu sklonil.

„Oba jsme se zeptali a oba jsme dostali odpovědi, které nejsou dle našeho očekávání. Přesto je v tom rozdíl. Řekla jsi mnohem

méně, než opravdu víš, a přesto jsi mi sdělila více, než potřebuji. Já jsem řekl skoro víc, než vím, a přesto ty nevíš skoro nic.

Než se rozloučíme, máš svou třetí otázku.“

Diana přikývla a pak vyslovila to, co jí opravdu leželo v hlavě.

„Kdo postavil tu věc pod tvým trůnem?“

Princ na ni pohlédl s dramatickým soustředěním, než pozvedl obočí. Očima si pozorně prohlížel Zeleného skřítku před sebou.

„Začínáš mne pomalu přesvědčovat, že jsem se v tobě zmýlil. I velká rizika nemusí vůbec dosáhnout ceny jediného skřítku. Asi to celé ještě zvážím. Ale neodbíhejme od tématu. Kdo postavil tu věc pod trůnem?“

Bo si uvědomila, že se zopakováním vzdal možnosti stejnou otázku položit jí. Jen měla trochu strach, že jí neodpoví. Ale on odpověděl.

„Samotného mne to zajímá. A odpověď hledám dlouho. Jediné, co opravdu vím, je, že oba dvory, můj i Rudé královny, jsou zde pouze pět let. Před více jak pěti lety tu byli jiní skřítkci. Postavili plno věcí, na jejichž původ se zde nikdo neptá. Ale pak všichni ti skřítkci najednou zmizeli. Jednoho dne byli pryč a sem začali pomalu, skřítek po skřítkovi, přicházet noví. A z nich vznikly oba současné dvory.“

Zvedl se z trůnu a pohlédl zasněně na ležící tanečnici.

„Panenko, odved' našeho hosta ven. Ať nám tu nešmejdí ve stínech. A nezavazuj jí oči, rád ji znovu uvidím. Oba se budeme mít na co ptát.“

~ ~ ~

Malý princ neřekl Zelenému skřítkovi o neúplných zprávách a domněnkách, které se mu honily hlavou. Které mu nedaly někdy ani spát. Otázky, na které neznal odpovědi. Kam odešli předchozí skřítkčí obyvatelé ze sanatoria? Zdánlivě nezůstal žádný záznam, žádný svědek, který by mohl promluvit. Jen zapomenuté mechanismy a gigantické stroje tu tiše stály jako obrovské pomníky. Čekaly nevšimavě skryty v utajených nebo zapomenutých prostorách. Ale na co? Na své pány a stvořitele, kteří zmizeli již před lety?

Odpovědí bylo v šílenstvím pokřivených zdech sanatoria poskrovnu. Ale na hranici země Beznaděje, Země za zrcadlem, jak ji nazývali její obyvatelé, byly malé dveře. Stály na konci chodby, kde byla před pár dny držena Diana. A za nimi se rozkládal Temný les. Děsivé místo strachu, kde neznalí umírali rychle a bolestivě. Ale těch pár, kteří les znali, mohlo žít poblíž již léta. Mohli si pamatovat, co se tehdy stalo. Odpovědi na otázky Malého prince byly vzdáleny jen pár kroků, a přesto dál, než dosáhla jeho moc.

Kapitola IV.: LADY ALENKA

Posel sledující lady Alenku musel dlouho čekat, než měl možnost předat jí dopis opravdu v soukromí. A i když by se dalo říct, že navštívit dámu na záchodě není zrovna romantický způsob, většího soukromí již snad nešlo dosáhnout. Po pravdě musíme poznamenat, že samotná lady Alenka chtěla původně větší soukromí, než sebe a onoho posla.

Poslem byl Krvepírko. Havranu podobný pták černého perí, jehož křídla zdobily krvavě rudé pruhy. Které, jak zakrátko Alenka poznala, zanechávaly stopy chimérické krve na všem, čeho se křídla dotkla.

Krvepírko posazený na plechové stěně zakrákal a ze zobáku pustil stříbrný svitek. Dopis zapečetěný temně modrým pečetidlem se znakem měsíce.

Uvnitř, napsáno seříznutým brkem, stálo modravě zářícím písmem:

Má lady Alenko,

viděl jsem vás jen krátce, a přesto se vaše přítomnost otiskla do mé mysli jako měsíční svit. Přiznám se, že jsem ani nedoufal, že vás opět uvidím. Můj dvůr je stranou vašeho a mnozí o mně smýšlejí nedobře.

Již po několik dlouhých dní hledám sudičku, která by mi odpověděla na moje otázky. A osud mi sdělil vaše krásné jméno. Lady Alenka. Počátek všech pohádkových příběhu.

Lady Alenko. Chtěl bych se s vámi setkat hned příští večer a doufat, že mne vyslechnete. S hanbou přiznávám, že nejsem schopen učinit ani jeden krok blíže k vám, neb jsem vězněm svého dvora. S hanbou, neboť já vím, co je povinností prince a co je nehodné žádat od Vás. Mít tu možnost, přišel bych v té chvíli, kdy čtete můj dopis, namísto posla, a mluvil s Vámi sám, ať už jste kdekoli.

Takto Vás jen mohu prosit, zda byste přišla za soumraku do zahrady ke staré budově. U okna v rohu, za chladnou ocelí mříží bude na Vás čekat Váš rytíř.

Malý princ.

Lady Alenku dopis překvapil. A Krvepírko pustil k jejím nohám dárek. Modrou růži. Sám s třepotáním odletěl, jen na vrchní hraně plechu zanechal krvavé otisky perutí.

Alenka nedostávala podobné dopisy často. Naopak, byl to její první milostný dopis. A tak si ani nebyla jistá, jak se zachovat. Dobře si pamatovala na Malého prince a jeho pozvání jí nebylo proti mysli. A už vůbec ne myšlenka, že bude mít své první rande.

Měla z něj radost i trochu obavy. Nevěděla, jak by se měla v podobných případech chovat. Co se od ní vyžaduje a očekává. Svůj titul nesla příliš krátce a znovu se při stihla při myšlenkách, že ji spíše obtěžuje a překáží. Bez titulu byla svobodnější, nesvazovala ji dvorní etiketa ani ceremonie. Alespoň ne tak těsně.

V hlavě jí zavířily trochu zběsilé myšlenky, které nakonec přehlušila racionální informace uvedená v dopise.

Mezi ní a princem bude zamřížované okno. Ta myšlenka ji uklidnila, stejně jako zbolela. Na jednu stranu neměla důvod k obavám. Nebude jí hrozit žádné nebezpečí a kdykoli může utéci. Ale na druhou stranu se jí drobné zamřížované okno zdálo až zbytečně omezující. Dle Alenky by mnohem lépe posloužila zahradní zdobená mříž. Tak by jej měla víc na očích, mohla si ho lépe prohlédnout.

~ ~ ~

Celý zbytek dne se táhl nesnesitelně pomalu. Alenka byla přesvědčená, že slunko ten den schválně zdržuje. Jako malé dítě odmítající vylouznout do postele. Pak zas naopak čas trochu podcenila. Česání a příprava jí zabraly hodně času, skoro hrozilo, že se opozdí. Což se nakonec i stalo. Ale v případě dámy to bylo v pořádku. Naopak se to skoro očekávalo, aby působila trochu stydlivě a ostýchavě.

Po odpoledni se slunko sklonilo k západu a vklouzlo do těžkých mraků. K večeru už nebylo za mraky vidět, a tak se jen těžko dalo odhadnout, kdy nastal onen jedinečný okamžik západu. Kdy se sluneční kotouč dotkne horizontu a vše okolo na vteřinu utichne v úžasu.

~ ~ ~

Malý princ seděl pod hranou okna a čekal. Ale lady Alenka nepřicházela. Trochu nervózně se pohupoval na židli pod oknem a v ruce roztržitě muchlal kytici modrých růží.

Před hodinou si ještě zkoušel namluvit, že se jen potřebuje zeptat sudičky na některé věci. A že dopis byl jen dobrým manévrem, jak mladičkou lady Alenku přesvědčit.

Leč podobné lži mohl tvrdit komukoli jinému, ale ne sobě. Naopak, sám si uvědomoval pravdu s bolestnou intenzitou. Každé slovo, které napsal, bylo čistá pravda.

Dlaně se mu potily a srdce bušilo zbytečně nahlas. V myšlenkách se toulal u jejich prvního setkání. Čekal na ně ve sluji draka čtyř očí upozorněn předem lady Eleonor. A nebýt tam se svou flétnou, asi by z nich nic nezůstalo. Dělal zbytečný rámus, ale kouzlo jeho flétny nedovolilo bestii procitnout.

Alenka byla mezi nimi. Krásná dívenka upřímného pohledu. Ale mohl to být jen jeden z dalších, již projdou jeho dvorem a zmizí navěky. Ale ona to změnila. Ona sama, a to jej hrálo na srdci jako žhavý plamen.

Když se vraceli, poprosila jej o polibek.

Bylo to zvláštní přání. Šílené, hodné jeho dvora. A on přikývl.

Když odcházela, byla Alenka zklamaná, pamatoval si to. Zklamaná, že se nic nestalo. Jen on věděl, že se změnilo úplně všechno. Alespoň pro něho.

Připozdilo se a venku se již opravdu stmívalo. Malý princ se zvedl a položil kytici na parapet okna. Sám chtěl nejdříve odejít, ale pak se jen natáhl na prázdnou postel v rohu.

Nerad by odešel předčasně. Tak nerad by ji minul.

Na sudičku mnozí čekají celý život. A on byl ochoten čekat na Alenku ještě mnohem déle.

~ ~ ~

Venku už panovala skoro tma, když překvapená Alenka zvedla kytici modrých růží. „To je pro mne?“

Princ se rychle zvedl a vylezl na židli u okna. Usmíval se, když přikývl.

„Děkuji, že jste přišla. Už jsem měl strach, že mou prosbu nevyslyšíte.“

„Přišla jsem pozdě?“ zeptala se překvapeně. „Ne, lady, čekal bych mnohem déle.“ Lady Alenka se posadila vedle sklepního okna a znovu se usmála.

„Chtěl jste mluvit se sudičkou? Nemyslím, že bych jí byla.“

„Ano, vládce tohoto dvora pozval sudičku. Ale já, Malý princ, jsem pozval lady Alenku. A dokud mne nevyslyšíte, musí velké věci čekat.“

Alenka se přitiskla ke zdi. Červenala se, ale zároveň cítila jemné doteky radosti a štěstí.

„Má lady, váš polibek mne pálí v srdci jako oheň.“

„Omlouvám se,“ zašeptala, ale princ protestoval. „Ne, lady. Já se omlouvám. Ta bolest je mým štěstím a není na světě věci, za niž bych ji směnil. To já se omlouvám vám, paní. Že jste vážila cesty ke staré zdi a já udělal jen pár kroků sem. Paní, přijměte mne jako svého rytíře. Víím, jak smělá je to prosba od vězně. Vzhlížím tu z temnoty a vidím jen lem vašich šatů. Přesto nepotřebuji více. Znáím vaši tvář, mám ji před očima každou hodinu svého bytí. Dovolte mi být vaším rytířem...“

Lady Alenka se tiskla ke zdi a veselý úsměv jí hrál po tvářích. Sledovala houstnoucí noc v zahradě a světla v oknech naproti.

„Svoluji,“ zašeptala vesele a ji samotnou ta odpověď hřála.

„Neznám slova, jimiž bych vyjádřil svůj dík...“

„Proč myslíte, že jsem sudičkou, princí?“ přerušila jej Alenka.

„Věštkyňe Anna je sudičkou a vy jste její žákyní. Nejmladší sudičkou, dívkou.“

Alenka si vzpomněla na tři podivné večery, které předcházely jejímu přijetí ke dvoru. První noc, hned po setmění, se v jejím pokoji objevila stařena a poprosila ji, aby spředla její vlnu. Alenka kývla a ona odešla. Zůstala jen velká hromada bílé vlny a kolovrat. První noc jí předení moc nešlo. Teprve se učila, jak s kolovratem zacházet. Přesto do rána spředla většinu. Když se stařena vrátila, byla spokojená.

„Co jsi spředla, bude ti ku prospěchu,“ slíbila jí, než odešla.

Další noc přišla znovu. Vlna byla černá a bylo jí mnohem více než včera. Alenka pracovala do rána a spředla ji všechnu.

A stařena byla ještě spokojenější. Než vše odnesla, slíbila jí:

„Co bys nespředla, bylo by ti ku škodě.“

Třetí noc ji Alenka čekala. Stařena se zdržela a přišla až skoro před půlnocí. Vzbudila ji a vedle již stál kolovrat a rudá vlna. Bylo jí mnohem více než oba předchozí dny.

I když pracovala Alenka do rána, nestihla spříst ani polovinu. Vlny bylo příliš a vůbec neubývala. Když stařena přišla, Alenka ještě předla. Ale stařena byla spokojená. Poslala ji spát, jen jí dala třetí slib:

„Co ses naučila, bude ti ku prospěchu.“

Čtvrtou noc přišla věštkyňe Anna a zavedla ji ke skřítcímu dvoru. Ten den ji i Anna přijala do učení věštectví.

„A kdybych byla sudičkou,“ zašeptala opatrně Alenka, „co by si přál vládce zdejšího dvora poznat?“ dokončila otázku až s rozverným smíchem.

„Má paní, v sanatoriu se nachází mnohá díla skřítků, které nevytvořil nikdo z těchto dvorů. Věci, které tu byly dříve, než dvory vůbec vznikly. Chtěl bych se dozvědět, kam a proč odešli jejich tvůrci.“

„Musím se mít čeho ptát, princí,“ zašeptala Alenka. Co řekl, ji vystrašilo. Do tohoto večera nepřemýšlela nad věcmi okolo. Tento dvůr měl své skřítky konstruktéry, kteří mohli vše vytvořit. A přesto byly některé věci starší.

Malý princ protáhl bledou paži mřížemi. Na hřbetu ruky mu seděla vážka. Rudokřídla vážka s temně černým tělíčkem.

„Vezměte si ji, má lady. Je to dárek pro vás. Tvor, který tu byl i předtím. Jmenuje se Štístko a s vámi bude krásnější než v těchto zdech.“

„Krásnější?“ podivila se Alenka, ale hned poznala, o čem Malý princ mluvil. Kovově lesklá vážka změnila barvu, její křídla byla teď smaragdově zelená a na tělíčku za hlavičkou se leskl zelenavý kámen. Alenka se nemusela ani moc soustředit, aby poznala alespoň počátek odpovědi. Lehce mohla zkusit víc, ale neměla odvalu ponořit se hlouběji do minulosti v noční zahradě.

Otočila se k oknu a nahlédla do tmy místnosti. Oči Malého prince zářily jako hvězdy.

„Zítřa vám řeknu více. Ale co vím dnes, řeknu hned,“ Alenčin hlas ztichl do opatrného šepotu. Malý princ přitiskl skrání k mřížím, i když si byl jist, že odpověď již zná i sám.

„Všichni odešli do Černého lesa,“ zašeptala rychle Alenka a pak jej políbila na tvář. Se smíchem a veselou rozmarností se rozeběhla přes zahradu zpátky do sanatoria. Malý princ ji sledoval a tváře mu žhnuly štěstím.

Čekalo jej dlouhé přemýšlení a hledání velkých věcí. Sám cítil nebezpečí i strach za dveřmi, které se snažil otevřít. Dveře na konci chodby. Dveře do Temného lesa, střežící tajemství sanatoria.

Ale všechny velké věci musely chvílku počkat. I vládce stínového dvora musel počkat. Protože Malý princ zamilovaně sledoval zahradu, kde ještě před chvílí seděla Alenka.

Měl všechny její otázky a všechny své nechal Alence. To byl další dar, který nedával každému.

Kapitola V.: KOČKA ŠKLÍBA

Zvečera seděla v umývárně lady Eleonor spolu se skřítkem Bo. Troll Eder hlídal přede dveřmi, aby lady nikdo nerušil. Rudá královna chránila lady tak úzkostlivě, že byli jen dva skřítkci, kteří s ní mohli promluvit v soukromí. Rudá královna a baronka Evelin. Ostatní byli buď příliš neurození, nebo se to považovalo za nevhodné. Proto do příchodu Bo neměla mladičká lady moc příležitostí si s někým popovídat. Vyrůstala zvláštním způsobem osamocena v neustálém ruchu dvora. Občas jí královna věnovala nějakého sluhu. Většinou snovéhoho. Ale vždy to byl agent barona Edwarda, nebo alespoň žaloval Rudé královně. A tak je Eleonor s pravidelnou paličatostí nechávala různým nedopatřením zemřít. Většinou dosti bolestivě a pomalu, což nebylo žádnou schválností, jen místa, která Eleonor znala, byla svým způsobem krutá a nemilosrdná. A žádný z jejích služebníků si neměl možnost stěžovat. Stala se z toho skoro tradice. Celý dvůr si uvědomoval, že lady Eleonor vyrůstá osamoceně a bez přátel. A zároveň veškeré pokusy nalézt jí přiměřeného přítele vedly jen k hrůzným a krvavým neštěstím. Po určité době si tak lady Eleonor vytvořila pověst nelítostného rozmazleného fracka libujícího si v krvavých vraždách. Což si mysleli úplně všichni. I samotná Rudá královna, která to ovšem považovala za vtipnou, ale vznešenou výstřednost. Lady Eleonor tento názor však do očí nikdo neřekl.

A co nevěděla ani lady Eleonor, ani dvůr, jedna ne zrovna čestná skupinka skřítků vypisovala mezi lidem na život nového sluhu sázku.

Doba přežití byla z předchozích zkušeností stanovena na tři dny, na každý další den byl pak kurz výhodnější a sliboval větší výdělek. V případě Bo vsadila většina na jistotu, do tří dnů se jí Eleonor zbaví. Jen několik odvážlivců zkusilo čtyři, a jeden dokonce šest. To ale ostatní pokládali za značně nepravděpodobné.

Jindy strohá zrcadlová místnost umývárny byla pro dvůr doplněna množstvím koberců a dekorativních šátků. Podlahu pokrývala dřevěná vyřezávaná rohož a na každém sloupu visela vonná lampička. U stěn stály drobné stolky s občerstvením a lehátka pokrytá bílým plátnem. Uprostřed pak trůnila velká dřevěná kád' naplněná horkou vodou. Po hladině plulo množství květů rudých růží a mezi nimi vyčnívala namydlená hlava mladičké lady. Bo jí s naučenou zručností umývala dlouhé kadeře. Žabímu skřítku viditelně okolní vlhkost svědčila. Zelená kůže se jemně leskla a i náladu měl veselejší a přívětivější. Byl nahý, což nebyl zas tak velký rozdíl od jeho obvyklého způsobu odívání. Pokud nepočítáme cylindr jako oblečení, nosil většinou jen měděný opasek z kroužků a spirál, na němž měl rudou bederní roušku. Kdysi byla rudá, poslední dobou stále více vypadala jako orvaný a trochu zašlý hadr. Bez oblečení připomínal zelený skřítek žábu ještě více než obvykle. Mohlo za to bledé břicho i určitá, alespoň zdánlivá, bezpohlavnost.

Lady Eleonor pokynula Bo, ať si vleze k ní do kádě, a sama blaženě přivřela očka. Zlatavé rouno ve vodě zplihlo a ztmavlo. Vypadala drobněji než obvykle a také neudržovaně.

Diana vstoupila do kádě opatrně, voda byla horká. Přes den povyprávěla Bo lady Eleonor všechno, co se včera událo a co jí řekl princ. O hlemýždi se zmínila jen náznakem, ale když poznala, že Eleonor o těchto věcech neví, vynechala veškeré podrobnosti i celou jejich rozmluvu. Některé věci jí nepřišly tak vhodné jako o den dříve. Stejně tak zapomněla prozradit svou poslední otázku a odpověď Malého prince.

Nejvíce lady zaujala zmínka o baronu Gaskonovi. Baron Gaskon spadal pod Rudou královnou, přesto jeho jméno ve výčtu baronů většinou chybělo. Veřejně se ignorovalo. Jeho sídlo bylo daleko, kdesi v Černém lese, a baron sám se zasedání dvora nikdy neúčastnil.

Jeho úkolem bylo střežit klid lesa, a pokud les nezasahoval do běhu sanatoria, nikdo se o věci tam nezajímal.

Trvalo chvíli, než se Bo usadila v nádrži a navykla si na horkou vodu.

„Kdy půjdeš do Temného lesa?“ zeptala se Eleonor a přes přivřená víčka pozorovala rozčepýřenou hlavu Bo. Ta pokrčila rameny.

„Co nejdříve. Jen musím zjistit, kudy.“

Lady přikývla a lehce se zamyslela. Skoro to vypadalo, že usíná. Pak ale zašeptala:

„Zeptej se baronky Em. Ta by to mohla vědět. Ostatních se ptát nemůžeme.“

Pak se trochu veseleji pozvedla.

„Nalij mi nektar. A sobě také, Bo!“

Diana nalila oba pohárky a jeden podala Eleonor. Ta jej pozvedla do výše.

„Dávám ti dva dny. Za dva dny se vrátíš. Přisaháš!“ Diana přikývla. „Za dva dny jsem zpátky, má paní.“

„Tak na tvůj návrat,“ připila si lady, nečekajíc na Bo. Diana přikývla a uskla horký nápoj. Ten jí ihned stoupal do hlavy a omamoval smysly. Bylo to příjemné a osvobozující. Ale zároveň Diana pocítila nemotornost a závrať. Což ji trochu vystrašilo. Přesto nakonec vypila pohár až do dna.

Asi o dvě hodiny později se Bo protáhla kolem stráží. Opatrně procházela podhradím a hledala baronku Em. Jen tu a tam se zeptala, zdali ji někdo nespátřil. Jenže nalézt baronku Em se ukázalo jako nelehký úkol. Žádný skřítek ji neviděl, nebyla na dvoře, ani v podhradí. Nebyla ve svém pokoji, ani v zahradě. Čím déle ji hledala, tím větší marnost cítila. Jak může nalézt někoho, kdo již několik hodin nikde není? Nakonec se zastavila v noční zahradě stranou všeho ruchu a zdrceně si sedla pod strom. Třeba půjde kolem.

„Hledáš někoho, maličká?“ To promluvila kočka sedící nad její hlavou. Pohodlně natažená na větvi stočila dlouhý ocas do otazníku.

Bo zvedla hlavu. Kočka se usmívala. Měla znepokojivě široký úsměv plný ostrých zubů.

„Hledám baronku Em,“ zašeptala Diana. Se zakloněnou hlavou nespouštěla z kočky oči. Měla zneklidňující pocit, že kdyby to udělala, kočka na ni skočí. Za normálních okolností by se snad ubránila, ale tahle kočka byla nebezpečně velická.

Navíc na některých místech vyškubnutou srst zdobila modrá kresba tetování. A to jí na důvěryhodnosti moc nepřidávalo. Přesto měla Diana dojem, že podobné teto vání již někde viděla. Jen si nesvedla vybavit, kde. Barevné kresby a tetování byly na zdejším dvoře oblíbené a honosila se jimi celá řada skřítků.

Kočka se natáhla na větev, zívla a zapředla se spokojeným bručením.

„Tak to bys tu neměla sedět, ale pořádně hledat.“

Bo přikývla a povzdechla si. Z vytáčení hlavy ji bolelo za krkem, a tak sebrala odvalu na chvilinku spustit kočku z očí. Otočila se a ulehla do trávy nohama ke kmeni. Tak na ni dobře viděla a přitom si nemusela lámat krk. Temná silueta kočky se proti světlému nebi zdála ještě hrozivější. A žlutě zářící oči stažené do ospalých štěrbin mohly klidně sledovat budoucí kořist.

„Už jsem hledala všude. Ale nikde není. Nikdo ji dnes snad ani neviděl. Myslím, že ji sama nedokážu nalézt. Tak čekám, jestli nenajde ona mne. A ty nevíš, kde je?“ povzdechla si Diana.

„Vím!“ švihla kočka ocasem a zase jej svésila podél kmene.

„A kde?“ Diana překvapeně pozvedla hlavu. Takovou dobu tu bloudí, a kočka byla prvním tvorem, který věděl něco o baronce.

„Nechce být rušena. Stejně jako já!“ zívla znovu kočka a široce se usmála.

„Když mi to řekneš, nebudu tě už rušit,“ slíbila Diana, ale kočka ospale zavřela oči.

„O tom pochybuji, žábo,“ zavrčela.

„Prosím,“ zaprosila Diana, ale kočka se ani nepohnula.

Možná ji už sleduje Lovec. A její pátrání se pořád jen komplikuje. Smutně před sebou posunula futrál od houslí a pak jej pomalu otevřela. Rudé housle byly její inspirací i utěšením. Kouzelný nástroj.

„Nechceš tu doufám skřípat na tu věc?“ zeptala se kočka rozmrzele.

Diana pokrčila rameny.

„Když mi je smutno, tak hraji. Když mi je veselo, tak také.“

„Pak tedy budu mít u tebe dvě službičky. Za každou otázku jednu!“ Oči kočky potemněly a žhnuly teď rudým světlem.

„Proč dvě otázky?“ nechápala Diana.

„To je ta první otázka?“ unaveně zašeptala kočka.

Bo vystrašeně odmítla.

„Ne, ne. Chci vědět, kde najdu baronku Em.“

Kočka znovu zívla. „Právě teď je tady!“

Diana se rozhlédla po okolní zahradě. Ale v téhle části byla jen ona a kočka. Nikoho jiného neviděla.

„Nemohla bys to prosím upřesnit, kočičko?“

„Žádné tykání, žábo! Pro tebe jsem Baronka!“

„Aha,“ vyděšeně vyjekla Bo a poklekla do trávy.

„AHA,“ zavrčela baronka Em. A několikrát rozladěně drápla do kůry dubu. „Proč jsi mne hledala?“

„Chtěla bych vás poprosit. Prý znáte cestu do Černého lesa. Řeknete mi, kudy se tam dá dostat?“

Baronka Em si překvapeně prohlédla drobného žabího skřítku a zářivé oči vychladly do poklidné zeleně. Trvalo chvíli, než odpověděla.

„Ve sklepení bloku D je putyka. Ta je branou do Černého lesa.“

„Děkuju,“ zašeptala Diana a rychle sbalila housle.

„Sbohem!“ zavrčela trochu nevrle kočka. Měla neodbytný dojem, že neudělala dobrý obchod. Ten, kdo se již nevrátí, může jen těžko splácet dluhy.

„Nashledanou,“ usmála se Bo a vydala se zpět k budově sanatoria.

„To těžko,“ zašeptala baronka sama pro sebe.

Kapitola VI.: LORD ŠPÍNA

Na stěně visela veliká cedule se šipkou směřující do ztichlé chodby. Nesla nápis: *BLOK D*. A ozdobné rudé písmo skřítků doplnilo písmeno na slovo *Disturbed*, což znamená narušení, postižení či nevyrovnaní. V této části budovy byli obyčejní lidé, kteří povětšinou vůbec nic nevěděli o svých podivných sousedech a jejich ještě podivnějším světě. Všechno to byli obyčejní blázni a šílenci. A sanatorium je neléčilo, jen je oddělilo od ostatních lidí. Uzavřelo před vnějším světem, aby neotravovali rozumné a uspěchané lidi z města. Někteří skřítkci sem chodili, většinou ve dne, protože v noci byly všechny dveře pozamykané, a inspirovali pár z nich k tvorbě. Tak vznikaly podivné obrázky, zvláštní hliněné sošky a šílené příběhy. Útržky snů, z nichž byl postaven i svět zdejších skřítků. Pokřivený, děsivě nebezpečný, leč přesto krásný.

V noci byl tenhle blok mnohem tišší a klidnější než podhradí a skřítkčí dvůr. Skoro prázdný. Jen dvakrát Bo minula příkrčená postava směřující tiše ke schodišti a dolů. Diana je trochu s obavami následovala, a tak našla pod schodištěm další cedulku. Byla doplněna šipkou směřující do tmy a připsaný nápis zněl: *Danger*, což varovalo procházející před nebezpečím v tmavé chodbě. A podobná varování se tady myslela opravdu vážně, to už Bo věděla.

Třetí cedulka byla v nejvzdálenějším koutě sklepa, osvětlena smolnou loučí. A nápis byl dopsán hrubými tahy barvy krve: *Doggery*. Putyka. Špeluňka. Hospoda nejhoršího ražení, kde se

scházejí podvodníci, zločinci a rváči. Skrz masivní dveře zazníval smích, podivný zpěv a křik. Diana otevřela a nahlédla dovnitř. Místnost byla docela dlouhá a členitá. Klenutý oblouk starého sklepení se napůl ztrácel v omamném dýmu, který stínil dřevěná loukoťová kola zalepená slepencem vosku a svíček. Mnoho světla toto osvětlení nedávalo, spíše jakýsi polostín. Ale ten místním opravdu vyhovoval.

„Co chceš?“ zeptal se vyhazovač u dveří. Mohutný špinavý troll, který byl alespoň dvakrát větší než Bo. Měl našedlou kůži a jeden roh nad čelem ulomený.

„Já, já tu mám schůzku,“ zašeptala a rychle doplnila, „s někým se tu mám setkat.“

„S kým?“ nedal se troll.

„Já,“ zamyslela se Diana, ale žádné jméno ji nenapadlo, „to nesmím říct.“

„Aha,“ přikývl troll a zvedl se. Diana opatrně ustoupila o několik kroků od něj. Ale jak se natáhl, chytil ji za nohu. Bez problémů ji zvedl do výše a krátce si ji přidržel před obličejem.

„Nemám rád slídily, co tady nemaj co pohledávat,“ zavrčel na ni a chystal se ji vyhodit, když jej jiný hlas zastavil.

„Stůj, Betonový Tome! Za kolik mi ji prodáš?“

V hustém kouři z nesčetných dýmek se vztyčila mohutná křivonohá silueta. Pak přistoupila blíže. Měl rozčepýřené husté vlasy a pomalovaný obličej s mohutnými lícními kostmi, rozpláclým nosem a bystrými očima pod černým obočím.

Troll pokrčil rameny. Ale jiný hlas odpověděl za něj. „Levné to nebude, Dranate!“

To mu řekl otlý skřet. V bohatém kabátku se vynořil kdovíodkud a obchodnický si promnul prsty ozdobené zlatými prsteny.

Dranat cosi zklamaně zavrčel. A za jeho záda se postavila dvojice dalších, jemu podobných válečníků. Sám Dranat sáhl k pasu po křivé šavli.

Troll udělal krok dopředu a visící Bo si přehodil do levačky. V uvolněné pravačce držel těžkou železnou sekeru. Ani tlustý skřet nezůstal pozadu, v ruce svíral dva dlouhé tenké nože s vykládanou rukojetí.

Někteří nejbližší posazení hosté se zvedli a ustoupili dál do tmy. Ale několik útlých stínů se naopak rozestoupilo s dýkami v rukou za zády Dranatových společníků.

Thlusty skřet nechal s úsměvem sklouznout dýky zpátky do rukávů a přátelsky rozhodil ruce.

„Dranate! Jsi náš stálý host, řekl bych skoro starý přítel, nechci ti dělat naschvály. Ale bohužel cena tohoto skřítky byla stanovena na obnos, který mne nutí přemýšlet i nad mými investicemi.“

Dranat tomu nerozuměl, ale sklonil čepel. Byl ochoten vyjednávat.

„Lorde Špíno, co je tak cenného na tom skřítkovi, že tu skoro došlo k masakru?“ otázal se a zasunul šavli do pochvy. Levačkou pak sevřel amulet na krku.

Thlusty skřet pohlédl na marně se vzpouzejícího žabího skřítky. Pak s povzdechem kývl hlavou.

„Tento skřítek je bezpochyby novou služebnou rozmazlené lady Eleonor. Pak jsem na její přežití vypsál obvyklou sázku. Pokud by se jí něco dnes nebo zítra stalo, můj výdělek by byl velmi skromný, dá se skoro říci, že žádný. Což je samozřejmě obvyklé riziko této činnosti. Jde ale o to, Dranate, že pokud dotyčný skřítek tuto dobu přežije, mé zisky významně vzrostou. A tudíž, pokud ti ji vydám, budu chtít ztrátu alespoň částečně kompenzovat. Vidíš, není v tom nic osobního. Jde jen o obchod,“ rozhodil ruce tlustý skřet. Ve tváři se mu rozhostil upřímný výraz smutku. Jako by on osobně rád přenechal skřítky Dranatovi. Jen kdyby mu ruce nesvazovaly obchody.

Dranat se zamyslel a pak od pasu odvázal měšec. Hodil jej pod nohy trollovi.

„To je cena za tu žábu, lorde Špíno. A rovnou vyplácej sázky těm, co vsadili na dnešní noc. Dýl ji nenechám,“ pokynul tlustému skřetovi a sám se spokojeně zasmál.

Ale ve chvíli, kdy se otáčel k trollovi, vycítila Bo, že stisk povolil. Škubla sebou a vysmekla se. V pádu se otočila a dopadla na všechny čtyři. V panice zahlédla Dranatův stín, jenž se po ní vrhnul. A tak skočila dopředu. Dala do toho skoku celou svou sílu a obratnost. A ještě něco navíc. Trochu skřítkyho umu, na který

zapomněla. Proletěla místností v neuvěřitelně dlouhém skoku. Doskočila na nohy o slušných patnáct metrů dále. Při doskoku srazila stůl a několik židlí.

Dranat zaklel a bleskově rychlým pohybem se protáhl hospodou.

Bo se překvapeně zvedala z třísek, když ji těžká rána srazila k zemi. Byl to Dranat. Nebezpečně rychlý žoldák z Temného lesa.

~ ~ ~

Nejistě stojící Bo se snažila udržet rovnováhu. Chtěla si protřít oči a zastavit motající hlavu, ale nemohla. Ruce měla svázané za zády. Tak se ještě chvilku potácela na zesláblých nohou, než se jí hlava přestala motat. Pokusila si sednout, ale nešlo to. Bránila jí v tom smyčka kolem krku. Jakmile povolila kolena, začala se nepříjemně stahovat a dusit.

„Co to bylo?“ zašeptala a slepě se otáčela okolo.

„Co myslíš? Žábo?“ Dranatův hlas zněl kdesi od jejích nohou.

„Jak jsem mohla skočit tak daleko?“ zamžourala po hlasu.

„Kouzlo!“ odbyl ji Dranat. Z tónu jeho hlasu zazněla až nudná samozřejmost. Bo ucítila v jeho dechu kyselý pach vína.

„Kouzlo?“ zašeptala překvapeně Diana. Něco takového ji nenapadlo. I když vzala v úvahu, že svět není úplně podle lidí, kouzla jí připadala dost fantastická. O kouzlech jí zatím nikdo neřekl.

Dole zavržala židle a silný Dranatův prst ji štouchl do žeber.

„Pamatuješ si na mne, Žábo?“ zeptal se pomalu. Zblízka byl pach vína až omamný.

Diana zavrtěla bezradně hlavou. V hloubi vzpomínek sice vnímala vzdálené obrazy, ale neviděla důvod, proč mu je svěřovat.

„Nepamatuji si na nic. Nevím ani, jak jsem se sem dostala, kdo jsem. Nic.“

Beznadějné gesto prohloubila slepým otáčením a skoro plačtivým tónem. Ve vzduchu slyšela další hlasy a cítila čpavou sílu kouře. Pořád ještě byla v putyce.

„To by mne fakt mrzelo, kdybys nemohl litovat svých činů, než tě prodám jemu,“ opáčil Dranat a vychrstl na ni kbelík špinavé vody. Chlad Dianu probudil a zrak se jí opět projasnil. Stála na stole, kolem

něhož se cpala Dranatova družina. Připomínala trochu další chod, jak tam tak balancovala mezi tácy s masem a džbáný vína.

Samotný Dranat se opíral o lavici a díval se Bo zblízka do očí. V levé ruce ještě pořád svíral otlučení kbelík.

„Takže, Žábo, obchodovali jsme spolu, ale tys mě podvedl. Dals mi klíč, který jsem chtěl, ale někdo stihnul přede mnou ukrást to, co bylo tím klíčem zamknuto. A víš, kdo to byl?“ Jeho úsměv měl v sobě cosi znepokojivého.

„Ne,“ zašeptala vystrašeně Bo.

„Chceš tedy tvrdit, že nevíš nic o skřítcím tesáku, Žábo?“

„Nevím,“ ještě překvapeněji zašeptala Bo. Hlavou jí přitom vířily zběsilé myšlenky. Tesák, skřítcí meč skrytý pod houslemi. Ukradla jej spolu s klíčem. Bylo to tak jednoduché, když už měla klíč v rukou. Vtípek pro tupého žoldáka. Připadalo jí to tehdy velmi zábavné. Ano, na to si vzpomínala docela zřetelně. Jeden z jejích nejpovedenějších žertů.

Na stole před Dranatem se jí ten vtip už nezdál tak povedený. Něco se pokazilo. Nikdy se neměla dostat sem. A hlavně, nikdy neměla zapomenout.

„Dlouho jsem tě hledal, Bo. Takhle mne podvést! Jenže s jedním jsi nepočítal. Nechtěl jsem ho pro sebe. Někdo mne poslal. A ten někdo se rozčílil ještě víc než já. Tak poslal Glaga, ducha lesa. Ten tě přivezl sem.“ Usmál se ještě nepříjemněji a zarazil velikou dýku do stolní desky.

„Každou noc posílal do tvé cely psy, abys byla povolnější, až se zase přijde ptát. Musel to být těžký čas, co? Když jsi utekl i odtamtud, vypsál na tvou hlavu odměnu,“ zašeptal jí zlověstně do ucha Dranat, aby to ostatní nezaslechli. „A žoldák se nesmí nechat unášet osobními spory. Zvláště, když je tu někdo, kdo za tebe zaplatí mnohem více, než jsem investoval.“

„Kdo?“ zeptala se vystrašeně Bo.

A Dranat si s úsměvem přiložil prst ke rtům.

„Lovec přece!“

Mezihra: ZELENÝ SKŘÍTEK ZÁVODÍ S JEDNOROŽCEM

Všechno začalo tím, že na asfalt udeřila černá kopyta. Bo se překvapeně zastavil. V některých situacích, radí moudří, se neotáčejte. Nikdy vám ale neřeknou, jak tu situaci poznáte. Bo ji neomylně poznal. Neotáčet se! Hlavně se neotáčet!

Vlastně nebylo ani proč se dívat. Moc dobře věděl, kdo za ním stojí. Kopyty zaryt v asfaltu stál několik kroků za ním černý jednorožec. Jeho horký dech jej pálil do zátylku. Ostrý pach potu stoupající z jeho černých boků jej štípal v nose. Rudé oči se mu propalovaly do zad.

„Hledáš mě?“ usmál se a setřásl z ramen alespoň část strachu.

Jednorožec neodpověděl, jen jeho oči byly žhavější. Samozřejmě, že ho hledal. A taky našel. Jinak by za ním nestál. A Bo věděl, co chce. Ale stejně mu to nechtěl dát. Napadlo jej, jestli někdo zkusil utéct. Určitě ano, ale podařilo se to někomu? Bo o tom pochyboval. Nepamatoval si ani jednoho. Ani jméno, ani příběh.

A pak skočil dopředu a rozběhl se ulicí. Černý jednorožec Glag stál nehybně jako socha, jen kopytem rozhrábl popraskané kousky asfaltu.

„*Mně nemůžeš utéct,*“ zašeptal zlověstným hlasem. Jeho rudé oči se protáhly do úzkých štěrbin. Pomalu a majestátně sklonil hlavu k zemi, černý zahnutý roh čněl jak spár dopředu. Jeho antracitové tělo narýhovaly provazce svalů a pak se rozběhl.

Dusot jeho kopyt splynul v burácení, před nímž nebylo úniku. Kde Bo kličkoval, rozrýval Glag silnici i chodník v drť, aby mu byl vzápětí znovu v patách. Kde Bo přelézal ploty, přeskakoval dlouhými skoky. Kde Bo prolezl skrz, drtil jednorožec dřevěná prkna v třísky a zdi v cihlový prach svou širokou hrudí.

Celý hon trval několik minut, než unavený a zcela vyčerpaný Bo klesl bezmocně na kočičí hlavy jedné z úzkých uliček. Zpocený a chvějící se vykašlával krev.

Glag nad ním stál jako socha, nehybný a netečný. Hrdá silueta prvního z jednorožců, mohutná a nepokořitelná. Přesto z jeho dávné slávy nezůstalo více než ta silueta. Srst v temnotě zloby ztratila lesk, oči místo moudrosti zdobilo šílenství.

„Dovez mě ke svému pánu! Předám mu to sám,“ odevzdaně zašeptal Bo těžce popadaje dech.

„Já přišel pro tebe!“ odpověděl mu spokojeně Glag. Vítězně sklonil šíji a nechal skřítku vylézt na černá záda.

A pak, jak vyrazil zpátky do černé země, naposledy zazněl chladným večerem skřítkův zoufalý křik. Černí ptáci jím přioděli svá křídla, když se rozletěli k rudé deštivé obloze.

Část IV.: Temný les

Kapitola I.: ŽOLDÁK DRANAT

Kdo jde vpravo, dojde vlevo!
Kdo jde vlevo, zabloudí!
Kdo poběží, unaví se!
Mrtvý je, kdo ZASTAVÍ SE!

Les byl tmavý a vlhký. Je mnoho lesů, které jsou tmavé a vlhké, ale žádný není jako Temný les. Toho se štítily i sluneční paprsky a husté závoje mlhy v cárech tříštily zbytek světla, jež proniklo hustým listovím. Temný les bylo zlé místo plné bažin, připravené pohltit jakoukoli kořist.

Vpředu karavany šel Dranat, dlaň na jílci šavle, helmu přivázanou k pasu. Neřídil se očima, jen citem a sluchem. Jeho uvolněné tělo se pohybovalo klidně a pružně, skoro jako kdyby se jen procházel. Ale smysly pracovaly naplno. Věděl, kde je, a věděli to všichni jeho muži.

Za Dranatem kráčeli dva střelci, luky v rukou, šíp založený v těživě přidržovali palcem ve žlábkku. Poslední dva nesli na zádech široké štíty. Uzavírali řadu, ale nedívali se za sebe. Stejně jako Dranat poslouchali, dlouhá kopí opřená o ramena. Byla to válečná skupina uprostřed dobře známého území.

Bo připoutali nedlouhým provazem k Dranatovu vlku. Prašivě vypadajícímu zvířeti, které pokradmu našlapovalo za svým pánem. Svázané paže měla před tělem, aby nezdržovala. Ale tempo pochodu bylo pro Bo příliš ostré. Klopýtala vlhkým šerem a nohy se jí co

chvíli bořily do bahna. Šlo se jí těžko a byla unavená. Občas upadla a vlk ji pak táhl několik metrů za sebou. Ale vždy se stihla postavit. Celá skupinka často zastavovala. Dranat obhlížel stopy a cesty. Ostatní příkrčení sledovali okolí. A Dranat zkoumal každou stopu, hledal všemožná znamení na kmenech stromů i povrchu kamenů, klaněl se všem dřevěným soškám bůžků, totemovým sloupům a prastarým lebkám napůl zarostlým v mechu. Neustále měnil směr, vracel se nebo vyčkával dlouhé minuty u studánek a v houštinách kapradin, z nichž vyčnívaly skřetům jen zamračené obličejy.

Jak plynul čas, začala jej Bo se zájmem pozorovat. Byl jiný než rváči, co ho následovali. V mnohém se jim podobal, ale on byl stopař, tulák. Znal les, každou rostlinu, každého bůžka, znamení, zvuk, pohyb i stín. Jeho muži šli jen za ním. Nerozuměli ničemu, co činil. Neklaněli se bůžkům, nehledali v dubovém listí, nepozorovali kmeny. Sledovali jen stíny, zvuky a pohyby okolo. Všichni mlčeli, nikdy se jej neptali, nedivili se, nereptali. Následovali jej s určitou tupostí a oddaností.

Šli asi čtyři hodiny, když se vzdálená obloha zatáhla a les ztmavl. Na dubové listí kdesi nad jejich hlavami zabubnoval déšť.

Dranat se zastavil. Tiše zaklel a rozhlédl se. Ostatní se stáhli do těsnějšího kroužku. Dranat odhrábl listí a zabořil prsty do černé půdy. Rozetřel ji v dlaních, přičichl a pak si hrst hodil do pusy. Zamyšleně přežvykoval a drobné kamínky mu vrzaly mezi zuby. Ohlédl se a lehce dvěma prsty klepl dvakrát do půdy. Ostatní hned sklidili zbraně a rychle utahovali řemeny výstroje. Dranat couvl a pohládl vlka po čenichu. Popadl surově skřítku a vysadil jej do sedla.

„Drž se, Žábo!“ zavrčel hrdelně potichu a Diana dostala strach. Cítila obavy celé skupinky a hlavně Dranatovo napětí. Ten kývnul na ostatní a pevně sevřel vlkovo udidlo. A pak se dali do běhu. Rychle a tiše vlk s Dranatem, těžkopádněji jeho společníci. Tempo bylo vražedné, větve švihaly Bo do tváře, cítila krev, jak jí trny rvou kůži, ale mohla se jen držet. Nakonec všichni zapadali do černého smradlavého bahna na kraji řeky. Proskočili posledním keřem a rozstříkli kalnou vodu. Popadali do bahna a hned zacouvali do spleti

kořenů, na které Dranat ukazoval. Pokud se chtěli skrýt před deštěm, bylo to opravdu těsné. Skoro vzápětí řeka zmizela v husté průtrži.

Ale Bo o tom pochybovala. Déšť vůbec nebyl tak strašlivý proti pachu zahnívajícího bahna. Nikdo neřekl ani slovo. Žoldáci ze sebe stírali vrstvy bahna a Dranat pozoroval déšť. Jen vlk se spokojeně natáhl na zem a Bo sklouzla z jeho zad na vlhké kameny. Z tváře si otřela krev a nalepené listí, na víc neměla odvahy. Zablácené ruce podezřele zapáchaly.

Jeden z žoldáků se naklonil k Dranatovi.

„Jak to vypadá, Dranate?“

„Nejsme bludičky,“ zavrčel Dranat našťavaně, „pár hodin se dál určitě nepohneme, Rypáku!“

„U Glagova šílenství, na tuhle výpravu jsem nikdy neměl kývnout,“ zavrčel jiný žoldák, ale Rypák jej rozčileně umlčel.

„Dranat nás z toho dostane, tak drž tu svou tlamu v klidu! Rozložte tábor co nejhluběji v kořenech!“

„Kdyby nás ta žába nezdržovala, mohli jsme být dávno za řekou, takhle přijdem pozdě!“ praštil jiný do jednoho z kořenů a shodil batoh z ramen. Dranat jen sykl, aby ztichli. A nikdo už opravdu nepromluvil. Veškeré vybalování i stavba nocležiště probíhala za napjatého ticha. Dranat dlouho hleděl do deště, pak vytáhl nůž a odřízl Bo od sedla. Zručně na konci provazu utvořil smyčku a zatáhl ji kolem jejího kotníku. Vše rychle a absolutně tiše. Pak jen ukázal na vlka a výstroj a zase se otočil do deště. Bo sundala z vlka sedlo a vykartáčovala ho. Moc věcí na vybalování Dranat neměl. Dvě příkrývky, ani po pachu nesvedla poznat, která patří jemu a která vlkovi. Naštěstí ji poznal vlk, sám si chňapl po své a ustlal si. Jen přehodila kraje přes jeho mokrou srst. Druhou deku rozložila vedle něj. Zkusila srovnat ostré kameny pod ní a nakonec se jí to částečně podařilo. Vše se snažila dělat potichu jako ostatní, což celé přerovnávání jen zkomplikovalo. Mezitím prochladla a začala drkotat zuby. I když se je snažila umlčet, nešlo to. Tak si sundala mokrou košili a lehla si na deku. Opatrně se zakryla cípem a usnula.

~ ~ ~

Poprvé se probudila asi po dvou hodinách, když se Dranat položil vedle. Byl nahý, ale na rozdíl od Bo i čistý. Asi ze sebe smyl bahno v dešti. Tiše ulehl vedle Bo a opřel se zády o vlka. Než se zakryl, přitiskl prochladlou Dianu pevně k sobě a oba je zakryl. Příjemně hřál, a pokud Diana pomýšlela na útěk, odložila to na později. Bylo jí dobře. Vůně jeho potu jí připomněla koně. A její divoká duše v tom našla cosi kouzelného. Než znovu usnula, pochopila, proč nemohla rozeznat deky od sebe. Nebyly cítit potem, ale lesem. Černým pachem lesa, který ji obklopoval.

Podruhé se probudila pár hodin před setměním, když přivinutá k Dranatovi spokojeně snila krásné sny a on tiše vyklouzl ven. Pozvedla za ním hlavu, stejně jako vedle ležící vlk. Dranat beze slova vyšel do deště a poklekl do tmavého bahna. Rozhlížel se okolo a déšť mu stékal po tváři. Nahý nevypadal tak mohutně jako v kožené zbroji. Naopak, byl hubené postavy se širokými rameny. Skřeti žoldák a stopař byl druhým klukem, kterého Bo viděla nahého. Oproti útlému a bledému Malému princovi měl Dranat tmavě bronzovou kůži a černé tuhé vlasy jako žíně. I penis měl tmavý a delší, lemovaný černými hrubými chlupy. Působil divoce jako lesní šelma, kterou jistým způsobem i byl.

Dranat zatřásl hlavou, až se kolem rozletěla sprška dešťových kapek. Usedl vedle deky na kraj břehu a hleděl do deště, stejně jako před mnoha hodinami. Vůbec se neobtěžoval s oblékáním a déšť mu smýval bahno z nohou.

Dlouho mlčel, ale pak se zavrčením tiše promluvil.

„Vždycky jsem si představoval, jak opojné bude vítězství nad tebou, Žábo. Jak budeš litovat, co všechno jsi mi provedl. A teď, když jsem tě chytil, nic takového necítím. Nic jsem nedokázal, a to mě štve. Chytit tě bylo až moc snadné, když si nepamatuješ nic z toho, co umíš! Chytit tě je k ničemu, když si nepamatuješ na všechny ty podvody, kterých ses dopustil. Je to jako další tvůj podvod. Já vím, žeš nechtěl zapomenout. Ale stejně je to podvod, za který bych ti s radostí zakroutil krkem.“

„Co jsem uměl?“ zeptala se zvědavě Bo.

„Hlavně lhát! Lhát, podvádět a krást,“ zavrčel Dranat. „Setkali jsme se několikrát, a co si pamatuju, já vždy dodržel slovo! A co si pamatuju, ty, Žábo, nikdy. Vždycky jsi mě nějak podvedl.“

„Promiň,“ zašeptala Diana. Sama nevěděla, proč by měla někoho podvádět.

„V tomhle srabu musím někoho předhodit lesu. Tebe!“ zavrčel Dranat. „A když se z toho dostaneš, budu mít novou šanci. Zvítězit nad tebou bez cizích zásahů, za tvé plné síly! Za plné ostražitosti! Snaž se, ať tě les nedostane!“

„Jaká kouzla umím, Dranate?“ zeptala se zvědavě Bo. Povylezla z deky a posunula se blíž.

„Jsi pooka, Žábo. Smíšek, lhář a podvodník. A co jsem sám viděl, je tvá proměna v zeleného skokana. Pak skok, který jsi dokázal v putyce, a skrývat se. To je vše, co vím. Ale určitě umíš víc. Tohle by ti nestačilo na podvedení Dranata!“

„A co Lovec?“ zeptala se šeptem Diana.

„K němu se v dešti nedostaneme. Nikam se v dešti nedostaneme. Když tě ale hodím řece, možná si u ní vyprosím na hodinku štěstí. Hodina bez deště a plné tempo těm prasatům snad bude stačit do tábora. Víc štěstí už nemůžu žádat.“

„A peníze?“ připomněla mu Diana. Nechtěla mu patřit, ať zaplatil cokoli. Cítila sebevědomí, v němž byli vyrovnanými soupeři. Dranat se zamračil. A pak ji chytil pod krkem. Smýkl s ní před sebe a přimáčkl hlavu do bahna.

„Ty mi budeš dlužit, Žábo! A tentokrát bez podrazů. Jestli se dostaneš z vody, v což doufám, máš u mě dluh! Rozumíš?!“

Kývla a Dranat hmátl po provazu a přivázel ji za ruce ke kořenům. Sotva dosáhla na zem. Vše bylo v pořádku, jak mělo být. Bo se usmívala. Dranat jí byl jako soupeř opravdu hoden. Pozorovala ho, jak nahý kope do ostatních spících skřetů.

„Vstávejte, prasata!“ vrčel. „Vše těžké sbalte na vlka, zbytečné krámy tu nechte! Trochu se před večerí proběhneme!“ Pak se sám rychle balil a oblékal. Pohyboval se klidně a účelně. Oproti dosti chaotickému balení ostatních byla radost na něj pohledět.

„Jak se dá uniknout z Temného lesa?“ zeptala se Bo Dranata, když balil deku. Ale ten se jen ušklíbl.

„Z Temného lesa se nedá dostat. Je to jako kletba, která padne na vše, co sem jednou vkročí. Nemůžeš před ním nikam utéct. Snad se skrýt do sanatoria, ale to je jen takové zalezení do slepé uličky. Jsme tu už navždy, Žábo. To jediné mě těší. Že i ty jsi konečně v tomhle srabu, stejně jako já! Tím bude souboj vyrovnaný.“

„Ale tys byl venku. Ve městě,“ namítla Diana. „Kde jinde bychom se viděli?“

„To jo,“ přikývl Dranat, „ale jen na chvíli. A vyvezl mne Glag. Jen on ví, jak se dostat ven.“

„A kdo je to Glag?“ zvědavě zašeptala Diana. Ale ve vzpomínkách spatřila antracitově černé tělo a rudé oči žhnoucí šílenstvím.

„Duše Temného lesa. Šílený jednorožec,“ zašeptal Dranat a jeho hlas najednou vůbec nezněl drsně. Bylo to varování. Dobrá rada pro známého. „Radši se mu vyhni. Je to totální magor i na zdejší poměry. A to už je co říct!“

A spiklenecky se na Bo usmál.

Za pár minut Dranat odřízl od vlka štít a dva pytle. Vztekle je odkopl do bahna a pohlédl na protestující žoldáky.

„Jestli vám to bude chybět, Rypáku a Zube, můžete se pro to zítra vrátit! Ale bez nás!“ zařval a pak spokojen odvázal Zeleného skřítku od kořenu. Levačkou si jej přitiskl na rameno a pravou rukou rozhrábl bláto. Byl čas jít. Probrodil se několik kroků do řeky a pohlédl na mohutný kalný proud.

„Duchu vod, otevři nebe na jednu hodinu pro Dranata. Tady je má cena!“

Stáhl Dianu z ramene a obtiskl jí zablácenou dlaň na tvář. Pak ji chytil pod paží. Rozpráhl se a plnou silou ji hodil do prostoru.

Zelený skřítek Bo se stočil do salta.

„Příště,“ zavýskla a jako ryba vklouzla pod hladinu. Nedaleko udeřil blesk. Diana hrabala kalnou vodu a chladný proud jí připadal úžasný. Tohle byl pocit, který postrádala takovou dobu. Plout v prostoru. Cítila síly, jež se ji snažily chytit, a tak vklouzla hlouběji.

Její proměna byla náhlá a zákonitá. A jak se zmenšila v žábu, unikla prvnímu útoku řeky.

Kapitola II.: BLUDIČKA ESTI

Když ji cosi sevřelo, proměnila se zpět a sama zaútočila. Pak rozeznela stín pod sebou a odrazila se od něj do dlouhého skoku. Krátce letěla nad hladinou než znovu zapadla do kalného proudu. Nebyla ve vodě ani půl minuty a už se drala ven. Po čtyřech škobrtala ke břehu a vykašlávala bahno. Po obličejí a zádech jí stékala krev.

A pak se k ní natáhla dívčí ruka. Pomohla jí vstát a podepřela ji v bahně břehu, než se dostaly zpátky pod kořeny. Děšť mezitím ustal. Asi dvacet metrů proti proudu vyrazila malá žoldácká skupina rychlým během za Dranatem.

Bo dávala obsah žaludku mezi kořeny a snažila se při tom neudusit. Nakonec se mátožně zvedla. Vedle ní seděla příkrčená divoženka.

~ ~ ~

Oblečená do několika vrstev rozedraného oblečení jí tiše podávala otlučený houslový kufřík, který Bo ztratila v putyce při rvačce. Diana se jí unaveně podívala do očí. Byly zvláštně hluboké a až nepříjemně bystré.

„Děkuji. Jak se jmenuješ?“ zeptala se oddechující Bo.

Dívěnka, asi patnáctiletá, příkrčená v kořenech, se krátce pousmála. Jen takový záchvěv, který rychle pominul.

„Esti,“ zašeptala sotva slyšitelně. A vyplašeně se rozhlédla okolo po večerním lese. Jako by její jméno mělo moc přivolat neštěstí.

Pak nečekaně popadla Dianu za ruku a vyrazila do lesa. Táhlá ji za sebou, sotva si Bo stačila přehodit housle na záda. Ušly tak asi dvacet metrů a vzdálily se od řeky, když se poprvé zastavila. Chvilinku se rozhlížela okolo, pak rozhodně ukázala jedním směrem.

„Pojď!“ zašeptala a pokračovala stmívajícím se lesem dál. Už ji nedržela, přesto ji Diana následovala. Vlastně ani nevěděla, co jiného by měla, dělat.

Sledovat Esti v lese nebylo jednoduché. Její oblečení mělo mnoho barev, ale všechny nevýrazné, spíše zašlé, a světla zde bylo poskrovnu i ve dne, natož v podvečer. Mnohdy bylo pro Bo jediným vodítkem nedlouhé kopí, které divoženka nesla. Nepříliš tlustá zbraň s mnoha suký nebyla ani moc rovná, ale dala se při troše pozornosti lépe sledovat v křovinách a hustém podrostu.

Esti vybírala příjemnější cesty než stopař a žoldák Dranat a Bo se šlo mnohem lépe a lehčeji než před pár hodinami. Snad to bylo tím, že divoženka byla bosá stejně jako Bo. Šly cestičkou z mechu a kapradí nebo starým tlejícím listím. Všechny kamenité břehy a svahy Esti obcházela zpovzdálí, jako by jim nedůvěřovala. Ale nešly dlouho a znovu začalo pokapávat. Déšť se vracel. Bo neměla přesný pojem o čase, ale hodina určitě uplynout nemohla. Pomyslela na Dranata a na jeho skupinku. Kde jsou asi teď? Žoldákovu přání se nevyplnilo, nebyl mu dopřán dostatek času k návratu.

Možná za to mohla i Bo, když unikla vodě.

Stejně vydešeně jako Dranat před pár hodinami vypadala i Esti. S obavami vzhledla k nebi a pak zoufale vypískla. Přikrčila se k zemi a s pohledem ještě pořád upřeným na nebe zase zašeptala svým tichým hláskem:

„Rychle, vylez mi na záda.“

Tón jejího hlasu byl tak naléhavý, že o tom Bo ani nepřemýšlela. Vyskočila jí na záda a ruce sevřela kolem krku. S hlavou zabořenou v rozčepýřených vlasech divoženky se držela, seč jí síly stačily. Esti se těžce rozeběhla, nevšímajíc si keřů ani houštin. Déšť rychle houstnul a s ním jako by ožíval i les pod dívčinými nohama.

Rostliny se lehce vlnily a kolem to čpělo krví. Cítila to i Bo, hustý, železitý zápach krve nesoucí se lesem.

I viditelnost rychle klesala. Těžko říct, zda to bylo postupující nocí, nebo zda za to mohl déšť, ale Diana už neviděla skoro nic. Pak najednou Esti ztratila rovnováhu a kamsi zapadla. Obalila je těžká vůně tlejícího listí a zeminy. Lehká vlhkost okolo a těsný prostor bránící pohyb.

Bo tiše ležela a čekala. Ani divoženka se nehýbala. Všude vládl klid, jen venku, kousek od nich, hustě lilo. A bubnování deště tlumilo veškeré zvuky.

Nebo všechno v lese ztichlo, aby je nic nenalezlo.

„Nestalo se ti nic?“ zašeptala opatrně Bo.

„Ne,“ ozval se klidný hlas vedle ní a v temnotě se jí dotkla teplá dlaň. Pak divoženka opatrně odhrabala stranou něco listí. Odkudsi vytáhla drobnou skleněnou kuličku a ta ozářila jejich útočiště bledým světlem.

„Kde to jsme?“ podívala se Bo zvědavě okolo. Ale skrz listí zahlédla jen několik kořenů.

„V hnízdě pod dubem. Nejbezpečnější místo, jaké se v lese dá najít,“ s úsměvem pohlédla Esti na Dianu.

„A co se to děje s lesem?“ Bo přešla také do šepotu.

Esti zmizel úsměv z tváře a chvílku naslouchala. Když se nesmála, vypadala posmutněle. Pak zašeptala ještě tišeji než před tím:

„Temný les je zlý. Hlavně za noci, ve dne se dá projít, když znáš cestičky. Jen nesmí pršet!“

„Proč?“ zeptala se zvědavě Diana. Les ji začínal opravdu zajímat.

„Když prší, tak se probudí. Temný les má pořád hlad. Ale nejvíc, když se probudí. Za deště jím nikdo nechodí. Důležité je včas se schovat. Třeba do hnízd pod duby. Jsou těsná, ale duby stojí na naší straně. Pomáhají nám.“

Esti si všimla, jak se Diana chvěje. A starostlivě změnila téma hovoru.

„Je ti zima?“

Bo přikývla. Les se ochladil a po dlouhém běhu jí mokré listí připadalo ledové. Ať byl skřítkovský les sebezvláštnější a zlý, pořád

vlastně panoval podzim. A ona byla děcko, které v noci leží skoro nahé v lese. Po celou dobu od svého přijetí ke dvoru nemyslela na skutečnost, že je i lidským děvčátkem. A to najednou pocítilo hlad a zimu.

A měla strach. I když ji Esti přesvědčovala, že jsou v bezpečí. Pořád byl venku les a tma. A ten les děsivě ztichl.

Ale možná tam venku už ani les není. Stačí se trošinku povyhrabat a pozná, kam zmizel. Prozatím ale vítězil strach.

Divoženka ze sebe svlékla několik vrstev oblečení, měla jich na sobě opravdu hodně. Ale všechny tak nepředstavitelně děravé a odrané, že jejich množství vůbec nebylo důležité. Důležitý byl jen způsob, jakým se vzájemně doplňovaly.

Diana se opatrně oblékla do několika šatiček. Navlékala je na sebe pomalu, aby sebou příliš nemlela. Nechtěla, aby je někdo našel. Šaty jí byly velké, a tak do nich skryla i prochladlé ruce a chodidla. Teplo, které po chvilce přišlo, bylo příjemné a uklidňující.

„Je to lepší?“ zašeptala se smutným úsměvem divoženka. Působila teď trošku polonaze. I když to samozřejmě nebyla pravda. Pokud nějaké tělo měla, skrývalo se ještě pod několika košílkami a tenkou sukní s roztrepenými okraji.

„Děkuji,“ pousmála se Bo a požitkářsky se zachumlala. „Jsou sice holčičí, ale to mi teď nevadí,“ doplnila již veseleji.

„Ale nesmíš to nikde říct,“ zaprosila po krátkém zaváhání.

Esti odmítavě zavrtěla hlavou. Proč a komu by něco takového říkala?

Bo spokojeně zívla a schoulila se do klubíčka.

„A proč jsi to udělala?“ zvědavě se zeptala po chvilince. Hlavou jí bouřlivě probíhalo množství myšlenek a událostí a některé nezodpovězené nemohla Diana zaplašit.

„Co jsem udělala?“ nechápala Esti.

„Proč jsi mi přinesla housle až do tohoto lesa?“ vysvětlila Bo svou otázku.

Divoženka pokrčila rameny.

„Viděla jsem, jak tě chytil Dranat. A jak jsi je ztratila.“

„Ztratil!“ přerušila ji Diana. „Nejsem holka.“

„Plete to,“ omluvila se Esti a pokračovala. „Jak jsi ty housle ztratil. Byla jsem schovaná ve stínu a nikdo mě neviděl. A tak jsem je vzala k sobě. A pak jsem sledovala Dranata lesem až k tomu břehu.“

„A to se nebojíš lesa?“ pohlédla Bo zvědavě do hlubokých očí divoženky.

„Ne,“ usmála se svým smutným úsměvem. „Znám les a mám jej ráda. Žila jsem zde nějaký čas, než jsem se dostala do sanatoria.“

„A ke kterému baronu patříš?“ Bo sledovala divoženku s určitým okouzlením. Uvědomila si, že se jí Esti líbí.

„Pod baronku Em,“ zašeptala tichounce divoženka. „A přestaň už se vyptávat a radši se prospí. Jak se rozední a přestane pršet, budeme moct jít dál. Povedu tě, sám by ses ztratil, skřítku jeden neposedný.“ Znovu se usmívala.

„Jmenuji se Bo,“ přátelsky se představila Diana.

„Dobrou noc, Bo,“ zašeptala slabounce divoženka a políbila ji na čelo. Pak ji přitáhla k sobě a sevřela v teplé náruči.

Dianě se motala hlava okouzlením. Objetí dívky jí vehnalo krev do tváře a její úsměv viděla před sebou, než usnula.

~ ~ ~

Probudila se uprostřed noci. Vytrhly ji ze sna cizí hlasy. A první, co si uvědomila, bylo, že je sama. Divoženka kamsi zmizela.

Silný, ale krásný hlas promluvil trochu rozzlobeně:

„Nalezla jsi ji, bludičko?“

„Ano, skoro se utopila. Ještě, žes mě za ní poslal,“ přisvědčil vyděšený dívčí šepot. A Bo jej hned poznala, patřil Esti.

„A kde ji máš? Necítím jí.“

„Spí pod dubem. Byla jí zima, tak jsem jí půjčila nějaké oblečení.“

Ozvalo se lehké přešlápnutí kopyt. Laskavý hlas působil trochu děsivě. Laskavost v něm byla nějaká překroucená. Šílená.

„A co jsi zjistila o meči?“

„Má jej u sebe. V houslích. Vezmi si ten meč a ji můžeš nechat mně.“

„Ne, bludičko! Její cena je vysoká a pro všechny bude lepší, když zmizí. Lovce nic nezastaví, ani pevnost Rudé královny!“

Diana poslepu sevřela housle a opatrně zacouvala hlouběji pod dub. Na druhé straně hnízda byl druhý otvor. Menší, skoro otvůrek.

Jenže Bo byla dost obratná, aby se jím tiše protáhla. Na paloučku za dubem klečela dívka Esti, která ji zradila. A ona se do ní málem zamilovala. Byla to zrada. Obrovská zrada, která Dianu velmi bolela. Esti se krčila před statným černým jednorozcem. Antracitové tělo a hrdá vznešená hlava ozdobená obrovským prohnutým rohem. Jen v rudých očích plál děsivý plamen šílenství. Bo jej poznala a vzpomněla si, jak s ním naposledy závodila. Byl to Glag.

Proč jen věřila bludičce? Samozřejmě, že ji zavedla na nesprávné místo, přímo k největšímu nepříteli. Jenomže večer nevěděla, že Esti je bludička. Meč by dostal Glag a bludička by dostala jako svou oběť Zeleného skřítku.

Bo opatrně ustupovala, ale dlouhé šaty jí překážely. Zastavila se a rychle je ze sebe vysvlékla.

Ve stejné chvíli však jednorozec otočil hlavu a zavěťřil. Pak se beze slova otočil zády k vystrašené bludičce a sklonil hlavu. Diana spatřila, jak mu v očích zaplála rudý plamen.

„Mně nemůžeš utéct!“ zašeptal zlověstně. Pak se Bo rozeběhla. Uslyšela zadunění jeho kopyt a odrazila se k obrovskému skoku.

Letěla neuvěřitelně dlouho. Cítila tenké větve stromů a jejich zoubkované listy, jak se jí zakusují do nechráněné kůže. Ale zem nikde nebyla. Skok se pomalu změnil v pád. Zkusila se zachytit, ale v ruce jí zůstal jen trs krvavých listů.

Roztáhla potrhaná křídla a z plných sil se snažila zastavit. Jenže křídla byla slabá a nemohla zabrzdit její pád.

Kapitola III.: VÍLA LIL A POTKAN TERRA

Bylo už ráno, když tělo Bo sklouzlo z větve, na které leželo, a spadlo do listí pod dubem. Tou dobou tudy zrovna procházelo obrovské zvíře. Tělo děvčátka žuchlo jen několik kroků od něj a ono překvapeně zapištělo. Pak o krok ustoupilo a větřilo. Když se Diana pohnula, rozevřelo výhružně tlamu. Ve stejné chvíli potlučená Diana mátožně pootevřela oči. Svět okolo ní jen zvolna nabíral tvar a barvy.

Hleděla přímo do obrovské otevřené mordy, v níž se leskly žluté hlodáky délky jejího lokte. Ovanul ji pach hniloby a masa. V panice hrábla za sebe po nějaké zbrani.

„Nehýbej se!“ rozkázal jí ale hned odkudsi z neznáma hlas. Bo nikoho dalšího neviděla. Jen obrovské zvíře, kterým byl bílý potkan velikosti tažného koně. A nezdálo se, že by promluvil on. Naopak zcela nečekaně ustoupil o další dva kroky a ulehl na zem. Jen své černorudé oči ani na vteřinu nespustil z Diany. Jediným skokem by ji chytil, dříve, než by se stačila pohnout.

A pak z jeho zad seskočila do listí útlá víla. Sklonila své dlouhé kopí s lesklým hrotem k ležící Bo. Hrot se ocitl jen píd' od jejího těla, zdobil jej trs rudých pírek.

„Jak se jmenuješ a co jsi zač?“ zeptala se víla podezíravě.

„Jmenuji se Bo a jsem žabí skřítek. Žabí pooka.“

Víla Dianu obešla.

„Kam máš namířeno, skřítku?“

„Po tom ti nic není,“ vzdorovitě zavrčela Bo a pomalu se postavila. A pak zůstala ohromením stát s otevřenou pusou.

Víla byla překvapivě drobná. Ani ne o hlavu vyšší než Diana. Měla souměrné, lehce atletické tělo olivové barvy. A byla nahá, ozdobena jen jemnou kresbou a rudými peříčky. Rezatě rudé vlasy protkané květy a citlivé zelené oči. Lehký třpyt okolo těla jen zdůrazňoval její krásu.

Víla se usmívala a Bo cítila, jak rudne.

Přitom sklouzla pohledem k jejím dívčím nadržům. Víla se usmála.

„Jsi opatrný, skřítku, ale možná bych tě mohla svézt kousek s sebou.“

A Bo by s ní jela kamkoli. Zrada bludičky Esti zůstala zapomenuta. I včerejší večer byl najednou hrozně daleko.

„Ty jsi víla?“ vykoktala tiše Diana.

„Květinová víla,“ odpověděla oslovená zvonivě. „Jmenuji se Lil a tohle je můj potkan Terra,“ mávla rukou v kožené jezdecké rukavici k vyčkávajícímu zvířeti. Oděna byla jen do těch rukavic a vysokých kožených mokasin s měkkou podrážkou.

V něčem se podobala Dranatovi. Ale v čem byl žoldák jako divoký hřebec, byla víla srovnatelná jen s okřídleným pegasem. V čem byla Dranatova nahota primitivní, byla krása Lil přirozená a elfí. Oba dva byli stopaři, jejich sedla a zbraně zdobily podobné materiály i vzory, oba uměli hledat cesty a rozuměli lesu. Ale každý po svém.

Dranat měl zkušenost a bystré smysly. Víla se řídila intuicí a srdcem.

„Rád bych jel s tebou, Lil,“ zašeptal skřítek a ještě více zčervenal. Aby se vyhnul vílinu pohledu, rozhlédl se po svých věcech. Ale na zemi ležel pouze cylindr. Stydlivě se pro něj sklonil a oprášil ho od hlíny.

„A kam máš namířeno?“ zeptala se znovu víla.

„K Lovci,“ povzdechla Bo. Vzpomněla si na slib, který složila lady Eleonor. Celý jeden den a noc už měla za sebou a cíl se jí nezdál nijak blíž. Dnes večer se měla vrátit.

„Proč jdeš k Lovci?!“ ustoupila podezíravě víla o krok a s přirozenou elegancí se vznesla do vzduchu. Teprve tím si Diana

uvědomila, že lehký třpyt okolo není záře, leč duhově blankytná hmyzí křídla. V jejím vzletu byla jemná, až taneční elegance.

„Já,“ Bo se překvapením zakoktala, „já jej musím nalézt, než najde on mne.“

„To nedává moc smyslu,“ přiblížila se víla zpět.

„Musím zjistit, proč mne chce zabít dřív, než to udělá,“ trochu rozhodněji zašeptala Diana.

Víla přistála u skřítky.

„Tak to dává ještě menší smysl. Ale jestli chceš, zavezu tě tam.“

Bo vesele přikývla. Pak se ale nejistě rozhlédla.

„Jen tu mám někde housle.“

„Housle?“ vesele se usmála Lil. Znovu se vznesla a rozhlížela po okolí. „A jak vypadaly?“

„Jsou v černém kufříku. Měl jsem je s sebou, když jsem spadl z toho srázu,“ zavolala Diana a očima pozorně propátrávala příkrý kamenitý sráz mizející kdesi v korunách vysokých stromů.

„Někde tam musí být,“ dodala přesvědčeně. Jak křehkým nástrojem byly housle, už stokrát mohly skončit rozbité a zničené. Ale chránilo je kouzlo. A chránilo je dobře, i před dosti extrémním zacházením, kterému je Bo svými častými potížemi podrobovala.

Víla se vrátila za několik minut. Housle svírala v náruči.

„Zachytily se v horních větvích stromů,“ podala otlučený kufřík Dianě. „Moc dlouho tě nenásledovaly. Jak mohly, tak tě nechaly samotného.“

Bo s úsměvem pokrčila rameny.

„To oni dělají vždycky. Chrání hlavně sebe a na mě hned zapomenou. A tak se pokaždé ztratí. V tom jsou nepoučitelné. Někdy jim trvá i celé dny, než mě zase naleznou.“

„Opravdu?“ trochu nedůvěřivě se optala víla.

A Diana vesele přikývla. „Jo. Jsou kouzelné. Jedna cikánka mi řekla, že jsou moje už od pradávna. Že dlouho čekaly zapomenuty na nějaké staré půdě. A když jsem se narodil, vyměnily několik majitelů, než se dostaly zase ke mně. Vždycky to tak dělají. Prostě je vždy někdo přinese a zapomene vedle mě. Nejdříve jsem z nich měl trochu strach a nechtěl jsem je. Zdály se mi neužitečné a překážely.“

Jenže ony se nedaly. Pořád mě pronásledovaly, až jsem se na ně naučil hrát.“

„A zahraješ mi?“ zeptala se víla.

„Rád,“ usmála se Bo. Otevřela kufřík a opatrně vytáhla housle z rudého dřeva. Pozorně je prohlédla, zda se nepoškodily. Ale zdobilo je jen obvyklé množství škrábanců v lesklém laku. Zkontrolovala struny, ani nepotřebovaly doladit. Už se přizpůsobily lesu a jeho vlhkosti samy.

A tak se postavila ke kmeni dubu a se vši vážností se poklonila. Pak slastně přivřela oči a lehounce položila smyčec na struny. Už to bylo chvíli, co nehrála. Zřetelně cítila radost, s níž se housle chystaly zpívat.

A pak hrála. Hrála jemně, ale i vesele. Hrála dlouho a ze srdce. Bez not, jen tak, jak ji melodie napadala. A víla tančila. Za letu lehce kladla nohy do trávy. Byla veselá a krásná.

Když Bo po mnoha minutách skončila, kolem se rozhostilo až neuvěřitelné ticho. Na svah, kde stála unavená víla, Diana a obrovský potkan Terra, dopadaly jasné paprsky ranního slunce a rosa okolo se leskla jako démanty. Víla se zvonivým smíchem vzlétla do vzduchu a pomalu se otáčela ve slunečních paprscích.

„Výborně, skřítku,“ zatleskala vesele. „Tvé housle jsou ostřejší než mé kopí. Budu ráda, když mi dnes budeš dělat společnost.“

„Je to čest hlavně pro mě, krásná paní,“ poklonil se Zelený skřítek a smekl stejně zelený cylindr. A potkan Terra spokojeně zívnu, až přitom hlasitě klapl zuby o sebe.

~ ~ ~

Zelený skřítek seděl před vílou a lehce se opíral o její nahé tělo. Cesta v sedle statného potkana ubíhala příjemně a rychle. A cestovat s vílou v jednom sedle bylo jako snít překrásný sen. Potkan lehce klusal lesem, jeho bystrá očka a výtečný čich jej varovaly před každým nebezpečím. Jen občas se zastavil, aby věřil u okolních cest. Někdy svěřil víle s tichým zapískáním, co zjistil. Ona pak sesedla a dlouze zkoumala stopy a okolí. Občas něco ukázala Terrovi a ten dalším písknutím odpověděl. Nebo ji dloubnul čumákem a sám

upozornil na stopy, které cítil. Chvilku se takhle dohadovali, až víla ukázala směr a potkan znovu vyrazil.

„Ty mu rozumíš?“ zeptala se Bo víly, když už zase jeli dál.

„Ovšemže. Známe se už dlouho. Poznám, co myslí nebo co mi ukazuje.“

„A o čem spolu mluvíte?“ Diana sledovala s obdivem mohutné zvíře a pohládila je po jemné srsti na zádech.

„Nepovídáme si, skřítku. Jen jsme spolu už dlouho a rozumíme, co chce druhý říct. Známe se, a to je víc, než kdybychom mluvili stejným jazykem.“

O několik hodin později již víla sesedala častěji. Někdy šla celé úseky pěšky a pečlivě zkoumala cestu. I jejich dohadování trvala déle. Zelený skřítek seděl v sedle a se zalíbením pozoroval nahou dívku kráčející vedle potkana.

Pomalou chůzí zkoumali cestu snad hodinu, než se víla otočila k Zelenému skřítkovi.

„Budeme muset počkat na večer.“

„Proč?“ trochu zoufale zaúpěla Bo. Do večera se měla vrátit na dvůr.

„Jiné cesty jsou za dne a jiné cesty lesem vedou v noci. Na některá místa ve dne žádné cesty nevedou. A taková je i ta k Lovci,“ omluvně vysvětlila víla. „Najdeme nějaké místo, kde počkáme do večera.“

Diana jen přikývla. A víla s Terrou sešli ze stezky a zamířili do hustého křoví. Protáhli se jím jen několik desítek metrů, když víla zastavila u rozložitého dubu. Tam pomohla Bo ze sedla.

„Máš hlad?“ zeptala se, když sundala z potkana sedlové brašny.

„A jaký,“ přikývla Bo. Nejedla nic pořádného skoro den a půl. A jak se Lil zeptala, všechen ten nashromážděný hlad, na který dosud neměla čas, jí sevřel žaludek.

Ale víla to poznala. A tak zvolna vybalovala různé dobroty. Celá hostina těch tří, protože potkan se samozřejmě také přidal, se protáhla na mnoho hodin.

V lenivém povalování a obědvání pomalu plynulo odpoledne. Zelený skřítek ležel na prohrátém listí a bosé nohy opíral o jeden ze

stromů. Pomalu ukusoval křížaly a se zakloněnou hlavou pozoroval nahou vílu, opírající se v leže o svého potkana.

„Proč tě vlastně Lovec hledá?“ zeptala se ospale Lil.

Skřítek jen pokrčil rameny. Neznal jej, včera o něm slyšel prvně.

Jenže víla nevěřila v náhody. Zvláště, pokud se jednalo o některé obyvatele lesa. „Lovce nezajímá Pevnost a skřítki v ní o nic víc, než ostatní lovná zvíř v lese. Pokud tě tam hledal, musel mít nějaký důvod,“ pronesla a její hlas najednou zvažněl.

„Nikdy jsme se nepotkali. Neznám ho,“ odpověděla napůl ucha poslouchající Bo. Jídlo ji teď zajímalo víc než otázky.

„Nikdo ho nezná,“ opáčila Lil. „Objevil se tu před pár lety a svou divokostí a krutostí si vydobyl jméno u bývalé vládkyně Temného lesa. Neustále si zakrývá tvář maskou. Nesnímá ji ani při svých divokých nočních lovech. Už se zapomnělo, kým byl dříve. Pokud se to vůbec vědělo.“

„Vládkyně Temného lesa?“ Zelený skřítek zaujatě pozvedl hlavu.

„To je minulost, která se dneška týká jen velmi málo. Před lety se Královna ztratila a nikdo neví kam. Jedni oslavují, druzí reptají, že za její vlády bývalo lépe. Někdy na strach zapomínáme až příliš rychle. Její služebníci ji dodnes hledají. Chtějí ji přivolat zpět. Lovec je jedním z nich. Ale to bude asi těžko souviset s tím, proč hledá tebe. Opravdu jste se nesetkali?“

„Nikdy,“ pokrčil rameny skřítek. Leč z hlubin paměti se vynořila černá těla psů. Seděli vedle postele a z jejich otevřených mord kanuly na zem sliny. Čekali, až dostanou pokyn, svolení vrhnout se na připoutanou oběť. Na ni.

„Jste tu?“ zeptala se tehdy opatrně.

A Jeho hlas vedle ní přisvědčil. „ANO.“

Bylo to jejich první setkání? Věděla, že ne. V šerých mlhách paměti se Bo snažila oživit vzpomínky na své první hodiny v sanatoriu. Cesta k nim však vedla skrze bolest a hrůzu. Zakousla se do rtu a do očí ji vyhrkly slzy zoufalství.

„Ani dnes vám to neřeknu!“ Slyšela svůj vlastní hlas. Zvučel v něm odpor a mnohokrát více strachu. Vedle zachřestil řetěz, psi se nedočkavě zvedli. Tehdy už znala bolest, která ji čeká.

„JÁ VÍM!“ odvětil On.

Citlivé srdce skřítky ovládlo šílenství nespravedlnosti. Jako obrovská živelná vlna zaplavila jeho nitro a vyrvala jej ze skutečnosti. Zkroucen bolestí ztratil půdu pod nohama. Jemná nesmrtelná mysl se napjala na hranici snesitelnosti. Sama jeho existence kolísala na hranici zkázy a přičetnosti.

„LOVEC!“ zakřičel zoufale a v očích mu zaplála šílená nenávist. Rozběhl se.

A v té chvíli ucítil pevné objetí víly. Zkusil se vytrhnout a málem se mu to podařilo. Síla, jež v něm až do té doby dřímala, byla obrovská. A Bo nechtěla přemýšlet, jen se poddat té temné nenávisti. I sám les ucítil svou příležitost a jeho jemné úponky jako pavučina opřádaly její křehkou duši.

„Žabí skřítku!“ Vílin hlas byl stejně pevný jako její sevření. Přesto ho vnímal jen jako vzdálené zvolání, které jej nemohlo zastavit.

Temná síla lesa se již zachytila v jeho duši.

Pak ucítil vílí rty na svých. Překvapeně otevřel oči. Usmívala se na něj, až se mu zamotala hlava. Chtěl něco říct, ale namísto toho ji objal. A pak propukl v pláč. Každá zapomenutá jizva a neoplakaná bolest se z něj drala ven. Každický okamžik marného boje se psy byl vyplaven proudem slz. A žabí skřítek v té řece plul.

„Něco jsem věděl a odmítl mu to říct,“ vyřázel mezi krátkými nádechy.

„Co?“ sklonila se k němu blíž víla. Její hlas byl uklidňující, a přece naléhavý.

„Nevím,“ vzlykl skřítek a schoulil se do klubíčka.

~ ~ ~

Když Bo ospale otevřela oči a protáhla si rozbolavělé tělo, kolem se již znatelně setmělo. Víla se otočila a podala jí měch se šťávou z květů.

„Noční cesty se otevírají. Máš nejvyšší čas vyrazit, hrdino.“

Diana se napila a zvedla housle. Lil ji pozorovala a trochu nejistě se zeptala: „Už víš, co budeš dělat, až se k Lovci dostaneš?“

„Ne,“ pokrčila Bo rameny. „Ale na to bude čas, než se tam dostanu,“ doplnila odhodlaně. Docela zapomněla na dvůr a bolest, i strach někam zmizel. Zůstala jen zvědavost a důvěra ve své schopnosti.

Víle nepřípadal skřítkův plán dobrý, ale mlčela. Věděla, že na takovou výpravu žádný dobrý plán neexistuje. Věřila ve štěstí, jež přeje odvážným. A Zelený skřítek měl očividně odvahy dost.

„Tak pojd’,“ zašeptala a první tiše vyrazila křovím. Potkan šel až nakonec. Vrátili se zpátky na neznatelnou stezku a překvapená Diana spatřila širokou cestu, která tu předtím nebyla. Její blátivý povrch rozryla koňská kopyta. A víla našla i velké množství psích stop.

„Tak hodně štěstí, Zelený skřítku.“

„I vám, krásná paní,“ smekl skřítek cylindr a hluboce se poklonil. Pak se tiše vydal po široké pěšině do hloubi trnitých keřů.

Víla tam ještě chvíli mlčky stála. Pak s úsměvem zašeptala do postupující noci.

„Nejsem paní, skřítku.“

Hlavou jí vířily myšlenky, které se nedaly zaplašit. Lovec a jeho bratrstvo hledá ztracenou vládkyni. A teď se začnou zabývat jedním bezvýznamným skřítkem z Pevnosti? Proč? Co od něj mohou chtít vědět?

Žabí mládě. Malý kamínek kutálející se po svahu lesa. Zapadne, zmizí ve stínech jako tisíce před ním? Nebo je ono tím dotekem, co strhne lavinu, kterou jen těžko někdo zastaví? Význam jediného skřítku nelze nijak odhadnout.

Pobídla obrovského potkana Terru, trnité keře zůstaly daleko za nimi.

Neměla za úkol chránit potřeštěné blázny, kteří se vydávají vstříc svému osudu. Zbývala jí necelá hodina k nalezení bezpečného nocležiště.

Přesto ji o tři hodiny později probudil zlý sen. Se strachem vyhlédla do noci náležící nočním lovcům. Cítila to. Tam někde se probouzela minulost, rozhodnuta psát nové dějiny tohoto tisíckrát prokletého místa.

Kapitola IV.: VĚŠTEC KOCOUR

Mohutná tmavá věž stála na skalnatém pahorku. Řetězový most byl spuštěn přes nehluboký příkop k široké rozdusané cestě obklopené tmavým trnitým houštím. A zpoza jednoho keře opatrně vyhlédla zvědavá hlavička v zeleném cylindru.

Žádná stráž nikde nestála. Nikdo věž nehlídal. Ale Bo se to nezdálo. Strašně nerada chodila dveřmi. Zvláště, když se někam plížila tajně. Opatrně slezla do příkopu a začala šplhat po skále. Když vylezla až k věži, bylo to o poznání snazší. Stěna sestávala z hrubých kamenů. Jejich ostré hrany jí rozdíraly citlivou zelenou kůži, ale na druhou stranu tím jistější byl pro Dianu každý krok vzhůru. Trvalo jen chvíličku, než stanula na parapetu úzkého otevřeného okna. Byl naštěstí o něco širší než okno samotné, takže stála přitisknutá ke stěně a opatrně nahlížela dovnitř.

~ ~ ~

V místnosti panovalo šero. Přestože podél stěn stálo rozestaveno množství svící, nevydávaly skoro žádný svit. Musely mít jiný účel. Hořely podivně čadivým plamenem, který halil strop do děsivé směsice neurčitých tvarů.

Jediným kusem nábytku tu pak byl masivní šachový stolek ze slonoviny, na němž stály rozestaveny figurky. Diana neznala pravidla této hry, a tak nemohla s určitostí říct, má-li to rozestavení

nějaký smysl. Ale poznala, že jich je málo. Navíc všechny stály pouze na černých polích.

Na šachovnici bylo mimo figurek i několik dalších předmětů. Balíček karet s černým rubem, tenká stříbrná dýka a uprostřed hracího pole koule z blankytně modrého křišťálu.

Na hrací desce nezůstalo moc volného místa, přesto s jakousi grandiózností kličkoval po ploše mohutný kocour. Měl barvu noci, bez jediné skvrny, jen jeho oči zářily do šera jako mrtvé dušičky. Jedno žluté a druhé zeleně.

Kolem stolu pomalu a zamyšleně obcházel Lovec. Tvář dřevěné masky působila prázdně a netečně. Nedalo se z ní nic vyčíst. Hrubý reliéf tmavého dřeva, primitivní zpracování bez jakéhokoli zdobení byly v rozporu se zbylým oblečením.

Kocour se zastavil zády k oknu a usadil se mezi černého krále a bílou královnu. Ocas stočil okolo předních tlapek, aniž by se dotkl jediné figury. Se skloněnou hlavou se zahleděl do křišťálové koule. Dlouze a bez pohnutí. Lovec zvolna obcházel místnost, občas se zastavil, chvílemi měnil směr chůze. Zeleného skřítků začaly bolet ruce a musel je nechat střídavě odpočinout.

Dostal se k Lovci, tak jak chtěl. Měl jej jen pár kroků od sebe, jenže nevěděl, co si teď počít. Sundat ze zad kufr a vyndat meč? Zaútočit?

I Lovec byl ozbrojen a jeho meč měl dlouhou, tenkou čepel. Bo nepochybovala, že s ní umí dobře zacházet. Na rozdíl od ní. Ona šermovat neuměla, nevěděla pořádně ani, jak se taková zbraň drží. Boj nebyl její styl.

Uplynulo mnoho minut a skřítkovi začala být zima. Opatrně na parapetu přešlapoval, aby se zahřál. Ze všech sil se snažil nenadělat hluk. Konečně se kocour zvedl a důstojně prokličkoval šachovnicí. Lovec se zastavil a čekal. Masky nevyzařovala žádné emoce, jen nepříjemný chlad.

„Dnes v noci se ti v Křivých žlabech postaví Zelený skřítek s kouzelným mečem. Utkáš se s ním a zvítězíš. Jeho krev zbarví spadané listí břiz. Jeho magický meč bude pohlcen temnotou lesa,“ zašeptal černý kocour s pohledem upřeným na Lovce.

Diana se překvapením přitiskla k chladné stěně. Lovec o ní věděl mnohem víc, než čekala. A nejen to, kdyby se zeptal kocoura trochu jinak, mohl znát i místo, kde se nacházela teď.

Kdosi zaklepal na dveře a vstoupil. Diana opatrně nakoukla dovnitř, jenže postavu příchozího zakrývala těžká kutna s kápí.

„Co je?“ zeptal se nepřítomně Lovec.

„Bratrstvo čeká jen na vás,“ zašeptal muž v kutně. Jeho oči se v šeru zaleskly. Nebyl to člověk, ale skřítek.

Lovec přešel k oknu. Do místnosti jím táhl chladný vzduch a podél horního okraje unikal kouř. Diana se v hrůze přitiskla ke kamenné zdi. Lovcova tvář se ocitla jen několik desítek centimetrů od ní. Strachem ani nedýchala, stála jako socha, jako kus kamene. Raději zavřela i oči. Kdysi slyšela, že lze vycítit cizí pohled, a sama tomu věřila. Už několikrát si byla vědoma pohledu upřeného do zad. Jediným pohybem ji teď Lovec mohl svrhnout do hlubiny pod věží, kde by se rozbila o kameny ve skalnatém příkopu.

Ale ta mince měla i svůj rub. Kdyby teď udeřila, nestihl by nic udělat. Jediným úderem by jej zasáhla z boku do hlavy a dřevěná maska by ho neochránila. Kdyby měla zbraň v ruce a ne zamčenou v kufříku pod houslemi, mohla s ním skoncovat jednou provždy. Jenže možná tomu tak nebylo. Kdyby držela zbraň připravenou v ruce, kdyby jej mohla zabít už teď, kocour by nevyprávěl o Křivých žlabech. Prozradil by ji, než by Lovec okno otevřel. Číhá na tebe na parapetu této místnosti, kouzelný meč svírá v ruce a čeká, až vyhlédneš ven.

Jakou by měla šanci, kdyby o ní věděl? Žádnou.

Lovec se obrátil a odstoupil od okna.

„Co jsem potřeboval, již vím. A není slušné nechat Bratrstvo čekat. Zvláště, když mne dnes večer ještě čeká velký lov,“ pronesl s věčným klidem a opustil místnost. Neznámý jej následoval. Teprve když se dveře zavřely, uklidnila se Diana natolik, aby potichu vydechla. Skoro se udusila, leč neměla odvahu se pohnout ani o chvilku dříve.

Bylo na čase změnit plán. Napřed se musí zbavit toho kocoura, to bylo nejdůležitější. Dokud bude Lovci prozrazovat budoucnost, těžko jej může překvapit.

Dnes večer se Křivým žlabům vyhne, ať jsou kdekoli. Zbaví se kocoura a zjistí, co Lovce plánuje. Pak se někam skryje a vyčká na zítřek. Nesmí nic uspěchat, ať už se zdrží v lese jakkoli dlouho. Navíc, pokud zabije Lovce, dvůr ji přece nepotrestá. Vykoná hrdinský skutek. Slavný hrdinský čin, o němž se budou pět písně a vyprávět pověsti ještě po dlouhý čas. O hrdinském činu Zeleného skřítko Bo, který se zcela sám vydal k věži obávaného Lovce a tam jej porazil.

Dole, kdesi hluboko pod Bo, zavržala mohutná vrata. Kopyta zabušila o prastaré kování a bytelné fošny padacího mostu a černý kůň klusem zmizel v trnitém křoví i s Lovcem. Za nimi se štěkáním běžela desítka černých psů. Naštěstí v plném tempu nezachytili stopu Zeleného skřítko. Během pár vteřin zmizeli a široká vrata někdo uzavřel.

„Musím být i nadále velmi opatrný,“ zašeptala si pro sebe Bo. Lovce má určitě více služebníků. Přinejmenším kocoura a toho, který zavřel vrata.

Okno zůstalo pootevřené. Diana opatrně položila kufr na parapet a tiše se protáhla do místnosti. Kocour ji nezaslechl.

Za normálních okolností by možná jeho citlivé kočičí uši zachytily Bo, jak se tichými kroky pohybuje místností. Jenže zrak upíral do hlubiny křišťálové koule, v níž hledal svou budoucnost.

S prvním obrazem znejistěl. Spatřil svůj sametový kožich potrháný od trnitých keřů, hladový a unavený se potichu plížil děsivým Temným lesem. Cítil strach a nebezpečí, jež ho obklopovaly, a nejistotu své pouti směřující kamsi do neznáma.

Zahleděl se tedy blíž. Pak ještě blíž. A ještě blíž.

A spatřil sám sebe jako v podivném zrcadle. Seděl před křišťálovou koulí a v ní viděl sám sebe před další křišťálovou koulí. A tak pořád dál, kam až svedl rozeznat detaily obrazu.

Pak se do obrazu každé té křišťálové plochy pomalu vsunuly dvě ruce. Poznal je skoro vzápětí. Skvrnitě zelená kůže žabího skřítko. A pak jej ty tisíckrát znásobené ruce chytily za krkem.

Přesně o vteřinu později se výjev vyplnil. Bo natáhla paže, pevně ho uchopila za kůži na krku a zvedla ze stolu. Kocour v panice vyjel a ocasem shodil většinu figurek.

„Přeji dobrý večer, věštče,“ zašeptala spokojeně Diana.

Kocour jí visel bezvládně v rukou, ani sebou neškubl. Už znal svůj osud a pochopil. Pochopil, že Zelený skřítek tu musí být celé minuty. Že je poslouchal a viděl víc, než měl. Těžko vysvětlí Lovci, proč právě tohle nevěděl.

Bo přešla k oknu a otevřela je.

„Mám pro tebe jednu dobrou radu, věštče. Nikdy víc se sem nevracej. Příště to bude horší. Ani se tě nebudu na nic ptát, nepoznal bych, jestli mi nelžeš. Tak sbohem, kocourku.“

A s tím jej vyhodila otevřeným oknem ven.

Kocour se zoufalým mňouknutím proletěl vzduchem a zapadl do trnitých keřů. A vůbec nedopadl na nohy. V prostoru plném trnů se totiž dopad špatně řídí.

Diana ani nečekala, až dopadne, a zahleděla se do lesa směrem, kterým se díval Lovec.

Nedaleko od věže hořel velký oheň. Nic jiného vidět nebylo.

Pokud se chce tuto noc ještě něco dozvědět, musí zamířit právě tam. Bo vylezla na parapet a hodila si kufřík s houslemi na záda. Pak opatrně ručkovala z věže zpátky dolů. Přitom s potěšením zjistila, že vítr vane od ohňů. Jestliže se přiblíží z této strany, Lovcovi psi ji neucítí.

~ ~ ~

Na západní straně pozemku Sanatoria a Temného lesa pohlédl chlapec na nedaleké město za svými zády. Noc zakryla tvary šedivých domů a zbylo tak jen tisíce osvětlených oken. Město, které jej nenávidělo. Město, které pro něj mělo připravenu jen špínu, hlad a noční chlad.

A všudypřítomné opovržení chodců a rány od ostatních žebráků.

Proto se rozhodl utéci. Někde jinde si nalézt trochu místa a jídla. Trochu svého štěstí.

A jeden plot jej nemohl zastavit. Vždyť někde za ním ho možná čeká teplá postel a přátelský hlas. Trochu nemotorně jej přelezl a rozeběhl se skrýt do lesa. Tam jej nikdo nenajde. A ráno prozkoumá, kde to je.

Neměl pravdu. Do Temného lesa se blížil další déšť. Za pár hodin z něj nezbylo víc, než těch pár vzpomínek, které na sebe ve městě zanechal.

Kapitola V.: BRATRSTVO ČERNÉHO DRAKA

Kněz bratrstva, jehož nikdo neoslovil jinak než Čaroděj, se opásal rudou šerpou a nechal si od mladšího pomocníka urovnat zelené dračí šupiny na hábitu. Dostavil se na shromáždění pozdě. Zdržel ho jeden z pacientů, který nečekaně zemřel. Doktor musel ještě dnes vyplnit úmrtní list a uzavřít jeho záznamy. Tak to stálo v řádu Sanatoria. A on se o jeho smrti naneštěstí dozvěděl až těsně před plánovaným odchodem. I když to bylo jen pár formulářů, které vyplňoval mnohokrát, zdrželo ho to.

I teď, když se chvatně strojí pro setkání Bratrstva, byl duchem u své práce. Zítra si musí mezi pacienty vybrat nový pokusný objekt. A zase začít nanovo. Po kolikáté už?

Ani to nepočítal, ale věřil, že jednou to vyjde. Některý z těch parchantů musí vydržet až do konce pokusu.

„Jsou tu všichni?“ zeptal se trochu podrážděně. Dnešek jej opravdu rozladil.

„Ano, Čaroději. Lovec přijel před chvílí.“

„Doufám, že nám přinesl lepší zprávy než minule,“ přikývl Čaroděj se zamručením. On sám by si s tou holkou tak dlouho nehrál. Kdyby ji dali jemu, znal preparáty, které by jí rozvázaly jazyk. Do pár hodin by věděl její příběh od narození až do smrti.

Ale ten šílenec ji napřed sadisticky morduje svými psy, a když už se jí konečně odhodlá na něco zeptat, vymění mu ji někdo pod

rukama. Což byla nehoráznost, kterou se rozhodl sám prozkoumat a opovázlivce potrestat.

Jemu stačilo pár hodin od chvíle, kdy se dozvěděl, že ta žába utekla, a už ji našel. Parchanti ze dvora samozřejmě změnili záznamy, ale žádná změna se neobejde bez nesrovnalostí. Stačilo, kdyby to Lovec řekl dříve, a přinesl by mu meč na stříbrném tácu přímo pod nos. Dříve, než odešla z ústavu do Temného lesa.

Čaroděj neznal Zeleného skřítku a sám se s ním ani nesetkal. Podceňoval ho, jako všichni, kteří spatřili jeho veselou tvář. Stejnou chybu udělal zpočátku i Lovec. Zaplatil si žoldáky a s pomocí Glaga jim otevřel cestu do skutečného světa. Námezdní zabijáci, vedení stopařem Dranatem, našli meč a přinesli mu jej. Přesněji, přinesli mu podařenou kopii meče. Než to Lovec poznal, stihl zaplatit žoldákům jejich cenu. Ta opovázlivost jej rozzuřila jako nic předtím. Chtěl vrátit peníze, ale Dranat odmítl. Stopař se držel instrukcí a přinesl meč odpovídající popisu i místu, kde měl být. Vyměnil-li zbraně někdo předtím, nebyla to Dranatova věc. Lovec nakonec nechal žoldáka na pokoji, zákon lesa a stopařů opravdu neporušili. Viník zůstal tam venku, daleko od jeho pomsty, nedosažitelný. Ale nikoli pro Lovce! Věstec mu jej našel, zlodějíčka a smíška Zeleného skřítku, který vlastní originál relikvie, meč Šaršoun. Napodruhé poslal Glaga. Bylo to drahé, ale on musel ukázat lesu, jak dopadne ten, kdo podvede Lovce. Exemplárně a drtivě musela dopadnout jeho paže na viníka. Připravil pro něj hroznou a pomalou smrt, ne jednu, ale hned několik! A pak mu Zelený skřítek vyklouzl podruhé. Lovec si odnesl do své věže jen spáče, obyčejného smrtelníka. Vládci Temného lesa nezbylo nic jiného, než se obrátit na Čaroděje, což jeho potupu jen dokonalo. A Bratrstvu zbývalo jen jediné, doufat, že odměna za hlavu toho skřítky přesvědčí v lese všechny, co mají alespoň nějaký rozum, ji vydat.

Čaroděj si nasadil masku a počkal, až mu ji pomocník upraví a zakryje hlavu kápí.

Pak vyšel do dvorany obehnané kamennými bloky. Ostatní bratři posedávali okolo, jen Lovec stál opřený o tmavý sloup. Ruce založené na prsou a svoji smečku u nohou.

„Jsem rád, že čekáním na vás, bratře, nepromarním celou noc.“ V jeho hlase nebyla jízlivost, pronesl to docela klidně a chladně. Byl to způsob mluvy, který mnohé z Temného lesa děsil. Čaroděj to jen nesnášel.

Oplatil pozdrav úklonou a se stejným klidem Lovci odpověděl:

„My doufáme, že nemarníte náš čas, bratře. Nechceme poslouchat o problémech vašeho honu. Snad podceňujete nebezpečí meče Šaršounu a riziko, které představuje pro náš plán. Snad to neberete dostatečně osobně. Ale už jen z titulu vládce Temného lesa byste mohl ten svůj protahovaný lov ukončit. Nebo nás snad potkalo to štěstí, že už meč máte?“

Lovec nijak nereagoval na uštědřenou výtku. Ale několik bratří proti slovům Čaroděje zaprotestovalo. Někteří se ulekli tónu, který vůči Lovci použil. Přestože věděli, že Čaroděj patří k Sanatoriu a vládce Temného lesa jej nezajímá, byla to příliš přímá otázka. Každý z nich, Lovec i Čaroděj, měl mezi ostatními bratry dostatek přívrženců, aby byly šance obou vyrovnané.

Naštěstí pro Bratrstvo ti dva nikdy nenechali řešit své spory ostatními. Nutnost volit by s největší pravděpodobností skončila úplným rozpadem Bratrstva. V tom lepším případě. V horším krvavou řeží, která by celé jejich tajné společenství zničila.

A pak, Bratrstvo mělo svého vůdce. A jeho dočasná nepřítomnost na věci nic neměnila.

Po krátkém šumu mezi ostatními zvedl Lovec ruku, aby je utišil.

„Lov ukončím ještě dnes.“

Někteří bratří překvapeně zašeptali.

„Jaké jsou záruky?“ nedal se Čaroděj jen tak lehce odbýt.

„Dnes večer jsem položil svému věštci tři otázky. Ve druhé otázce jsem se zeptal na místo, kde lze onoho skřítku dnes k ránu nalézt. A Věstec řekl, že na Šibeničním vrchu. Což je dobré místo pro lov. Ve třetí otázce jsem se zeptal, kde a jak se spolu utkáme. A Věstec řekl, že se s ním dnes k ránu utkám v Křivých žlabech. Jeho krev potřísní zem a meč bude pohlcen temnotou.“

Čaroděj přikývl.

„Nakolik je tvůj Věstec důvěryhodný?“

„Naprosto,“ odvětil Lovec. „Co řekne, to se vždy stane. Skřítkův osud byl určen a neexistuje žádný způsob, jak by se mu mohl vyhnout.“

Chvilí bylo ticho, které nakonec přerušil Čaroděj.

„A jak zněla první otázka pro věštec?“

Lovec jen pokrčil rameny.

„Ta se netýkala mého lovu.“

~ ~ ~

Les utichl, když jej zahalila noc. Diana rychle pochopila to podivné ticho okolo a po zádech jí přejel mráz. Les tlumil zvuky stejně jako noc světla. Kryl své lovce a zabijáky. Kolem se rozhostila temnota, těžká a dusivá.

Bo cítila, jak jí okolní lepkavá vlhkost sedá na nahá záda a mísí se s potem strachu. Špatně se jí dýchalo. Měla pocit, že ji les ohmatává.

Světla pochodní byla i tou krátkou vzdáleností zkřivená a slabá. Jako přízračná rozmazaná světýlka neozařující nic okolo. I hlas Čaroděje se protáhl v mručivě zkreslené zvuky.

„Tajné bratrstvo Černého draka! Zsvěcenci tajemství prastarého hrobu! Stoupenci uvězněné moci! Voláme Tě, ó Vládkyně! Každým dnem se blíží hodina Tvého návratu. My jsme Tvé děti, služebníci, otroci i vojáci. Jaká jsou Tvá přání, ó Vládkyně? Co je potřeba připravit, než se vrátíš, ó Paní?“

I když Diana špatně rozuměla hlasům, bylo toho dost, aby věděla, že by měla být někde daleko.

Stromy otřásla nečekaná vichřice.

„ZMMEČ!“ zavyl vítr skučivě.

„Dnešní noci jej převezme Temný les!“ křikl odhodlaně Lovec a jeho hlas se zdál být slabý a nicotný.

Meč. Skřítčí tesák, který měla Bo ve futrále na zádech, byl důvodem její cesty. Proto k ní přicházel každou noc Lovec s černými psy. Ptát se na kouzelný meč.

„KDE JE ŠARŠOUN?“ zazněla jí v hlavě zapomenutá otázka. Hlas zkreslený dřevěnou maskou. Tehdy se jí ptal poprvé.

Ale ona jej ukryla před ním i lesem. Stejně jako před žoldákem Dranatem. Klíč, který mu dala, použila před ním. To ona zaměnila originál za kopii. Vtip a šprým pro hloupého rváče.

Diana viděla, jak se temnota rozděluje. Místy houstla v absolutní černě a místy naopak poněkud řídla. Mezi stromy se cosi pohybovalo. Jeden z cípů sebou smýkl k Dianě. Věděl o ní? Vystrašeně jej sledovala, ale v poslední chvíli se přikrčila za kmen.

Temnotu ale stromy nezastavily. Nad hlavou jí proletěl obrovský pařát, černý a neskutečný. Bo se vyděšeně zvedla a zakňučela. Kmen pokrývala jinovatka. A za stromy, v kruhu nesvítících loučí svíraných bratrstvem, stála podivná bytost. Temná, obrovská a chladná. Strom za zády Diany zasténal a s tichým praskotem z něj počalo padat listí. Děvčátko vyplašeně vzhlédlo. Strom rychle trouchnivěl, rozpadal se. Půda pod jejíma nohama černala a hnila.

„ZSSKŘŘÍTKU!“ zašeptal jí hlas do ucha, mocný a děsivě krásný. Bo v nádechu vtáhla do plic krev. Vyprskla, a krev se vyřinula z nosu na rty. To jí stačilo. V šílené panice se rozeběhla do lesa. Nechala daleko za sebou temnou hrůzu bratrstva i onu bytost.

Běžela a běh se jí zdál příliš pomalý. Přeskakovala jámy a řeky, prolézala křovím a zase se nutila do běhu. Když nemohla, šla. Když nemohla už ani jít, plazila se. Unavená se hrabala temnotou, v níž neviděla dál než na pár kroků před sebe. Neměla směr, jen cíl. Uniknout co nejdál od toho hlasu.

Když konečně padla, rozplakala se. Plakala a polykala krev řinoucí se nosem z hloubi její hlavy. V ruce ještě pořád svírala černou hlínu a zetlelé rozpadající se dřevo.

Trvalo dlouho, než se dokázala zvednout. Musí nalézt místo, kde přespí. Dřív, než něco najde ji. A pak, pak se vrátí zpět na dvůr.

Kulhala. Někde si roztrhla nohu a neměla čím ji ovázat. Při šplhání do kopce si pomáhala rukama. Ale nezastavila se. Jen s brekem zatínala zuby.

Musí se dostat na vrcholek kopce.

Pár kroků před ní se rozhořel oheň.

„Čekal jsem tě!“ promluvil svým děsivě klidným hlasem Lovec.

Seděl na černém koni obklopen smečkou černých psů, kteří netrpělivě kňučeli. A ve světle Lovcovy pochodně spatřila Bošibenice. Byla na Šibeničním vrchu.

Kapitola VI.: LOVEC

Diana se pomalu postavila. Byla unavená. Byla zraněná. A hlavně byla příliš vyděšená. Neviděla Lovcovy oči, ty zakrývala dřevěná maska. A lovecký plášť halil jeho hlavu i ramena. Koženou vestu ze silné kůže měl zpevněnou černými pláty, těžké rukavice zdobené kostmi, vysoké jezdecké boty potřísněné krví. U sedla mu visel dlouhý lehký meč, ale v ruce svíral lovecké kopí na kance. Tenký ostrý hrot doplněný o železné trháky. A půl metru za trháky příčka, aby neprošel skrz a zůstal v těle své oběti.

„Tak se konečně setkáváme, Diano!“ Klid jeho hlasu byl ve své neurčitosti nepříjemný.

Nechtělo se jí už utíkat. Neměla na to sílu. Její mysl byla apatická. Pokud má zemřít, zemře tady. Proč by se měla hnát někam do Křivých žlabů? Zůstane zde.

Chtěla odpovědět něco odvážného. Smrt Zeleného skřítku by měla být hrdinská.

Postavit se mu, plivnout do tváře.

Ale ona tam jen tak stála.

Malá holčička uvnitř ní teď získávala navrch. Mohla chodit do školy. Mohla se místo toulání učit, žít u příbuzných v malém bytě ve špinavé čtvrti, růst a jednou někde pracovat. Svět skřítků měl najednou hořkou příchuť.

Lovcovo kopí bylo z oceli, bylo skutečné. Až pronikne jejím tělem, zabije skřítku, stejně jako Dianu. Dnes zemře doopravdy.

Poslední zápas svede s Lovcem zde na Šibeničním vrchu. A až umře, prostě to všechno skončí.

Diana se zoufale usmála. Na začátku šlo přece jen o vtip. Šprým pro žoldáka Dranata.

„Tak mě zabij,“ zašeptala pomalu.

„Dvě míle odsud jsou Křivé žlaby. Tam se dočkáš,“ odpověděl Lovec.

„Neběžím,“ pokrčila rameny Bo.

„Ale ano,“ přikývl Lovec a pohlédl na své psy.

Diana je okamžitě poznala. Přicházeli k ní každou noc. Za příšerné bolesti z ní rvali maso, když ležela připoutaná na posteli. Bez možnosti se bránit hleděla na vlastní krev. Bez možnosti uniknout umírala.

Samozřejmě, že poběží. Před psy ano.

„Náskok sto kroků je v téhle tmě dost,“ řekl Lovec.

Bo pokrčila rameny. Co na tom záleží? Sejdou se dole v Křivých žlabech. Byla to jen taková hra. Ale nechat se sežrat zaživa, na to neměla odvahu. To už poznala.

„Drž!“ oslovil Lovec prvního psa. A ten se napřímil, byl největší ze všech. Postoupil o krok blíž a se zdviženým čenichem věřil. Vtiskl si do hlavy pach skřítků.

„Dech!“ oslovil druhého. A další pes se vyloupł z chumlu ostatních. Ničím se nelišil.

„Vševím!“ vyslovil Lovec třetí jméno. Nejmenší ze všech rozvážně předstoupil.

„Ostatní lehnout!“ A smečka neochotně polehala. Nevraživě hleděla ke skřítkovi a cenila tesáky.

Mezi šibenice dopadly první těžké kapky. Blížil se déšť. A s ním se probudí i noční les.

Diana utáhla řemen houslí na zádech, aby se jí lépe běželo. Bude to závod se psy. Jestli ji dostihnou, nebo jim ještě svede utéct. Ale byť byla unavená, věděla, že tam doběhne.

Řekl to Věstec. Poslední zápas se odehraje v Křivých žlabech.

Ale taky ji tam mohou přitáhnout psi v zubech.

„Ještě...“ postavila se vzpřímeně a pohlédla do prázdných očí masky.

Lovec čekal.

„Tvůj Věštec ti dnes věštil naposledy. Vyhodila jsem ho!“ pronesla zvolna. Pak trochu omluvně pokrčila rameny. Lovec se nepohnul, a když promluvil, zněla v jeho hlase stejná netečnost jako vždy.

„Smečko!“

Ostatní psi se zvedli a přidali se k těm třem. Někteří poňafávali nebo hleděli na svého pána. Netrpělivě čekali na znamení honu.

Diana se otočila a pomalu se šourala zpátky z kopce. Šetřila síly. Až začne štvance, bude je potřebovat. Kulhala. Noha ji bolela, tak se na ni snažila nedošlapovat. Třeba jí nechá větší náskok, až uvidí, jak je na tom špatně.

Děšť okolo pomalu sílil. Diana zvedla hlavu a do otevřené pusy chytala dešťové kapky. A v hlavě jí zněla písnička Zeleného skřítky. Písnička zpívaná dešti.

Na devadesátém devátém kroku slyšela Lovce, jak zvedl své psy. Tak se zastavila a krátce odpočívala. Nenechá jí ani krok navíc.

Poklesla v kolenou na zem a lehce stáhla nohu zpět. Zachytila ji pevně o drn, aby nepodklouzla. Cítila adrenalin a napětí v každém svalu. A děšť každým okamžikem houstl. Z lesa vycházel pach krve a divokosti. Byl zlý, hodně zlý, a viděl ji. Čekal na ni. Příkrčena na všech čtyřech se pomalu a zhluboka nadechla. Slastí přivřela oči, zápach krve ji jen dráždil k většímu odhodlání.

A pak vyrazila vpřed.

Při druhém kroku dostali znamení psi. Nad lesem zazněl s děsivým hukotem Lovcův roh. Ale to už Diana běžela. Běžela z plných sil a odhodlaně skočila do krví páchnoucího stínu. Psi vběhli do krvavé mlhy jen o několik vteřin později.

Les už na ni čekal s otevřenou tlamou. Stal se jediným organismem lačnícím po krvi. Vymrštil stovku chapadel a otevřel temné zubaté tlamy, hluboké hnilobné jámy šílenství. Bo skočila kupředu. Její drobné tělo se proplétalo změtí úponků, chapadel a trnitých nožek se zoufalou obratností. Přeskakovala zubaté jámy, odrážela se od tmavých kmenů. Už neběžela po zemi, ale vzduchem. Za nehty jí zůstávala ztrouchnivělá těla stromů. Slyšela štěkot smečky i její bolestné vyetí. Ale to ji jen pohánělo k větší rychlosti.

Kus svahu sklouzla a kutálela se. Před ní se rozevřela další z lačných tlam, tak skočila. Hadovité úponky jen naprázdno švihly vzduchem. Do kopce pak běžela po čtyřech, šikmo svahe.

Byl to dlouhý závod. Šílený závod. A když ji psi dohnali, začala riskovat. Běžela podél jam a dráždila les svým pachem. Uskakovala na poslední chvíli, když ji skoro měl.

Přesto ji Drž dohnal.

Zakousl se jí do ruky a stáhl k zemi. Bolestí se zkroutila. Obě těla dopadla na zem a v bahnité půdě se několikrát převalila. Při pádu ztratila Diana kufřík s housle mi. Jen prsty se zoufale zaryla do psí tlamy. Ale Drž se nedal shodit.

Pak ji chytil další pes za zraněnou nohu. Bolestný impuls jí zatemnil zrak.

Hrabala se dál ve vši té bolesti, než našla kufřík. Nalehla na něj a zůstala nehybně ležet.

V bolesti a pláči fňukavě oddechovala, než zaslechla cval kopyt. Kůň proběhl okolo a kopí se zaseklo vedle její hlavy do měkké půdy až po příčku.

Oba psi Dianu pustili a s vrčením ustoupili.

Kůň se vrátil a zastavil krok před ní.

„Je tu krásný klid. To ty duby.“ Lovec seskočil na zem.

„Někteří nazývají toto místo Křivé žlaby. Jiní Dubové bludiště nebo Velký požerák, záleží na vkusu.“

Diana se pomalu postavila. Levá ruka jí bezvládně visela, ale v pravé držela skřítčí meč. Zraněnou nohou odstrčila pootevřený kufr. Proti Lovci byla jen malým děckem.

„Braš se,“ zasténala a hřbetem ruky si otřela slzy. Lovec vytáhl svůj meč. Několikrát jej zálibně obrátil v dlani a pak se postavil do střehu. Vyčkával.

A skřítčí meč svíraný Dianou byl tak žalostně krátký. Svírala jej plnou silou, když rychle zaútočila. Lovec přesným pohybem vykryl její nesmyslný úder a prosmýkl se za ni. Než se Bo stačila otočit, probodl jí lýtko. V bolesti se zhroutila k zemi a Lovec se znovu postavil do střehu.

„Třetím úderem tě zabiji,“ pronesl se svým obvyklým klidem.

Diana zaútočila podruhé. A Lovec znovu lehce vykryl. Udeřil ji hlavicí svého meče do žaludku a přes všechnu sílu, s níž Bo meč držela, jí ho sebral. Chvíli svíral oba meče, hroty otočené ke skřítkovi. Ale kouzelný meč mu propaloval rukavici. Lovec si toho nevšímal.

„Šaršoun,“ zašeptal spokojeně a pak jej hodil zpátky k zhroucené Dianě. Sám se postavil do střehu.

Měla poslední pokus.

Sebrala ten žalostně krátký meč a opřela se o něj. Když se jí podařilo vstát, pozvedla čepel k Lovci. A skočila. Použila kouzlo, jímž protáhla svůj skok. Ze zoufalství zaútočila vlastním tělem, čepel napřaženou před sebe.

Lovec vykryl úder a srazil ji stranou. Diana se stočila do salta a pak spatřila obrovskou tlamu, jež se pod ní otevřela. Hlubokou zubatou jámu plnou krvavé mlhy. Hnilobný pach vycházející z ní ji zasáhl v letu. Vyražený meč se naposledy zaleskl ve slabém světle Lovcovy louče a zmizel v její děsivé hlubině.

„Velký požerák tomu někteří říkají...“ zaslechla ještě spokojený Lovcův hlas.

Diana v pádu roztáhla svá potrhaná křídla, ale jáma byla příliš velká. Již se nedostala za její kraj a krvavá mlha ji pohltila i se zoufalým výkřikem.

Lovec rukavicí setřel ze svého meče dešťové kapky a zasunul jej zpět. Pak obřadně pozvedl k ústům lovecký roh a nočním lesem se neslo silné troubení. Vše živé se přikrčilo ve svých doupatech a zachvělo strachem i úlevou. Lovec, vládce Temného lesa, skolil této noci kořist. Někdo dnes zemřel, takže ostatní můžou v klidu spát. Alespoň pro tuto noc.

~ ~ ~

Rudá pírká se přilepila opatrně našlapující víle na nahé tělo. Pozorně četla ze stop a obezřetně se rozhlížela po nočním lese. Roh Lovce zazněl zase o kus dál, vracel se zpět do své věže. Hon byl u konce a Lil se bála pomyslet, jak skončil Zelený skřítek. Ale Lovcův

lov byl dnes krátký, i když spěchala, nemohla mu zabránit. Ani nevěděla, zda by se dokázala postavit Lovci.

Když hledali s potkanem Terrou cestu probuzeným lesem, ještě doufala, že Lovcovou kořistí není žabí skřítek. Ale stopy potvrdily její obavy. Pološepem si vyčítala tvrdohlavost, se kterou dál stopovala. Mrtvé tělo skřítky visí u sedla Lovce, a ona jen zbytečně riskuje v probuzeném lese. Co mohla ještě změnit, jen se dozvědět podrobnosti smrti jedné z mnoha obětí. A chtěla je vůbec vědět? Nechtěla, zbývala jen drobná naděje, že může něco změnit.

A pak, víla Lil znala dobře Křivé žlaby. Nejbližší místo, kam se může skrýt, je právě tam, dál po stopě. Před rokem tu strávila několik měsíců, než se nabažila usedlého způsobu života a znovu se začala toulat. Znala dobře i Velký požerák. Tu znalost tehdy využila, když ji pronásledoval jednorožec Glag. Zavedla ho sem a on spadl do jámy šílenství. Věřila, že se jej zbavila nadobro. Ale staré požeráky tráví kořist dlouho. Glag se dokázal vrátit. Zešílel, ale tím se stal ještě děsivějším, než byl předtím. Od té doby nenáviděl Lil celou svou pokřivenou duší. Jediný tvor, který se kdy vrátil z hlubin požeráku.

Květinová víla se sklonila k rozbahněným stopám. Zde psi dostihli Zeleného skřítky. V bahně ležel jeho otlučený futrál s houslemi a louže zrudly krví. O pár kroků dál se odehrál poslední souboj. Stopy k víle mluvily jako kniha podrobně o všem, co se tu událo. Jen konec zůstával nečitelný. Stopy skřítky zmizely uprostřed souboje. Lil oklepala z křídel kapky deště a lehce se vznesla nad zem. Listí se propadlo a Velký požerák, rozdrážděn novou kořistí, se rozevřel. Víla visela nad otevřenou jámou šílenství a sledovala, jak lačně čeká na svou kořist. Potkan šťouchl čumákem do futrálu s houslemi a tázavě se k ní otočil. Víla jen pokrčila rameny, bylo po všem. Nejvyšší čas zalézt do bezpečí a nechat hrůzy dneška odplavit deštěm k včerejšku.

Ale pak se v temné jámě cosi pohnulo. Bahnem pokryté tělo Zeleného skřítky zachycené do větví za zuby požeráku. Třásl se chladem a hrůzou, která čpěla z krvavé hlubiny pod ním. Přesto se držel, přitisknut k živočišné stěně prastarého tvora.

Víla okamžitě sklouzla dolů a vztáhla ruku skrz usliněné zuby.

„Bo!“

Slyšela jeho pláč, ale skřítek se nepohnul. Jen křečovitě svíral větve a zvrásněné dásně požeráku. Nevnímal nic okolo, jen svou úpěnlivou snahu udržet se.

„BO! PODEJ MI RUKU, BO!“

Křičela na něj marně víla.

Dešťové kapky smývaly ze skřítkova bahna a skrz hrůzu zaslechl píseň vody. Píseň, kterou hrával na housle, svou vlastní skladbu, píseň deště. Zvedl hlavu a se zoufalým pousmáním natáhl ruku k noci.

„Podvedl jsem smrt, vílo,“ zašeptal ubrečeným hlasem.

A oba se bláznivě rozesmáli.

~ ~ ~

Uprostřed Křivých žlabů stála opuštěná vesnice. Nikdo z lesa si nepamatoval, kam zmizeli její obyvatelé, a nikdo se ani neptal. Podzemní domky bez oken, jen dveře z pevných dubových fošen a stejně silnou závorou. V jednom z nich ležel do klubíčka stočený obrovský bílý potkan a o něj se opírala květinová víla Lil. K ní se tiskla šťastná Bo. Cítila vůni a příjemné teplo jejího nahého těla. Lehce ospalá víla ji hladila po vlasech. A celé to šílené dobrodružství se zdálo najednou jen dávno minulým příběhem.

„Proč ti šel Lovec po stopě?“ zeptala se víla.

Bo pokrčila rameny, už se to nezdálo důležité.

„Chtěl ten meč. Šaršoun, jak mu říkal. Tam venku, ve městě, jsem ho štípla před nosem jeho služebníků. A on si mne nechal přivést sem.“

„A co se s ním stalo?“

„S tím mečem? Spadl dolů, do jámy. Proč? Byl nějak důležitý?“ otočila se k víle zvědavě.

„Možná ano, možná ne,“ políbila ji Lil do vlasů a smutně se usmála.

„Jedna z dávných pověstí lesa říká, že zbraň Šaršoun ukončí vládu šílenství a děsu v tomto lese. Lovec a jeho bratrstvo hodně riskovali, když se jej pokusili získat.“

„Ale teď je zničen! Mou vinou!“ zašeptala omluvně Bo. Ale nezdálo se, že by jí víla něco vyčítala.

„Ano, ocitl se v místě, odkud jej asi nikdo nedostane. Ale kdo ví, jaké cesty si vybírá osud. A sama Královna už je celé roky pryč. Snad se nevrátí a příchod meče je znamením, které to potvrzuje.“

V mysli Bo se znovu vynořil rozměrný stín, pod jehož dotekem vše vadlo a usychalo. Vlákyně.

„Co se stalo s královnou?“ zašeptala opatrně.

Víla nechtěla vyprávět skřítkovi o hrůzách Temného lesa. Přesto začala po chvíli ticha šeptem povídat. Ale napřed jej přitiskla pevněji k sobě, poněvadž jsou věci, které je lepší poslouchat doma a v bezpečí.

~ ~ ~

„Ještě před pár lety vládla Temnému lesu Černá královna, přezdívaná také Černý drak. Pochop, toto místo je jiné než ostatní lesy. Stíny zasévají do každé duše tem notu, a ta dříve či později prosákne každým. A Královna tu byla po staletí!“

„Ale ty jsi hodná,“ přerušila ji Bo. Víla odmítavě zavrtěla hlavou.

„Nikdo není úplně dobrý a pro skřítky to platí dvojnásob. Navíc tu nejsem ještě tak dlouho, abych o sobě mohla tvrdit, že nade mnou les nemá žádnou moc. Ti, co se domnívali, že je toto místo nedokáže ovlivnit, se nakonec vždy ukázali jako ti nejhorší.“

Ale nepřerušuj mě, jinak se nic nedozvíš.“

„Promiň,“ špitl skřítek.

„Říká se, že původně žil les a Pevnost vedle sebe v míru. Ale to muselo být hodně dávno, neboť co já pamatuji, je to přesně naopak. Královna nenáviděla Pevnost.“

„Pevnost?“ nechápavě se optala Bo. To slovo neslyšela z úst víly poprvé a nevěděla, s jakým místem si je spojit.

„Sanatorium. Les nazývá sanatorium jménem Pevnost. Ale to předbýváme, neboť ani toto jméno tehdy ještě neexistovalo.“

Jak jsem řekla, Královna nenáviděla Sanatorium. A nejen Ona. Věčné šarvátky jednou za čas přesáhly hranici jednotlivců. Zahořel oheň nenávisti a hordy vtrhly do Pevnosti. Vyvraždily každého

podvržence a přisvojily si jejich sílu. Zvláště v posledních letech, kdy do lesa jen málokdy zabloudil člověk, se to stalo oblíbeným způsobem, jak se Černá královna sytila. Pak prospala ve svém sídle celá další léta, než ji znovu probudil hlad.

Tak tomu bylo, dokud někdo neproměnil sanatorium v Pevnost. Když zaútočily hordy s královnou naposledy, byly poraženy. Říká se, že je tam čekala síla, která byla mocnější a vražednější než černá nenávist a zkáza. Ale kdo ví, co se opravdu přihodilo? Já tam nebyla. Jisté je, že tehdy se ztratila i královna. Nebyla mezi živými, ani ji nepozřel les s mrtvými.

Mnozí z lesa ale nemohou zapomenout na tu porážku. Možná proto tak zoufale hledají ztracenou vládkyni.

A to je vše. Snad i konec tvého dobrodružství, skřítku. Těžko říct, jakou roli a proč jsi v tom celém sehrál. Ale jakmile se zotavíš, musíš se vrátit do sanatoria. Les je příliš krutý k těm, co se nedovedou bránit.“

Bo se silněji přitiskla k víle a smutně přikývla. Ani ona nevěděla, co se stalo ve městě, než se dostala sem. Připletla se k tomu všemu náhodou, nebo věděla, co dělá? To se jí teď nezdálo důležité.

Malý princ řekl:

„Před více jak pěti lety tu byli jiní skřítki. Postavili plno věcí, na jejichž původ se zde nikdo neptá. Ale pak všichni ti skřítki najednou zmizeli. Jednoho dne byli pryč a sem začali pomalu, skřítek po skřítkovi, přicházet noví. A z nich vznikly oba současné dvory.“

Víla jí vyprávěla, že se Pevnost minule ubránila. Bo o tom pochybovala.

Ale co se opravdu tehdy stalo? To bylo tajemství pohřbené v sanatoriu pod vrstvou strachu a zákazů. Věci, o nichž se nesmělo mluvit.

Již teď dráždily zvědavost Zeleného skřítku i děvčátka jménem Diana.

ZÁVĚR: KDE VŠE TEPRVE ZAČÍNÁ

Když se Diana po mnoha dnech vrátila do sanatoria, zatkla ji stráž Rudé královny. Předvedli ji před překvapený dvůr jako vězně. Jen málo skřítků věřilo, že se Bo z Temného lesa vrátí. Dávno ji pokládali za mrtvou. A sázka na její přežití vynesla lordu Špínovi vysoké zisky. Byla to jedna z nejbouřlivějších událostí probíraná v putyce ještě mnoho dní.

Jenže to nijak neochránilo Zeleného skřítku před hněvem a trestem dvora. Porušila slib daný své paní a její výprava byla prohlášena za útěk. Stráž, která ji přivedla, dostala pochvalu a ona trest.

Nesetli jí hlavu, jak bylo na dvoře Rudé královny zvykem a oblíbenou kratochvílí. Ale dostala veřejný výprask, jako výstrahu pro ostatní poddané.

Barona Edwarda její útěk překvapil a sám sobě přiznal svůj omyl, když ji podezíral. Zelený skřítek byl jen další z řady hloupých služebníků, kterých se rozmazlená lady Eleonor uměla děsivým způsobem zbavovat. Přestal Dianu sledovat a zaměřil své síly a pozornost k důležitějším věcem.

A nikoho to nemohlo potěšit více než lady Eleonor. Její služebník a špión, Zelený skřítek, mohl teď snadněji plnit své úkoly. Pro mladičkou lady se začal otevírat svět zvaný politika. Ale to je jiný příběh.

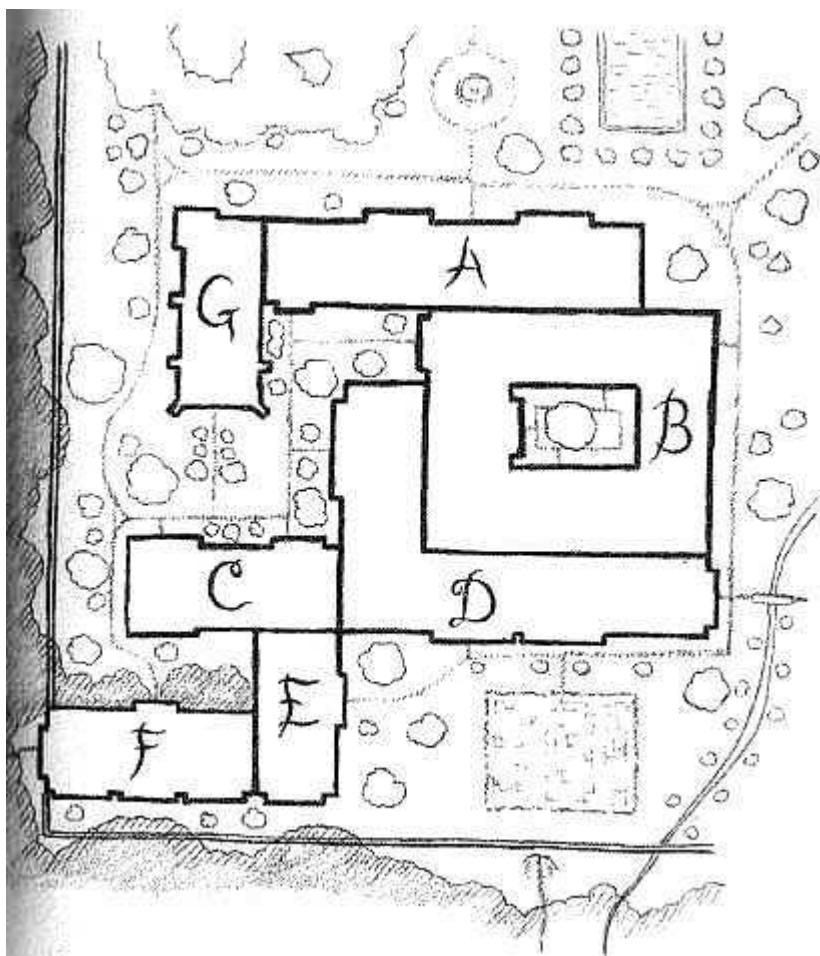
A Bo? Ještě mnoho dní se budila v hrůze ze spánku. Ještě mnoho dní před sebou viděla bezedné jámy plné šílenství. Ale nakonec se do jejích očí zase vrátila ta rozmarná veselost a radost. Čas vyléčil rány a mnoho *věcí* se ještě stalo. Ale nic není takové, jak to vypadá.

Vždyť celý tento příběh má počátek v jednom vtipu. Ve šprýmu pro žoldáka Dranata, stopaře, který se nechal napálit od Žabího skřítky. To pro ten šprým je malé děvčátko zavřené v sanatoriu pro choromyslné. Pro jeden vtíp nemá žádné cesty zpět. Temný les i ústav se staly jejím vězením.

Dodatky

Mapa Sanatoria

Blok A	–	Lékařské a reprezentační křídlo
Blok B	–	Kartotéky, knihovna a speciální ordinace
Blok C	–	Pacienti střední
Blok D	–	Střežení pacienti
Blok E	–	Prominentní pacienti s volným režimem
Blok F	–	Stará nepoužívaná budova
Blok G	–	Starý kostel (pitevna)

HIEARCHIE DVORA RUDÉ KRÁLOVNY

RUDÁ KRÁLOVNA – Komtesa ELIZABETH

(Z rodu Vznešených – sídlí na bloku E)

Dle svého přesvědčení svrchovaná vládkyně sanatoria a Temného lesa. Všichni skřítkci a veškeré dění snové části podléhá jejím příkazům a vůli. Rudá královna je arogantní tyranka, kterou poddaní nezajímají, pokud jí nemohou poskytnout rozptýlení nebo větší moc. Nejoblíbenější zábavou jsou večerní popravy, které udržují skřítky sanatoria ve strachu.

Lady ELEONOR

(Satyří děvčátko zlatého rouna – sídlí na bloku E)

Schovanka královny, opatrovaná, hýčkaná, nedotknutelná. Její život je jako zlatá klec, ke které se nesmí nikdo přiblížit. Jediný, kdo s ní může mluvit, je sama královna a pak její sluha. Většina sluhů, ač překrásní a roztomilí, byli ovšem pečlivě vybraní a vycvičení agenti barona Edwarda. Eleonor, jež má mnohem větší ambice, než být dvorním mazlíčkem, se jich všech zbavila dosti nešlechetným způsobem. Na její obranu nutno přiznat, že nešlo ani tak o krutost její, jako míst, která jí poskytla příležitost.

BÍLÝ KRÁLÍK VLOČKA Kavalír

(Chiméra – bydlel s Eleonor na bloku E)

Předposlední z jejích sluhů, jehož Eleonor darovala Dianě a následně byl rozsápán Lovcovými psy na bloku F.

Zelený skřítek BO

(Žabí skřítek – bydlel v pokoji Eleonor na bloku E)

Zatím poslední ze sluhů Eleonor, kterého koupila od Malého prince.

Baron EDWARD

(Skřítek stínů – sídlí na bloku E)

Královnin rádce a šéf špionáže. Na dvoře stojí ve vlivu hned za královnou. Je to muž chladného kalkulu a logiky, který nezapomíná a neodpouští. Jeho špionážní síť je postrachem podhradí a udržuje poddané v neustálém strachu před protestem či vlastním názorem.

Sir ELL

(Skřítek stínů – sídlí na bloku E)

Pravá ruka barona. Sir Ell zajišťuje byrokracii snového podhradí, kontakt dvora s poddanými (blok C) a případně řešení jejich sporů či stížností.

Lady ELLOIS

(Skřítek stínů – sídlí na bloku E)

Vede špionážní síť speciálně cvičených agentů nasazených do blízkosti ostatních baronů, k lady Eleonor a do samotného lesa.

Baron ŠPÍNA

(Skřet – sídlí ve sklepení bloku D, v putyce)

I když oficiálně není toto spojení dokazatelné, je dvorem putyka trpěna a ignorována. Baron Špína mimo provozování této nálevny vede i zločineckou síť. Ta se mnohdy prolíná se špionážní sítí barona Edwarda a dvojíti agenti jsou využíváni jako vzájemný informační kanál.

Baronka EVELIN

(Satyrka rudého rouna – sídlí na bloku E)

První dvorní dáma a důvěrnice královny. Intrikánka s velkou intuicí a citem pro okamžik. Dle postavení na dvoře je třetím nejmocnějším skřítkem, leč nezřídka pomocí pomluv a zpochybení výroků barona dosáhne svého navzdory jeho protestům. Evelin spravuje celý blok E a vše, co souvisí se dvorem. Pod její správou je i univerzita, ale tu spíše jen ignoruje a omezuje její vliv.

Sir EDGY

(Troll – sídlí na bloku E)

Pod jeho správou spadá veškeré vojsko dvora, které není nijak početné, a také služebnictvo, jehož je pro dvůr potřeba mnoho.

Profesor BREPTA

(Skřítek vědec – sídlí na bloku B)

Děkan skřítků univerzity. Práva univerzity a svoboda je dána listinou, jež pochází z doby před vládou královny a je královnou trpěna. Cenou za to však je, že univerzita až na výjimky nepřijímá ke studiu. Stala se tak uzavřeným společenstvím několika akademiků, vědců a úředníků. Pod děkana spadá mimo univerzity i Alchymistická laboratoř a domácí skřítek písař MARVIN, který mění lékařské záписy lidského personálu dle potřeb dvora.

Baronka EM alias kočka ŠKLÍBA

(Kočí skřítek – sídlí na bloku E)

Nezkrotná a pobuřující baronka nemá pod svou vládou žádnou část dvora, pouze hrstku individuí, tvořících její služebnictvo. Baronka Em je oficiálně bez vlivu za mnohé prohřešky proti etiketě a snižování vznešenosti dvora. Veškeré pokusy o špehování jejích aktivit však skončily „ztrátou“ agenta, a tudíž jsou její činy pro dvůr nekontrolovatelné. Toho často využívají ostatní baroni, i lady Eleonor, pokud potřebují tajně vykonat něco, s čím by je později nebylo možno spojovat. Proto rovněž podporují její pověst šílené a nedůvěryhodné osoby před královnou, kdyby cokoli z těchto „zakázek“ vyšlo najevo.

Sir EDR

(Troll – sídlí na bloku E)

Skřet, neurvalý a hrubý zabiják. Spravuje pro baronku Em jí podléhající skřítky bydlící na bloku C. Jde o bludičku ESTI, konstruktéra jménem DARRYL a vílu ÁGNES.

Lady ELIS – ALENKA

(Domácí skřítek – sídlí na bloku E)

Služebná baronky Em, věstkyně a sudička dívka.

Baron GASKON

(Z rodu vznešených – sídlí v Temném lese)

Na dvoře se objevuje zřídka, a proto jsou jeho přání ignorována a přehlížena. Pro královnu je důležitý jen jako představitel její moci nad Temným lesem, jinak ji nezajímá. Baronova vláda nad lesem je však značně pochybná, raději se neplete do záležitosti lesních obyvatel a ti nechávají na pokoji jeho. Tento stav lze jen těžko nazvat vládou. Baronovi poddaní nejsou známi.

KRYSOCHODEC

(Chiméra – sídlo nezjištěno)

Klíčník. Má schopnost odemknout všechny dveře sanatoria a to je i jeho každodenní úkol. Ráno dveře před příchodem personálu opět zamyká. Není ani tak poddaným královny, jako plní svou práci. Pro dobré vztahy a možnost ovlivnit, čím pokoj bude odemčen, jej dvůr často hostí na svých slavnostech. Krysochodec, který si nepotrpí na okázalost, tráví čas na dvoře někde stranou. To vyhovuje i dvoru, neboť dotyčný má podobu mrzáka v hadrech s protézou a tváří podobnou krysí.

Dvorní věstkyně ENN – ANNA

(Skřítek cest – sídlí na bloku A)

Mimo dvorní věstkyně je i sudičkou ženou. (Sudička stařena se na dvoře nenachází.) Přestože má uznávané postavení na dvoře, nejsou její služby využívány a stala se tak jen určitým znakem vznešenosti dvora. Z trpělivé dobroty to věstkyně snáší, i když je jí toto postavení na obtíž. Ve své skromnosti tíhne k obyčejným skřítkům.

Sir EDMUND

(Z rodu vznešených – zničen)

Po prokázání panovnických nároků byl na příkaz Rudé královny odstraněn. Dvůr jej považuje za mrtvého. Někteří z poddaných ale věří v jeho návrat.

Pohádky tarotu

Některé věci ještě nebyly vyřčeny, ale neměly by být ani
zapomenuty.
Tisíce dalších příběhů se odehrávalo v ten samý čas, toto jsou
některé z nich...

První pohádka zasvěcená 0. tarotové kartě – bláznovi:

Alenka, kočka Šklíba a bílý králík Vločka kavalír

Sanatorium. Ústav obývající zámek stojící stranou od města. Ze severu jeho pozemky ohraničuje nezvykle hustý les, od jihu od silnice udržované stromořadí a louky členěné křovinatými remízky. A právě podle toho lesa, který se tlačí na severní zeď, dostalo sanatorium své jméno, Darkwood – *Temný les*.

Část I.: Šklíba

V budově nesoucí lakonické označení E, v přízemní místnosti, ležela na posteli dospívající dívka. Ruce založené pod hlavou, nohy opřené o zvýšený rám postele a pohled upřený do chladně bílého stropu.

Měla snědý obličej a krátké zcuchané vlasy jí dredovatěly. Byla nepodobná rodičům a prarodičům, nakolik to jen šlo. Její původ vyvolával mezi příbuznými věčné hádky. Obvykle načali toto téma hned poté, co se první z nich trochu opil.

Ale dívku její původ již dávno nezajímal. Za prvé, rodiče nevidala, nenavštívili ji alespoň dva roky. A pak, ona věděla, že je podvrženec.

Věc, která ji trápila, byla mnohem nedávnější historie. Uplynulo sotva osm hodin, co ji přivezli na pokoj probouzející se z narkózy. Kde a proč byla předchozí tři dny? Zvedla levou ruku před obličej a pohlédla na obzav.

Na bloku E nebylo obvyklé, aby vyšetření a procedury řídili doktoři, ať už si mysleli cokoli. Blok E měl svou vlastní hierarchii prominentních dětí, které ovlivňovaly záznamy doktorů více, než by ti byli schopni si jen představit. A v té hierarchii nebyla dívka nijak nízko. Ty, kteří mohli vydat rozkaz k tomu, co se stalo, ať už se stalo cokoli, mohla spočítat na prstech jedné ruky. Otázka, která za touto záhadou visela, byla stejně znepokojivá. Proč by ji chtěl někdo na několik dní dostat stranou? Týden vzpomínek halila bílá mlha

zapomnění, skrz kterou prosakovaly jen útržky událostí. Ale ani u nich si nebyla jista, zda nejsou jen jejím snem.

Za oknem Sanatoria již vládla noc, podzimní večer pomalu končil. A dívka nesnášela tyhle nudně dlouhé večery čekání. To hnusně se plazící ticho v budově a očekávání přicházející noci. Znuděně pohlédla do místnosti. Malá, stroze zařízená cela, jak bylo v Sanatoriu zvykem. Malý stůl s lavicí, skříň na ústavní prádlo a hygienické potřeby a dvě těžké postele. Na té druhé spalo mnohem mladší děvčátko než ona. Dívka zatápala v zamlžené paměti po jejím jméně. A vzpomněla si překvapivě snadno, děvčátko se jmenovalo Alenka. I když zde se jí říkalo Elis. Ale to byl zvyk místního bloku, komolit a přejmenovávat všechny tak, aby vše začínalo písmenem bloku E.

Jak se jmenuje ona sama? I tuto otázku si snadno zodpověděla. Říkají jí Em, přesněji baronka Em. Ale jmenuje se Šklíba. Přesněji kočka Šklíba. Starší vzpomínky nebyly mlhou nijak zasaženy. Věděla, kdo je, věděla i vše o Alence.

Elis, jak se jí zde říkalo, vychovali cikáni. Museli ji ukrást rodičům už v peřinkách. Bledé drobné děvčátko přitom mezi ně nemohlo zapadnout. Mělo jejich výchovu a pohled na svět, přesto v ní zůstala překvapivá vzornost a pořádkumilovnost. Byla pracovitá, i když občas rozmarná a neklidná. Ale jinak si ne mohla Šklíba přát lepší služebnou a společnici než právě Alenku.

Přemýšlela, že by ji jmenovala a pasovala na lady, ale to si zatím nechávala pro lepší příležitost. Jako svého poddaného měla sira Edra, nevraživého a tupého válečníka, kterému se vše muselo vysvětlovat dvakrát. Až ji jeho tupost naštvě, udělá z Alenky lady.

Pousmála se při té představě, ale hned jí myšlenky sklouzly jinam. A to k dnešnímu večeru. Na děvčátko v bílé ústavní košili, které potkaly s Alenkou v umývárně. Bílá se v sanatoriu nenosila. Nikde v žádném bloku neměli bílé ústavní prádlo, přesto ji potkaly. Odkud přišla a co byla zač? Šklíba měla dojem, že zahlédla zbytky přízračných skvrn snové krve na jejím těle. I když jí tělem ještě koloval zbytek sedativ, podivné věci její divokou mysl dráždily k neklidu. Manipulace s drobnostmi a informacemi jí vynesla její postavení na tomto dvoře. A pak samozřejmě i určité zastrašování.

Po chodbě tiše přešla Sestra a zavřela za sebou dveře na konci chodby. Světlo na stropě místnosti zhaslo, i chodba potemněla v přízračném světle orientačních světýlek. Večer končil, začínala noc. Ticho bylo hmatatelné. Doktoři odjeli domů, zřízenci, jimž zůstala na starost budova, pili kafe v bloku A. A tak nemohli slyšet nic z toho, co se v bloku E po setmění odehrávalo.

Noční chodbou zazněly nové kroky. Podivné a nepatřičné pro lékařskou budovu. Tiché *řap* a ostré *klap*. Střídaly se s pravidelností a s jejich zvukem začala proměna. Místnost se zkřivila. Dívka s úsměvem pozorovala živočišný pohyb stěn i stropu, se kterým se zbortily úhly a roviny. Prázdnou bělost stěn zakryly barevné koberce a křivé poličky plné drobností. Na stropě se rozzářila bohatě zdobená lampa. Ve své nepravidelnosti visela našikmo. Sanatorium dostalo svou druhou pokřivenou tvář. A na tvář Šklíby se vrátilo její děsivé modré tetování. Na ramena jí spadly provazce dredů a ústa se roztáhla do širokého úsměvu plného ostrých zubů dravce.

~ ~ ~

Každou středu se konala na dvoře Rudé královny velká audience, kde se setkávali všichni dvořané. Alenka s kočkou Šklíbou přišly ke dveřím do velké síně, když jim zastoupil cestu livrejovaný žabák a omluvně špitl.

„Promiňte, ale ještě nepřišla baronka Evelin.“

Kočka Šklíba pohlédla na sluhu a oči jí hladově zaplály. Žabák se přikrčil. Chtěl něco namítnout, ale poznal, že by to byla chyba. Kočka Šklíba měla jednu ze svých nálad – to znamenalo chuť rozpárat břicho prvnímu, kdo ji urazí. Prozatím na něj jen vycenila řadu ostrých trháků.

„Jsem snad její chuva?“ Samotnou ji překvapilo, nakolik ji ztráta vzpomínek vzala. Ale neměla náladu se nijak krotit.

„Ne, paní, ale baronka Evelin je...“ Žabák chtěl podotknout, že baronka Evelin je první dvorní dámou a druhou rádkyní dvora, a tím má vyšší postavení než baronka Em. Jenže podobné výtky Šklíba nesnášela i v mnohem lepší náladě. Baronka jej přitlačila ke zdi a v jejím širokém úsměvu se zaleskly špičáky.

„Je mi jedno, kde se courá Evelin, protože já jsem rovněž baronka!“

~ ~ ~

S těmi slovy odstrčila žabáka a vstoupila do velké síně.

Ceremoniář poklepal svou těžkou holí o barevný vzor na dlaždicích a zvučným hlasem představil příchozí.

„Paní baronka E...“ Ale přesně v tom okamžiku překvapeně zjistil, že se nejedná o baronku Evelin, a ztichl. V mysli mu panicky zavířila jména. Jeho zadrhnutí způsobilo, že si příchozí Šklíby všiml i celý dvůr. Do nestálého ticha připomněla baronka ceremoniáři své jméno. Vyslovila je dost nahlas, aby ho zaslechli všichni v sále. I když těžko si představit, že by někdo ze dvora neznal jméno nejšílenější a nejdivočejší baronky, když její přítomnost byla zdrojem neustálých problémů a rozruchu.

Alenka zůstala u dveří, zatímco Šklíba líně došla až pod trůn, kde se lehce poklonila.

„Rudá královno, má vládkyně. Jsem vám k službám.“

Dvůr konečně procitl a se zahučením dal najevo, co si myslí o nestoudnosti, s níž byla předběhnuta baronka Evelin.

„Ty jsi?“ zamyslela se s výsměchem královna a kývla na ceremoniáře. Ten klepl holí a krátce doplnil svou řeč.

„Baronka Em.“

Baron Edward, první rádce, se naklonil ke královně a cosi jí šeptem vysvětloval. Trvalo chvíli, než skončil a postavil se na své místo za trůn s obličejem nevšimavě prázdným a zamyšleným. Kdo ale nezakrýval své znučení, byla malá satyří lady Eleonor, sedící po pravici královny. Zhýčkaná a rozmazlovaná chráněnka královny a dvora. Celou dobu zívala a zlatavými kopýtky kopala do střapců koberce.

Královna vyslechla rádce a povýšeně se usmála.

„Tak baronka Em. Čekala jsem svou dvorní dámu, ale není důvod, proč tento úkol pro změnu nesvěřit vám. Má Schovanka lady Eleonor od dnešního večera postrádá svého mazlíčka, bílého králíka Vločku kavalíra. Co kdybyste se po něm podívala a našla jej?“

Myslím, že do rána, než skončí dvorní slavnost, to jistě stačíte. Jak řekl baron Edward, bude to dobrý důkaz vaší loajality.“

Baronka Em se poklonila hlouběji. „Samozřejmě, Vaše vznešenosti, a mohu se zeptat na podrobnosti lady Eleonor?“

Tvář Rudé královny se okamžitě stáhla do přísné masky. Její hlas byl najednou mrazivě chladný.

„Samozřejmě, že NE! Nehodí se, aby se Schovanka bavila s kdekým!“

„Jistě, Vaše vznešenosti,“ uklonila se Šklíba hlouběji. „Mohla bych alespoň vědět, jak onen mazlíček vypadá?“

Královna se pobaveně rozhlédla okolo. „Jak vypadá bílý králík, má dlouhé uši samozřejmě!“ Dvořanstvo se pobaveně rozesmálo. Nutno poznamenat, že dost hloupé, nikdo z nich nevěděl, jak vypadá Vločka kavalír. A přísný hlas vládkyně smích hned přerušil. „Na další otázky se zeptej dvořanstva, baronko Em. Zdá se, že všechno vědí a rádi ti budou nápomocni při tak důležitém úkolu!“

Nastalo ticho a dvůr se nejistě rozhlédl okolo.

„Děkuji, Vaše vznešenosti,“ poklonila se ještě jednou Šklíba a vycouvala z místnosti. Pomoc těch vznešených šašků si svedla představit. Hned, jak se za ní zavřely dveře, rozzlobeně vyprskla do prázdné chodby.

„Hledat parchantkovy hračky, to je to poslední, co chci dělat!“

Přikrčený žabák raději mlčel.

Část II.: Alenka

Uplynula hodina, než se všichni poddaní kočky Šklíby znovu sešli na chodbě v patře. Alenka se byla zeptat na radu dvorní věštkyně Anny, ale ta o bílém králíkovi také jakživa neslyšela. Mezi čtyřma očima jí poradila, ať se zeptají lady Eleonor, nikdo jiný jim asi neporadí. Lady Eleonor se půjde za hodinu koupat. Hlídat ji bude troll sir Nervóza, přezdívaný na dvoře Edgy. Když se svedou přes něj dostat do sprch, budou mít klidnou hodinku v přítomnosti lady Eleonor.

Alenka sdělila, co se dozvěděla, kočce Šklíbě, která seděla na parapetu okna a rozzlobeně poškubávala ocasem. Pak si úslužně

sedla na okno vedle a s povzdechem si objala kolena pažemi. Obě mlčky pozorovaly prázdnou chodbu a pokřivený strop, který zde působil dojmem, že může kdykoli spadnout a rozdrtit každého, kdo tudy půjde. Přesto zde byla okázalost bloku E zdvojnásobena. Zdobený koberec a řady mohutných svícňů zdobily nejen podlahu, ale v zrcadlovém provedení i pokřivený strop.

Po několika minutách se tiše přišourala bludička Esti a jen bezhlasně pokrčila rameny. Posadila se pod okno, vedle Alenky a dál od čím dál nervóznější kočky. Kdyby tou dobou někdo procházel chodbou, lehce by se mohlo stát, že by přehlédl tu zachmuřenou trojici u okna. V horším případě by si jich všiml až na poslední chvíli, a že to byl věru děsivý pohled. Mohutná orvaná kočka, již pod srstí prosvítalo modré tetování, Alenka zahloubaná v myšlenkách a bludička v otrhaných klůčkách a cárech oblečení.

Sir Edr a konstruktér Darryl přišli až po více než hodině. Jejich příchod roztříštil ticho chřestěním zbraní a všelijakého náradí.

Edr se nedbale poklonil.

„Skřípli jsme písaře Marvina, jak jste chtěla. Cukal se a blekotal, že je pod ochranou Rudé královny, ale vzkázal jsem mu její slova, že nám má dvůr pomoci. Bohužel, o bílém králíkovi nic, žádný záznam. Nebude to skřítek, asi nějaká chiméra. Tak.“

Kočka přivřela oči a čekala. Všichni pohlédli k ní, ale ona nespouštěla pohled z mohutného skřeta před sebou, svého poddaného. Očividně nepovažovala hlášení za ukončené. Sir Edr začal rychle hloubat, nač mohl zapomenout.

Zachránil jej Darryl, hluboce se poklonil a doplnil zprávu, která Šklíbu zajímala nejvíce.

„Písař zpočátku mylně považoval výskyt bílých košil v sanatoriu za nemožný, ale když jsme vůči němu zvýšili tlak, prohledal pečlivě veškeré záznamy a přiznal pak svou neinformovanost. Dle starších údajů se bílá nosí na bloku F. Menším zádrhelem celé této skutečnosti je smutný fakt, že sanatorium žádný blok F nemá.“

„Dobře,“ usmála se Šklíba svým pověstně širokým šklebem. „Bludička půjde za parchantkem do vany a dozví se, jak sprovodila ze světa svého mazlíčka tentokrát. Tím považuji tuto záležitost za uzavřenou.“

A vzhledem k tomu, že už se koupe, zbytečně tu s tebou ztrácíme čas!“

Esti naštvaně dupla a cosi šeptavě odsekla. Pak odešla středem pokřivené chodby k bloku C, kde byly umývárny.

„A vy najdete blok F,“ usmála se Šklíba jízlivě na zbytek svých poddaných.

„Ten není!“ rozhodil ruce skřet. „Jen A až E.“ Jak ví každý v tomto Sanatoriu, doplnil si pro sebe. Při rozmluvě se svou paní se naučil raději omezit své výroky na minimum.

Alenka se opřela o okno a zašeptala: „Kaple v zahradě má na sobě písmeno G. A je-li někde G, musí být i F.“

Šklíba potěšeně přikývla, měla ráda tyhle drobné kvizy, u nichž předem znala odpověď.

Její samotářská mysl nerada řídila každý krok svého služebnictva. Baronka Em věřila v samostatnost.

„Za blokem E je stará budova. Zakázané křídlo, kam se nesmí. Jméno toho bloku není na dvoře známé, ani se o něm nemluví,“ dokončila své myšlenky šeptem Alenka a seskočila z parapetu. Nadšena svým objevem se rychle rozeběhla do patra bloku E.

~ ~ ~

Alenka zklamaně stála před zazděným vchodem. Ve výšce jejích očí byla na stěnu připevněna mosazná tabulka a zdobené skřítčí písmo hlásalo:

NEPRŮCHOD, zazděno a uzavřeno!

Kočka Šklíba přišla jako poslední a spokojeně vyskočila na okenní parapet. Svým širokým úsměvem a mlčením připomínala dozor sledující zmatenou družinku dětí. Snad znala řešení i cesty předem a jen čekala, kdy to dojde i někomu z nich. Možná nevěděla o nic víc, a jen si užívala možnosti nechat vše na ostatních.

„Tudy se tam nedostaneme!“ zavrčel sir Eder a pěstí zkusil pevnost stěny.

Alenka se nerada vzdávala, když už našla první část stopy. Tentokrát mají plnou podporu dvora. Vždyť musí existovat někdo, kdo by jim mohl pomoci. Někdo, kdo otevírá vchody. Vzápětí už

věděla, koho hledá a rozeběhla se chodbou zpátky do hlubin bloku E. Krysochodce našla na dvoře. Seděl stranou od ostatních, za kapelou, a dojídal zbytky z královské tabule. Alenka se spěšně poklonila a poklekla na zem vedle.

„Potřebujeme se dostat do staré budovy, ale dveře jsou zazděné.“

Chimérické stvoření přikývlo těžkou kapuci a otřelo si mastné prsty do pláště. Zpod vrstev špinavých látek svého oblečení vyhrabalo tlustý svazek klíčů a jeden drobný klíč podalo Alence. Pak se pustil Krysochodec znovu do jídla, jako by o nic nešlo, a spokojeně se rozhlížel po sále. Umělou nohou při tom udával rytmus kapele před sebou.

Dívka překvapeně svírala měděný klíček. Čekala radu, možná dokonce, že jej přesvědčí, aby jim šel odemknout, ale tohle? Ozubení klíčku se jí před očima neustále měnilo, jako by se neumělo rozhodnout, ke kterému zámku patří.

O pár minut později jej překvapeně ukázala ostatním.

„K čemu klíč, když nejsou dveře?“ pohrdavě se usmál skřet Eder.

„Třeba byl zámek svým tvůrcem důmyslně ukryt,“ navrhl Darryl a nasadil si zvětšovací brýle. Pokud měl pravdu, bylo na něm, aby takovýto druh záhudnosti objevil a rozeznal.

Ale Šklíba nespokojeně zamručela. S protažením se zvedla z místa, kde celou dobu lenošila. Drobné spory a neustálé bizarní návrhy jejího služebnictva marnily její čas. A kočky si umějí vážit každé minuty daleko lépe než lidé.

Alenka okamžitě poznala, co se jim snaží baronka naznačit. Vždyť s ní sdílela pokoj a byla její služebnou. Nikdo neznal baronku lépe než ona. S veselým úsměvem přistoupila k oknu a odemkla jej. Klíček se přizpůsobil zámku, jako by vždy patřil právě jenom tam. A Šklíba se spokojeně protáhla ven do chladné podzimní noci.

Těžko říci, která konstruktérská mysl navrhla a vytvořila venkovní ochoz a schodiště spojující blok E se starou budovou. Neošetřované pohyblivé můstky dávno ztratily stabilitu a pevnost. Pokud tedy tyto vlastnosti vůbec kdy měly.

Šklíba s obratností vlastní všem kočkám přeskákala přes můstky a několika přírazy vyšplhala po tlustém laně na střechu vedlejší budovy.

Pro ostatní byl přechod mnohem složitější. Můstky se s praskáním pohupovaly a každou chvíli se část konstrukce zbortila do propasti dvou pater. Všichni si oddechli, když se poslední z nich dostal ze střechy do okna půdy. Naštěstí to byl jen otvor, bez okenic a skla.

Půda starého domu nebyla nijak členěná. Jen obrovská prostorná místnost, zaplněná množstvím krabic a vybavení. Většinu z něj tvořily staré skříně a stoly. Ale odloženy zde čekaly na svůj konec i mnohé lékařské přístroje a nástroje. V jejich mosazných konstrukcích byl ještě pořád vpit křik a pláč pacientů. Jejich bolest i úzkost.

Skřítkové se opatrně vyhýbali polohovacím postelím a proskleným sekretářům. Protahovali se mezi bednami a raději nezkoumali jejich obsah. Dávná léta tu sténala svou bolest a šílenství číselo z každého uskladněného předmětu.

Když se konečně dostali za výtahovou nástavbu, prostor se před nimi otevřel. Všechn zbývající nábytek byl přiřazen ke zdi, kde nepřekážel, a tak byla zbývající část půdy prostorná, skoro až prázdná.

Dominantu místnosti tvořila obrovská socha draka. Skřítčí umělec, který tuto sochu kombinovanou s poloreliéfem tvořil, měl značný cit pro detaily. Tvor i ve své kamenné podobě budil strach a obavy. O to větší, že zde nebylo moc světla. A lampa, kterou držela Alenka, svítila sotva na pár kroků. Kamenný tvor je sledoval ze štítu s nepřátelským výrazem obrovského dravce. I když šlo jen o zpodobnění, tkvěla v něm celá dračí síla a moc, před kterou si vše ostatní muselo připadat slabé a nicotné.

Sir Edr zkusil otevřít dveře vedle výtahové šachty, ale byly zamčené. Navíc se z druhé strany vzápětí rozlehl děsivě hluboký štěkot.

„Tak tudy to asi nepůjde!“ ustoupil opatrně o několik kroků s křivou šavlí tasenou v ruce.

„Tudy by to mohlo jít,“ zavolal ostatní Darryl. Tenkým nástrojem vyhákl západku komínových dvířek a opatrně je otevřel. Čekali, že se na ně vysypou saze a popel, místo toho z druhé strany zářila měděná destička se zdobeným nápisem.

Komínový antik číslo 3.

Alenka překvapeně sáhla dovnitř a vytáhla konec hedvábné šňůrky s další cedulkou. Prostým písmem vyvedený nápis radil.

Určitě netáhat!

Děvče jej přečetlo a zkusilo přesně to, před čím nápis varoval. Kdesi nad nimi se rozezněly zvonečky. Všichni skřítkci překvapeně uskočili od komína. Sir Edr namířil hrot šavle k otvoru, zatímco levou rukou sevřel nůž.

Ale nic se nestalo. Zvonek dozněl a celá půda se znovu utopila v tichu.

Skřet opatrně nahlédl dovnitř a pak vytáhl hlavu ven.

„Jsou tam šuplata!“

K překvapení ostatních měl pravdu. Všechny stěny prostorného komína byly tvořeny skřínkami s policemi a zásuvkami. Byl to nejpodivnější žebřík dolů, jaký si lze představit. Jak při pomalém slézání poznali, plnily je hlavně knoflíky, špulky nití a hrušková marmeláda.

O dvě patra níž Darryl uvolnil další západku a opatrně pootevřel dvířka. Přízemní chodba bloku F byla prázdná. Skřítkci se potichu vysoukali ven.

Světlo lampy ozářilo dřevěnou podlahu a ticho kolem dostalo mrazivý odstín strachu. Prkna nesla krvavé otisky psích tlap. A všechny vedly ze dveří nesoucích označení *F00*.

Část III.: Bílý králík Vločka kavalír

Bludička Esti rychle poznala, že přes hlídkujícího trolla neproklouzne. Přestože se dovedla dobře plížit, v jasné, žárovkami osvětlené chodbě se nebylo kde ukrýt.

Proto zvolila jinou cestu. Po úzké římse se z vedlejší místnosti propíčila až k pootevřenému oknu a pak se prosákla dovnitř.

Bludička nevypadala jako typičtí skřítkci stínů. Neměla jejich propadlé tváře a černé oblečení. Ani zálibu ve viktoriánských šatech. I když ani ona nikdy nemluvila moc nahlas a určitá bledost se dala v její tváři nalézt, nosila na sobě podivnou směsici mnoha různých kusů oblečení a šatů nejasné barvy. I letmý pohled stačil k poznání,

že každý kus je jinak barevný, veliký a tvarově nesourodý se zbytkem. Leč ani pečlivé zkoumání by nevedlo k odhalení barvy některé ho z nich. Pro zjednodušení řekněme, že by se v průměru daly všechny zahrnout k odstínu hnědé.

Bludička Esti postávala v nejstinnějším koutě místnosti a do sukní se jí vsakovala horká voda a vonné oleje z její hladiny.

Lady Eleonor ležela v kádi uprostřed a stříbrným bublifukem rozfoukávala okolo duhové bublinky. Do toho všeho hrály stříbrné chrliče jemnou melodii, vrhající do prostoru místnosti stejně duhové vodopády. „Ahoj,“ zašeptala bludička.

Mladičká lady se překvapeně otočila. Pak se jí ale tvář roztáhla do šťastného úsměvu. „Ahoj, kdopak jsi?“

„Bludička,“ představila se.

„Můžeš mě umýt?“ požádala Eleonor a Esti přikývla. Vyhrnula si rukávy a probrodila se k dřevěné lázni. Voda nasákla do šatů až ke kolenům, tak jich většinu svlékla a pověsila vedle růžové šlechtické róby. Bez nich vypadala bludička mnohem hubeněji.

Hrály si spolu asi hodinu, než Esti usoudila, že je nejlepší čas se zeptat na to, co ji sem přivedlo.

Rozčesávala zrovna Eleonor zlatou srst na kozích nožkách.

„Kde jsi nechala bílého králíka?“

Mladá lady se poplašené rozhlédla.

„Ale musíš přísahat, že to nikomu neřekneš!“

„Přísahám,“ slíbila bludička.

„No, on na mě donášel. Nebyl to ani tak tajný kavalír, jako tajný špión komtesy Elizabeth. Tak jsem se ho musela zbavit. Večer jsem ho věnovala jednomu děvčátku, co tu bylo.“

„V bílém?“ odušila Esti. Šklíba teď někde hledá děvčátko v bílé košili.

Eleonor přikývla pobavena vzpomínkou na tu událost.

„Řekla jsem jí, ať jej pevně drží, že si na ni zvykne. Kdybys slyšela, jak pištěl, když jej odnášela.“

„A jak vypadá bílý králík Vločka kavalír?“

Lady pokrčila rameny.

„No, takový bílý potkan. Měl velký uši a pod krkem růžovou mašli. Ale nesmíte ho přivést zpátky, on by to na mě řekl.“

Dvůr se již pomalu rozcházel, když ceremoniář zaklepal holí o zem.

„Baronka Em a její družina.“

Žabák otevřel dveře a Šklíba vstoupila ve své skřítko-lidské podobě do hlavního sálu. Hrdým krokem prošla mezi zbývajícím dvořanstvem a poklekla v předepsané vzdálenosti.

„Vaše vznešenosti, splnila jsem váš úkol.“

Rudá královna se překvapeně rozhlédla okolo.

„Nu, a kde jej máte?“

Baronka pokynula skřetovi. Ten odvázal od pasu pytel a vysypal na zem torzo roztrhaného potkana. Celý dvůr se v hrůze otřásl. Hudba nečekaně utichla, o to výrazněji bylo slyšet pohoršené protesty.

„Bohužel, Vaše vznešenosti,“ usmála se Šklíba, „již před naším příchodem jej něco roztrhalo.“

Rudá královna se otočila a přísně pohlédla na barona Edwarda.

„Doufám, že tuto hanebnost vyšetříte, že zjistíte, kdo se odvážil vztáhnout ruku na mazlíčka naší schovanky, lady Eleonor. Hlášení chci vidět nejdéle do zítřejší půlnoci!“

A s tímto rezolutním rozhodnutím odpochovala rozzlobené ze sálu.

Baronka Em vrhla k hlavnímu rádci jeden ze svých pověstných úsměvů a drobnou poklonu.

„Předpokládám, pane, že to pro vaše agenty nebude žádný problém. Můžete tak snadno dokázat loajalitu Královně a jejímu dvoru. Koneckonců, máte ku pomoci všechno dvořanstvo. Přejí příjemný zbytek noci, barone.“

Druhá pohádka zasvěcená 13. tarotové kartě – smrti:

Divadlo a Čaroděj

S nocí blok F utichl. Výtah stál v patře a jeho nezatažená železná mříž zvala do stinné kabiny. Tmavé schody v temnotě o pár kroků dál snad ani neexistovaly. Žárovky na stropěch jen slabě mžouraly a poblikávaly. Pacienti sanatoria už spali a pláč dne byl zapomenut. Smazán nocí, vždyť zítřek přinese nové žaly i bolesti.

Pravidelné řady dveří Sanatoria byly jak řady tarotových karet. Tmavé plochy nesoucí čísla, do kterých je zakódován lidský život. Alespoň zde tomu tak bylo. Co karta, to stovka odvyprávěných příběhů. Co karta, to jeden směr osudu, jemuž se nedalo vyhnout. A většina cest vedla do náruče smrti.

Blok F byl tajnou částí sanatoria. Oficiálně neexistoval, jeho záznamy neopustily nikdy budovu, stejně jako dětští pacienti. Nalezenci, sirotci, zapomenutí blázni, zlodějícíci považovaní ulicí za mrtvé. To byli pacienti bloku F. Jejich život se počítal v desítkách dnů, než jejich nahá těla, umytá a bledá, překryla bílá plachta. Na poslední cestu je odvezl starý nemocniční vozík přezdívaný *Kára*. Stával zabrzděný v malém lékařském sále pod vrstvou naškrobených prostěradel a sloužil jako operační stůl. Přitom jen čekal na svou příští oběť.

Ale noc skryla hrůzy a strach do svého šedého pláště ticha. V patře stál výtah a temná chodba se utápěla v mlčení. V přízemí lehce povrzávala dvířka na konci chodby a jedna ze slabých žárovek blikala. Ale to byl jen obvyklý kolorit nočního Sanatoria. Ve sklepě byla tma nejčernější. Změť kanalizačních a vodovodních trubek upevněná na stěnách sloužila jako visuté mosty těm několika spěchajícím krysám. Snad hledaly potravu, možná spěchaly předat tajná poselství. Ani sklep se nezdál ničím zvláštní. Jen další chladné místo, kam se bála většina pacientů i nahlédnout. Věřili totiž, že tam dole straší.

A byla to pravda! Ve sklepě opravdu strašilo. Když někdo z nich zapomněl na bolest a pláč. Když se někdo z nich zaposlouchal do skřípavého vrzání prken a sledoval stíny, spatřil v bloku F podivné

věci. Tvory, kteří měli zůstat jen výmyslem choré fantazie. Nápis, jež nikdo nenapsal.

Tam dole ve sklepe byla dvířka. Stejná, jako v jiných částech budovy. Na nich pak přišroubovaná mosazná cedulka s nápisem *BLOK F*. Ale podobných cedulek bylo po celém Sanatoriu stovky. Na této se však občas zdálo, že je na ní napsané ještě jedno slovo navíc. Groteskní písmena doplňovala veliké F na slovo *Fan~ toccini*, což značí „loutkové divadlo“.

A pokud ta strašidla někde bydlela, pak právě za těmito dveřmi.

~ ~ ~

Uvnitř v nevelké místnosti bylo divadlo. Většinu prostoru zaplňovalo jeviště, na hlediště nezůstalo skoro žádné místo. Jen jediná řada sedadel přerušená uprostřed masivní konstrukcí, na jejímž vrcholu stál trůn. Nic víc.

Jeviště bylo křivé, stlučené z nepravidelných kousků prken, sešité z cárů látek, zdobené starými rozbitými věcmi. Vypadalo žebrácky, chatrně a nebezpečně. A hlavně strašidelně! Ale právě zde, za tichých nocí, hrál zdejší soubor své nekonečné divadelní představení.

Na konstrukci v hledišti obratně vyšplhal nahý kluk bledé pleti. Jeho vznešený pohled doplňují zahrocené elfí uši. Pomalu se postavil na trůn a k ústům přiložil dlouhou flétnu z kosti. Jeho jméno bylo již dávno zapomenuto. Nazývali jej Malým princem.

„Hra začíná,“ zašeptal a zahrál první tón. Tón skučící zimou.

Jeviště osvětlilo několik obrovských zářících světlušek. Proletěly jím a usadily se na stěny a oponu. Jejich blikotavá záře osvětlila nehybnou tanečnici v popředí. Tělo měla natřené bílým okrem, vlasy slepené do bílých trnů, za oblečení dlouhou taneční sukni. Oči si zakrývala dlaněmi, hlavu pyšně zvednutou. Stála bez pohybu.

Flétna nakrátko přestala, když hoch v hledišti zašeptal.

„Včera odešel Žabí skřítek. Nechali jsme jej utéci, i když jsme nevěděli, kdo ho tu vězní.“

Dnes přišel Čaroděj a žádal po mně vysvětlení. Byl rozezlen a odhodlán zničit náš dvůr. Byl to jeho pacient.“

Pak přiložil flétnu k ústům a tóny zazněly ještě zoufaleji. Na jeviště vstupují další postavy. Jako stíny jdou pomalu kupředu. Bez řádu, každý dle sebe. A jeden z nich svírá klec z proutí s další obrovskou světlouškou. Stejnou jako ty posedané všude okolo.

Hoch v hledišti sklonil flétnu.

„Omluvil jsem se mu a Čaroděj omluvu přijal, ale chtěl více. Tím urazil mne! Ale já mu odpouštím...“

Dav stál a hleděl k princí.

„Nabídl jsem mu vyrovnání dle jeho přání. Dluh, který splatíme. A on jej přijal. Ale chtěl více! Tím urazil vás, mé děti...“

Znovu přiložil flétnu ke rtům, a pokud hrál, hrál tak tiše, že jej nikdo nezaslechl.

V řadách postav to zašumělo. Ozvaly se první hlasy. Malá holčička v pozadí plačtivě zakvílela. A její pláč děsil. „Chtěl-li více, pak mu toto odpouštím,“ zašeptala zlověstně dívka s ohnivě rudými vlasy.

„Odpouštím,“ zašeptala nehybná tanečnice. Ale její dlaně se pomalu sevřely v pěst. Hlava se hrozivě sklonila a paže se rozevřely do prostoru.

„Odpouštím!“ zazněly postupně i další hlasy. Leč nenávist v tom slovu pulzovala jako síla připravená zaútočit. Divadlo se plnilo zlobou. Postavy se bortily ve strašidelné přízraky a stíny. Uprostřed nich stál kluk s obličejem od krve. Ruce založené na hrudi, hlavu vztyčenou vzhůru. Nepromluvil. Neodpustil! Malý princ spustil flétnu a pozvedl hlavu. „Tak jsem se zeptal Čaroděje, čím můžeme svou vinu napravit. A on mi řekl, že vina bude smyta jen krví viníka. Krví jednoho z nás! Tímto přáním urazil náš dvůr.“

Na hranu jeviště přešel hoch tmavé pleti. Tvář pokrytou pokrivenou kresbou, tím více pokrivenou, jak zloba křivila jeho tvář. „Krev!“

Zazněl jeho hlas silně. „Popel!“

Rudohlavá dívka přešla na druhou stranu. V očích jí plálo, ale její póza prozrazovala opatrnost rozhodnutí. Tanečnice si vytrhla pomyslné srdce a zhroutila se k zemi, děvčátko zakvílelo. Kluk uprostřed stál dál mlčky. Ale jeho tvář se roztáhla do šíleného úsměvu. A v očích mu plál plamen.

Malý princ pozvedl hlavu a flétnu svíral v dlani.

„Ano, krev za krev. Jeden z vás dnes k ránu zemře pro Čaroděje. A dvůr pak zničí Čaroděje pro mrtvého...“ zašeptal a sestoupil z trůnu na jeviště. Jeho hlas vzápětí zazněl hlasitě a rozhodně.

„Hrajme! Divadlo právě začíná. Dnes budeme hrát o smrti, která si přijde pro jednoho z vás. Hrajte, LOUTKY, na pláč ještě není čas!“

A světlušky pomalu pohasly.

Jen hlas Malého prince zazníval ze tmy, jak rozděloval svému dvoru role.

„Lokaj! Žalobce! Soudce! Oběť! Kat! Smrt! Plačka! ...“

~ ~ ~

Do bloku F vešel jeden z doktorů. Nastoupil do výtahu a zatáhl skřípající železnou mříž. Kabina se pomalu dala do pohybu. Trvalo dlouhou chvíli, než se výtah zastavil o patro níž. Doktor vystoupil a pohlédl do přísné tváře bíle natřené dívky. Černá linka zvýrazňující ústa byla děsivě pokřivená. Ale možná to jen tak vypadalo, možná se usmívala. Vedle výtahu stálo ještě drobné děvčátko, které pokleklo k zemi.

„Vítáme vás, Čaroději, na našem dvoře, v Zemi beznaděje.“ Její hlásek byl jemný, až veselý. Ale doktor jej ignoroval.

„Chci krev toho, kdo ji pustil!“ pronesl chladně a bíle natřená tanečnice se pomalu uklonila. S elegancí pozvedla ruku a prstem ukázala na pootevřené dveře cely s číslem nula. Čaroděj se klidně otočil a rázně vykročil do chodby. V malé místnosti jasně osvětlené silnou žárovkou u stropu čekal skřet. Kluk s tváří od krve, zbroj pevně sepnutou, obě šavle zkřížené před obličejem. Příkrčený čekal v tichosti a bez pohybu. Za jeho sevřenými zuby však pulzovala zloba a nenávisť. Vyměnil si roli s jiným ze dvora, neboť nechtěl čekat. Na lístku složeném pod jazykem měl napsáno slovo OBĚŤ.

~ ~ ~

Když Čaroděj odešel, přišli ostatní herci. Přivezli s sebou Káru. Skřet, jeho nenávist, jeho vzpurná síla, to vše se ztratilo. V místnosti ležel jen obyčejný dospívající kluk. V bezvědomí zapomněl, že byl skřítkem. Trvalo by několik dní, než by procitl a znovu se stal oním skřetím rváčem na tajném dvoře Malého prince. Několik dní, než by se zařadil mezi své přátele ve strašidelném divadle loutek.

Svlékli jej, umyli a odvezli na ošetrovnu. Kluk s malbou předstoupil.

„Jako soudce určený z osudu tlumočím její vůli... Odsouzen k smrti! Kate, konej svou povinnost!“

Rudovlasá dívka přejela prsty po nehybném nahém těle. Čaroděj požadoval úplnou smrt viníka, lidské tělo podvržence.

„V popel se obrátíš, z popela povstaneš.“

A do otevřených úst nakapala několik kapek z černé lahvičky s nápisem: *Vypij mne*. Zbývalo posledních pár minut, než si pro něj přijde smrt. Pročekali je v tichosti.

Později předstoupila Smrt a zkusila puls. Pak jej pohladila po vlasech a sebrala duši. Narodí se znovu v nějaké vzdálené lidské rodině jako podvržené dítě. Ale uplyne pár let, než rozpozná svou nesmrtelnou duši skřeta rváče.

Pak všichni odešli. Hra skončila a u těla zůstala jen Plačka. Oplakávající jej za ostatní, za dvůr i za Malého prince až do časného rána.

Ondřej Netík

Zelený skřítek &
děvčátko jménem Diana

Odpovědný redaktor Michael Bronec
Korektury Jana Kopečková a Zuzana Kupková
Sazba Michael Bronec
Obálka & vnitřní ilustrace Lucie Netíková
Grafické zpracování obálky Ondřej Netík
Vydalo nakladatelství **Straky na vrbě** (Horáčkova
1208, Praha 4, 140 00) jako svou 74. publikaci,
svazek 42 edice Česká fantastika
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Vydání první, Praha 2006
Náklad 1.600 ks
Cena 160 Kč

ISBN 80-86428-66-4

